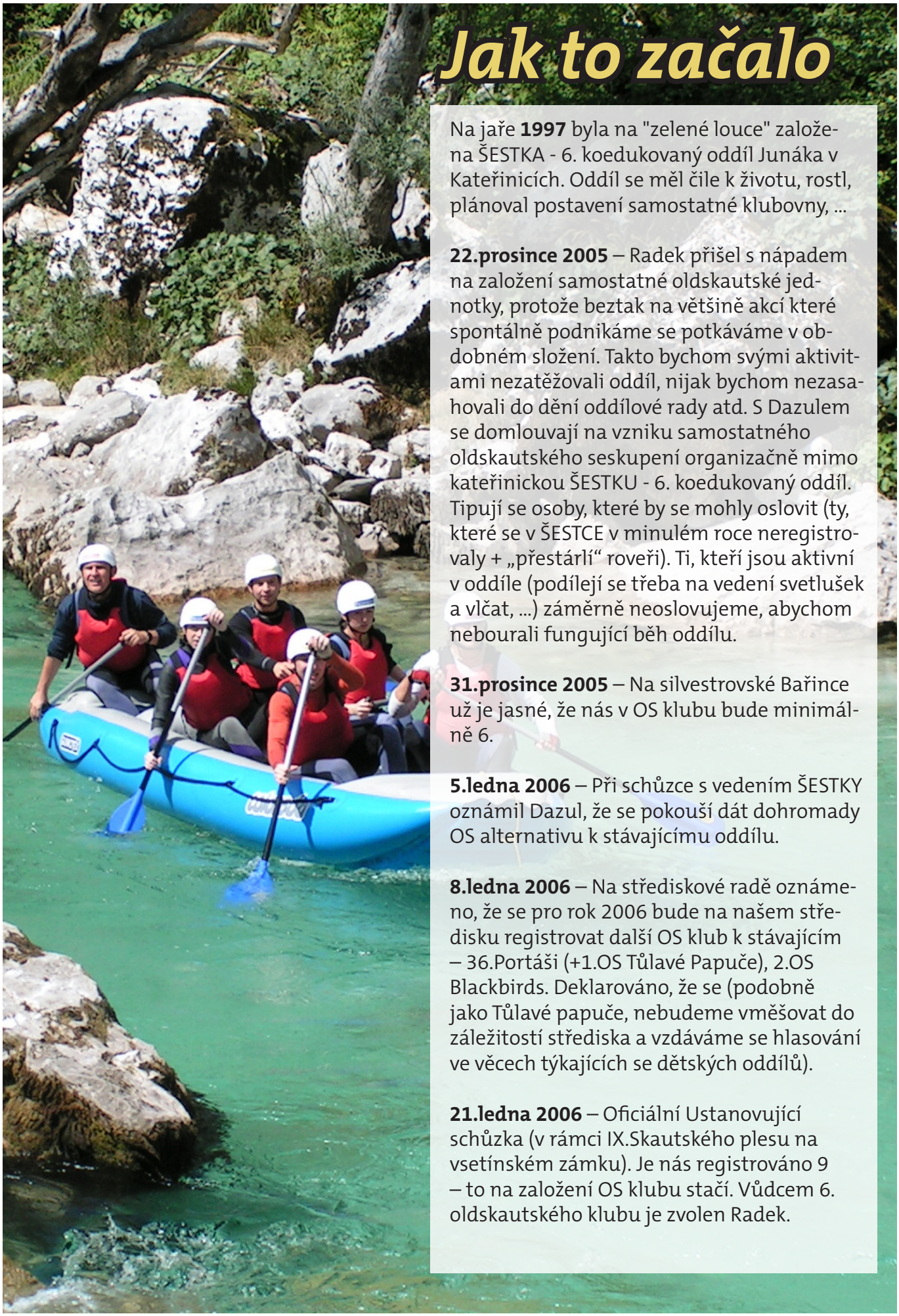
Obsah KRONIKY OLDSKAUTI.CZ

(Dazul) Drtivou většinu toho, co je v této tištěné verzi KRONIKY OLDSKAUTI.CZ, najdeš i na **www.OLDSKAUTI.cz**. Tedy alespoň v době vydání této "knihy" tomu tak je. Ale není příliš jisté, že tomu tak bude třeba za dalších 10 či 20 let. Proto nepovažuju ty stovky hodin strávených nad sazbou i finanční prostředky potřebné na vytištění minimálního počtu knih, za zbytečné. Papír má šanci přežít déle než intrenet v podobě jak jej známe dnes.

Tahle knížečka je pro leckoho z nás odrazem nepominutelné části našich životů. Jedním drobným barevným kamínkem té úžasně pesté mozaiky jedinečnosti každého z nás. A tady jsou zaznamenány chvilky, **kdy se naše "mozaiky" prolínaly.** Při čtení si každý z nás jistě vzpomene i na události, které zde zaznamenány nejsou, které se odehrávaly mimo hledáček fotoaparátu či oka ostatních. Ale i v tom je smysl téhle "kroniky". Jen mne trochu trápí fakt, že tyhle stránky zahycují (bohužel) jen prokazatelně menší část toho, co jsme společně podnikli. Vím co píšu, protože můj archiv digitálních fotografií (cca 250 000 záběrů) je toho důkazem. Ale "zaplaťpánbůh" aspoň za to. Jsem si tedy vědom, že období, které postihuje tahle "kronika" může být pro leckoho ze zúčastněných klíčové, citlivé, zásadní, standardní, zlomové, bezvýznamné, zajímavé, ... Přesto berme tyhle stránky jen jako zachycení rozličných pohledů na okamžiky, kterým jsme byli přítomni. To, co není obsaženo v napsaných slovech či zachyceno na fotografiích jsou jen naše individuální vzpomínky, které se nám při listování vybaví. Třeba si připomeneme, že zdaleka vše nebylo tak ideální, jak se to v našich roky obroušených vzpomínkách zachovalo. Ale díky i za to. Mnozí z nás jistě přejí svým dětem či vnukům mimo jiné do života i takovéto zážitky a zkušenosti, které jsou letmo zachyceny na těchto stranách. Nezpochybnitelně převažují ty dobré : -)

Porovnáním fotek z roku 2006 (či v případě jediné akce z roku 1990) a těch pořízených nyní, s údivem zjistíme že jsme asi zestárli či co. Prý se to děje i jiným, takže nemusíme býti smutní. Nepochybuju o tom, že se jednou, až nebudeme v takové fyzické kondici jako při vydání téhle publikace, budeme touto knížkou "chlubit" před svými prapravnuky : -) A nevylučuju, že se doba změní natolik, že nám naši potomci budou i trošku závidět aktivity, které pro nás byly normální, ale pro ně už ne.

Jak to začalo

Na jaře **1997** byla na "zelené louce" založena ŠESTKA - 6. koedukovaný oddíl Junáka v Kateřinicích. Oddíl se měl čile k životu, rostl, plánoval postavení samostatné klubovny, ...

22.prosince 2005 – Radek přišel s nápadem na založení samostatné oldskautské jednotky, protože beztak na většině akcí které spontálně podnikáme se potkáváme v obdobném složení. Takto bychom svými aktivitami nezatěžovali oddíl, nijak bychom nezasahovali do dění oddílové rady atd. S Dazulem se domlouvají na vzniku samostatného oldskautského seskupení organizačně mimo kateřinickou ŠESTKU - 6. koedukovaný oddíl. Tipují se osoby, které by se mohly oslovit (ty, které se v ŠESTCE v minulém roce neregistrovaly + „přestárlí“ roveři). Ti, kteří jsou aktivní v oddíle (podílejí se třeba na vedení svetlušek a vlčat, ...) záměrně neoslovujeme, abychom nebourali fungující běh oddílu.

31.prosince 2005 – Na silvestrovské Bařince už je jasné, že nás v OS klubu bude minimálně 6.

5.ledna 2006 – Při schůzce s vedením ŠESTKY oznámil Dazul, že se pokouší dát dohromady OS alternativu k stávajícímu oddílu.

8.ledna 2006 – Na střediskové radě oznámeno, že se pro rok 2006 bude na našem středisku registrovat další OS klub k stávajícím – 36.Portáši (+1.OS Tůlavé Papuče), 2.OS Blackbirds. Deklarováno, že se (podobně jako Tůlavé papuče, nebudeme vměšovat do záležitostí střediska a vzdáváme se hlasování ve věcech týkajících se dětských oddílů).

21.ledna 2006 – Oficiální Ustanovující schůzka (v rámci IX.Skautského plesu na vsetínském zámku). Je nás registrováno 9 – to na založení OS klubu stačí. Vůdcem 6. oldskautského klubu je zvolen Radek.

(Dazul) Na úvod naší "kroniky" jsem se rozhodl zařadit dávnou prázdninovou expedici, kterou jsem podnikl spolu s Irčou. Tenkrát jsme ještě nebyli manželé a já před akcí rozšafně prohlásil, že když expedici přežije, vezmu si jí za ženu : -) Je známo, že takovéto extremní akce vztah mezi ženou a mužem buďto zničí nebo posílí.
Tahle "dlouhá reportáž" **vyšla v prosinci 1998 jako samostatná 32-stránková příloha roverského časopisu KMEN v edici "semínka"** (bez fotografií). Samozřejmě, že mne to potěšilo. Ale ještě víc mne potěšilo, když mi na úplně prvním ObRoku o dva roky později říkal Katel, tehdejší vůdce "foglarovské" Dvojky, že v oddíle podle tohoto spisku hráli celoroční oddílovou hru : -)
Expedice do velehor Pamir pro mne byla v roce 1990 vyvrcholením mých potulek po domovských horách, rumunských Karpatech, rakouských Alpách, polských Beskydech či gruzínském Kavkaze. Mám pocit, že jsem od toho devadesátého roku nepodnikl logisticky, fyzicky i psychicky náročnější akci. A vsadil bych si, že už ani nepodniknu. Navíc mi tato akce příjde jako hezké pojítko mezi roverským a oldskautským věkem (bylo mi tehdy 24 let) : -)

Dávno jsou za námi prázdniny a s nimi i tábory, expedice, výpravy, velké vandry — a já ani nevím, jak všechny ty prázdninové ztřeštěnosti nazvat. Přečtěte si o jedné bláznivé akci, která se odehrála o prázdninách 1990. Povídání o ní jsem sepsal původně pro časopis JUNÁK, ale tam se svým rozsahem ani ztvárněním nehodí. Sáhla po něm redakce KMENE.

Ležíme si pěkně v pohodě a klidu ve vlaku, který nás odváží domů. Konečně domů! Po měsíci. Rozvalen na lůžku mám bezva pocit. Hlavou mi víří kvantum droboučkých vzpomínek. Spousta různobarevných střípků. Sloupávám si z tváře poslední zbytky odumřelé pokožky. Slunce dovede na Pamíru člověka pěkně pozna-menat, byť je chráněn sebelepší mastí.
Alpský styl na Pamír. Šestitisícovka sólo. Pojmenování hory. Pastevci. Pochod polopouští. Laviny. Noc strachu v ledovcové stěně. Chudoba a štědrost domorodců...
Pro ty, kterým se předchozí věty zdají trochu zmatené, začnu raději popořádku.
Dostal jsem (podle mne božský, podle jiných střelený) nápad zorganizovat 1. skautskou expedici na Pamír, která by vylezla na nějakou dosud nepojmenovanou horu a nazvala ji SKAUT. Mé snahy získat pro tuto akci tři lidi podobně postižené jako já ztroskotaly. Byl jsem tedy rozhodnutý vyrazit sám s tím, že by to byl takový prima velký bobřík osamělosti. Doma se se mnou pomalu nebavil ani sestřin křeček Pepa, a když jsem se prořekl, že se mnou pojede nakonec Irča, nazvali mne vrahem. Ale vysvětlujte lidem, kteří byli v lese naposled za Marie Terezie, co je to volání a vábení hor. Jaké to je, když usínáte pod širákem a hvězdná obloha je strašně nízko. Kolem vás to voní, dohasínající

oheň hází stíny fantastických tvarů. Ticho ruší občas hukot padající laviny kdesi za tím hřebenem, který máte zítra přecházet... Tohle by naši stejně nepochopili. A jejich námitky, že je to nebezpečné, jsem vyvracel tím, že jsem se nechal dvojnásobně pojistit na život (zaplatil jsem za to plných 60 Kčs) a že při mé smůle se mi zase nic nestane.
No a teď už je všechno za námi. Škoda. Byl to nádherný měsíc. Asi nejkrásnější, jaký jsem měl možnost prožít. Ted už nám zbývá jenom vzpomínání. Listuji stránkami svého deníku...

21. srpna 1990
Sedíme před letištěm v Dušanbe a jsme nuceni čekat. Nic nenasvědčuje tomu, že je dneska smutné výročí jedné malé země. Československo 1968? Příliš vedro na zamyšlení. Asi jim to ani nepřijde. Jsou příliš blízko Afghánistánu. Třeba právě z místních kasáren odjížděli chlapci zcela samozřejmě poskytovat podobnou medvědí službu tam.
Letadlo dneska nepoletí. Není benzín anebo je špatné počasí. K horám to je ještě 500 km, a tak jednohlasně zavrhujeme možnost, že bychom šli pěšky.
Irča zavádí téma naší diskuse na polemickou otázku, jestli je omluvitelné v této situaci vědomé porušení skautských zákonů - nemůže vydržet, aby tvrdě nezaklela.
Po šesté hodině odpoledne největší vedra opadla a je snesitelno. Jdeme se opět projít po hlavním městě Tadžikistánu. Nějak si nemůžeme zvyknout na tu hroznou špínu a fůru odpadků, povalujících se na těch nejnemožnějších místech. „Je sice pravda, že tu po zemětřesení v sedmdesátých letech zbyly ze všeho jenom ruiny, ale za tu dobu to tu už mohli trochu uklidit," neodpustím si ironickou poznámku. Za pár minut mě ovšem nějak přechází chuť pronášet štiplavé řečičky. Procházíme kolem ušmudlané ženy s malým dítětem, která sedí na chodníku, před sebou krabici a nepřítomně se dívá někam na nohy nevšímavě procházejících lidí. To dítě má nějak divně zvrácenou hlavu, vypadá, jako by bylo mrtvé. Ale to snad ne, říkám si v duchu a dochází mi, že ta žena žebrá. Ne, že bych nikdy na svých cestách žebráka neviděl, ale vždy to bylo takové přirozenější a navíc jsem si myslel, že tahle země je na tom přece jenom trochu líp. A to jsme se od nich učili 40 let. Zaplaťpánbůh, že jsme byli tak špatní žáci. Házeme ženě do krabice rubl a přidáváme do kroku, abychom byli co nejdál. Nevím proč. Mám jen takový podivný pocit, jako bych se styděl za to, že si žiju líp než ta žena na chodníku.

Za chvíli se rozhovor začíná zase rozvíjet. Míjíme totiž řadovku „domů", o kterých jsme si prvně mysleli, že jsou to kůlny a chlívky pro domácí zvířectvo. Prostě obrázek jako z nejchudší africké země. No a kousek odtud stojí velký poutač, na kterém mladá pionýrka sděluje, že s radostí buduje socialismus. Prostě nám to nedá, abychom se nezačali smát. Je to takový černý humor, na který

si holt musíme zvyknout. Ale staví tady autobus místní dopravy. Nasedáme po chvilce čekání do mašiny značky Ikarus a jedeme do centra. Nevíme sice, jestli tahleta linka do centra jede, ale máme spoustu volného času, takže nám to je jedno.
Máme štěstí (Irča to nějak nemůže pochopit, když v autobuse sedím já). Právě projíždíme kolem monumentálních soch, zřejmě místních hrdinů. Jedna z nich mi nápadně připomíná Lenina. I když nepatří mezi zdejší rodáky, zaujímá čestné místo v centru Dušanbe. To patří k folklóru. Pohledná architektura tomu nasvědčuje, a tak hledáme nějaký obchod, kde bychom koupili něco sladkého na zub, protože tělo potřebuje nějaké kalorie, aby bylo schopné zvládnout aklimatizaci. Padá sice námitka, že tohle město leží jen pár desítek metrů nad mořem a aklimatizovat bychom se měli někde ve 4 000 metrech, ale jsem přehlasován.
Po půlhodině marného prohlížení prázdných krámů naši snahu vzdáváme. Jelikož je tohle město bez zvláštních památek, upouštíme od prohlídky a navracíme se na letiště. O pár minut později už táhneme své bágly do parčíku, kde hodláme přespat. Spacáky nemá cenu vytahovat, protože noci jsou tady na můj vkus až příliš teplé. Oblékáme jenom dlouhé kalhoty proti nočnímu dotěrnému hmyzu.

22. srpna 1990

„To bude moje smrt," oznamuje mi Irča s nepříčetným výrazem ve tváři. Je mi to jasné - nepoletíme! „Ta ženská mi drze tvrdila, že je špatné počasí, a proto se dnes nelítá. Že prý máme čekat, zítra snad poletí." Pokoušejí se o mne mrákoty. Tak to jde už třetí den. Letadlo, které nás má dopravit k horám, prostě nepoletí. Kdyby alespoň nebylo takové šílené vedro.

Hodlám se právě odebrat do říše snů, když Irča ze sebe začne chrlit, že jsme čuňata, protože už třetí den chodíme v nevypraných ponožkách, a to letadlo neletělo hlavně kvůli tomu. Irčina teorie je samozřejmě od samého začátku scestná, a tak se ji snažím vyvést z bludu v domnění, že nebudu muset vstávat a jít prát tuto bezvýznamnou část oděvu. Asi po čtvrt hodině slovního filozofování vítězím. Irča bere i moje ponožky a odchází je prát. Musím uznat, že je hodné děvče. Jestli zítra opravdu poletíme, bude to jedině její zásluha.

23. srpna 1990

Ráno mě budí hukot startujících letadel. Mrknu na hodinky a rázem jako by mne kousl škorpión! Je sedm hodin! Za půl hodiny nám letí letadlo!

Vůbec nepomýšlím na to, že taky letadlo startovat nemusí kvůli počasí nebo nedostatku benzínu. Budím Irču a trháme světový rekord v balení kletrů na čas. V čekací hale svítí světelná tabule, že let 197 do Ljachši neboli Kara-šury se už odbavuje. Pociťuju radost, jako jsem měl naposledy snad při ulovení bobříka mlčení. Vůbec mi nevadí, že si stařena v pestrobarevném tádžickém obleku postavila neforemný uzel s půltunou železa na moji nohu. Dokonce se usmívám i na dědu s turbanem a bradkou, který mi v tlačenici uštědřil loktem ránu na solar. „Bijte si mne, mučte si mne chlebovou polívkou, stejně jsem ten nejšťastnější člověk na světě. Viděl jsem dneska Rychlé šípy," snažím se volně převyprávět slova Tlouštíkova a Irča se jen šťastně usmívá.

Jako vždycky naše pohoda netrvá moc dlouho. V odbavovací místnosti našli u Irči v batohu láhev s benzinem, který máme do vařiče. Zachmuřený pohled letištního úředníka nevypadá na to, že by si s námi chtěl popovídat o počasí. Irča se mu snaží vysvětlit, že nejsme žádní teroristé a že ten benzin vezeme až z Československa, protože víme o zdejší benzínové krizi a nechceme přitěžovat místnímu hospodářství. Jelikož mám se sovětskými úředníky své zkušenosti, do debaty nezasahuju a modlím se, abychom ještě dneska letěli. Nevím, jakým způsobem toho docílila, snad že je to

ženská, ale pustili nás dál bez sepisování protokolů a s plnou flaškou našeho benzinu.
Přivážejí nás k letadlu. Pozoruju Irčinu udivenou tvář, když si prohlíží, v čem že to vlastně poletíme. Tomuto stroji chybí akorát stopy po střelách a obrázek druhé světové války by byl dokonalý. Hrdinně nasedáme a prohlížíme interiér letadla. Nevypadá zase tak zle. Rozhodně působí lepší dojem než zvenčí. Dokonce skla v oknech jsou celá.
Letíme. Z výšky vypadá Dušanbe docela obstojně. Když opadly první pocity opojení z letu, soustřeďují pozornost na křídlo letadla, jehož konec kmitá na můj vkus až příliš. Mám pocit, že se musí každou chvíli ulomit. Když se asi třikrát propadneme ve vzdušném víru, můj pocit se ještě víc utvrzuje. A Irča si klidně spí. Vzhledem k tomu, že z ostatních 16 cestujících nikdo nejeví známky neklidu, upouštím od svého úmyslu informovat pilota. Ostatně by to stejně nepomohlo, protože bychom neměli kde přistát.
Pod námi se pomalu vleče červenohnědá krajina, zvrásněná stovkami skalisek, kaňonů, strží a náhorních plošinek. Prostě ideální místo na nouzové přistání. Ale ta krajina je opravdu fantastická. Nechápu sice, jak tady mohou žít lidé (taky jsem po dobu letu viděl jen pár malých vesnic), když tu je chronický nedostatek vody a nikde pořádný stín. Je taky pravda, že v téhle zemi velké asi jako Československo žije jen něco přes tři miliony obyvatel. Život je tu skutečně těžký. Vzdálenosti vesnic (kyšlaků) od měst jsou na naše poměry dosti neobvykle velké, a když vezmu, že v gorodě většinou vesničané stejně nic nekoupí, musí je tahle drsná země nějak uživit. Tahle krajina mne prostě fascinuje. „Dejte mi pustinu nebo oceán," řekl slavný Thoreau.

24. srpna 1990
Šlapeme v poledním slunci vyprahlou krajinou k řece Muk-su. Země kolem nás připomíná ze všeho nejvíc poušť. Vyprahlé a zvětralé skály, které mají na můj vkus až příliš červenohnědou barvu. Kamení, prach a občas trs sluncem sežehlé trávy. Botasky se místy boří do návějí písku a zvedají malé obláčky prachu. V hlavě mi neustále zní píseň „...na kraji pouště sluncem spálený...", která se v pravidelných intervalech střídá s tou druhou „...a slunce pálí jen..." Staří dobří Greenhorns, kdybyste jenom věděli, kde budou vaše písničky znít.
Irča už dávno ztratila počáteční tempo a vleče se jako hlemýžď. Fakt je, že se šestadvaceti kily se to nešlape nejlíp. Ostatně můj bágl, který má jen o „trochu víc" (46 kilo), mne taky nenutí zrovna běžet.
Dopili jsme poslední doušek vody. Byla sice už odporně teplá, ale v dané situaci to byl snad jediný požitek. Ještě hodinu pochodu a měli bychom narazit na vodu. Přecházíme po visutém mostě, nevzbuzujícím příliš důvěru, řeku Muk-su. Obrovské množství vody. Bohužel se nedá pít. Nese s sebou všechnu špínu z hor.

Odpočíváme stále častěji. Naše trika a bermudy v národních barvách začínají mít stále víc a víc barvu okolní krajiny. Písčitá krajina se změnila v kamenitou a popruhy batohů jsou nasáklé potem. Což teprve záda! Styčnou plochu mezi svými zády a batohem můžu použít jako laciný zdroj soli. Sluneční brýle mně nepříjemně rozedírají hřbet nosu. A nejhorší je ta žízeň. Hlad vůbec nepociťuju, přestože jsem od rána nic nejedl. Takhle vypadá romantika zblízka, ty trumpeto, povídám si a mimoděk si vzpomenu na nádherné plakáty z horolezeckých expedic. Romantika z nich sálá. Zástup šerpů, kráčejících kamenitou krajinou v zapadajícím slunci. Visuté mosty přes kaňony s divokými řekami. Siluety mužů kráčejících vzhůru, na tu svou horu. Mám takových plakátů a obrázků doma spoustu. Ale tahleta nádeničina na ně vrhá trochu odlišné světlo. Tady už se nemůžem vrátit, tady se musí jít dál.

„Dazul, já už fakticky nemůžu," říká mi znaveným hlasem Irča. Mám toho taky plné kecky, ale to si nechávám pro sebe. „Tak jo, dáme si oddych. Ale jenom deset minut. Za hodinku už se bude stmívat a k úpatí hor to je ještě nejmíň pět kiláků." Nezdá se to, ale je to tak. Ty hory mi připadají, jako bych si na ně mohl sáhnout, jenomže tady můj odhad neustále zklamává.

Už je tma jako v pytli. Irča sedí unaveně na kameni a nevnímá. Je to už naše nejmíň padesátá

zastávka. Pokouším se dostat z báglu baterku, ale ne a ne ji najít. Po deseti minutách usilovného pátrání, když už mám vyházenou půlku batohu, zjišťuju, že baterku prostě nemám. V úschovně na letišti jsou zřejmě čilí chlapci. Ať jim slouží, pomyslím si a zakleju, abych si aspoň trochu ulevil. Není mi sice jasné, kterak se bez baterky obejdu, ale stejně teď nic nevyřeším, a tak se vydávám na průzkum.
Irča usnula v sedě, a tak ji ani neinformuju, že na chvíli zmiznu. Potmě se chodí docela nešikovně. Alespoň měsíc by mohl svítit. Když jsem zakopl asi tak o stopadesátišestý šutr, uslyším šumění vody. Za skálou se šumot mění v hučení a mně je jasné, že jsme konečně tam, kam celý den kráčíme. Ledovcová říčka Kandou-su. Vychutnáváme ledovou vodu, která nám v této chvíli chutná určitě víc, než nějaká coca-cola či jiný fajnovější nápoj. Nepopsatelné blaho se rozlévá celým tělem. „Tak a teď už můžeme klidně umřít," povídá Irča a v této chvíli s ní zcela a bez výhrad souhlasím. Nemáme chuť (a část expedice ani síly) hledat pořádný plac na postavení stanu. Rozbalujeme věci přímo v kaňonu Kandou-su na kamenitém břehu. V noci se tenhle velký potok bez baterky přejít nedá, a tak musíme trochu toho nepohodlí vytrpět. Stan tu postavit nelze, tak leháme pod širák. Chybí nám sice jehličnatá poduška našich lesů a taky vůně noci je tady úplně jiná, ale usnul bych zřejmě i na fakírské posteli.
„Irčo, spíš?" Nic.
Ta už má půlnoc. Podívám se na hodinky a vidím, že do ní moc ča¬su nezbývá. A najednou si uvědomuju, že je na hodinky vidět! Hvězdy! Najednou se na obloze vyhouply z neprůhledných noč¬ních mraků. Ležím a pozoruju oblohu, jak vypadá 5 000 kilomet¬rů od domova. Malý a Velký vůz, Labuť, Kasiopea, Delfín, Drak. Všechno stejné jako u nás. Ne, není to stejné. Ty hvězdy mi připadají nějak větší. Jasně, jsou aspoň dvakrát, ne třikrát, a možná že i čtyřikrát větší, než jak jsme je pozorovali s oddílem na táboře uprostřed Strážovských vrchů. Nikde nejsou tak velké hvězdy jako na Pamíru.

26. srpna 1990
Máme za sebou výstup do sedla Bel-kando. Hodně přes tři tisíce metrů. „A to nic není, půjdeme možná i dvakrát výš," líčím Ireně nadšeně, co nás ještě čeká. Nutno poznamenat, že její tvář stejné nadšení nejen nesdílí, ale tváří se dokonce odmítavě. „Vidíš ty ho¬ry. Šapak, Korženěvská, Irgai a tamhle to bude asi kousek Komunismu," zúročuju své poznatky získané z dostupných fotografií a map. „Vzdálené vrcholky hor," napadá mě mimoděk název jednoho filmu, který momentálně vystihuje situaci.

Odpočíváme. Co jiného lze po výstupu na takový kopec dělat. Pijeme mandarinkový „humus", jak říkáme všem nápojům z prášku. Doma bych si tím asi zdraví neničil, ale tady, tady to je přece jen něco jiného. Pít neustále jenom vodu se za pár dnů člověku zhýčkanému civilizací omrzí, a tak přijde vhod i chemie a aromatizované nápoje.
„Půjdeme, ne?"
Irena kupodivu přisvědčí a už si nahazuje kletr. A zase ty neviditelné stezky, kameny, oslepující slunce, žízeň a monotónní rytmus chodidel dopadajících na tuhle podivuhodnou zemi...
Začínají se mi zavírat oči.
„Ty, Dejzli."
„Hmm?"
Čekám, jaká moudrost z Irči vyleze.
„Poslouchej, víš, že to za ten pohled stálo?"
Usíná se mi děsně nádherně.

27. srpna 1990
Včera jsem Irču připravoval na to, že vyrazíme ještě za tmy, abychom nemuseli šlapat v tom největším vedru. Zkušeně jsem nastavil své digitální hodinky made in Honkong na 5:00 s tím, že mne určitě vzbudí. Hodinky mě ani tentokrát nezklamaly a jako vždy zklamaly. Budím se, když už praží slunko do našeho stanu.
Rozespalý šmátrám po hodinkách. A, už je mám. Trochu nechápavě hledím na bílý displej, než mi dochází, že noční chlad vykonal své. Pokouším se zoufale třením zahřát baterii, ale je to marnost nad marnost. Konec konců nic strašného se neděje. Irča má podle mých instrukcí někde na dně báglu ručičkové natahovací sovětské „časy", které určitě nezamrznou.

„Irčo! Vstávej!" Snažím se nějak šikovně, abych nepopudil, vzbudit postavu srulovanou do blíže neidentifikovatelného tvaru. Samozřejmě jsem připraven odrazit veškeré slovní výpady, týkající se mé osoby. Ale dneska se Irča nějak nemá ke svému obvyklému „a proč?", kterým je rozehráván náš oblíbený dialog Boba a Bobka. „Dazul," ozývá se slabý hlásek ze spacáku, „dneska si dáme odpočinek, jó?" „Neblázni, Irčo, to se vůbec s takovou nedostaneme ani ke Korženěvské," okamžitě se ji snažím přesvědčit. Celý rok se na tu chvíli těším a teď bych tu měl odpočívat?
„Mně je děsně špatně. Bolí mě břicho a..." Větu Irena nestačí dokončit. S rychlostí, kterou bych se u ní neodvážil předpokládat ani ve snu, rozvazuje spacák, na první pokus otevírá stan a mizí za blízkou skupinku balvanů. Tak to bude opravdu vážné. O tom, že je Irča nemocná, se neodvažuju pochybovat poté, když po třetím vyběhnutí ze stanu se ani nesnaží dostat za balvany.
V průběhu dne se naše zásoby WC papíru díky Irenině nezvyklé zábavě tenčí na minimum. Situace je natolik kritická, že neváhá použít několik čistých listů ze svého deníku, ba dokonce i letenky, na které jsme letěli sem, jsou určeny ke znehodnocení. Kdo někdy zažil ve vysokých horách tuto nemoc, ví, že to není zas taková legrace, jak ji líčím. Irena má horečku, bolí ji hlava a celé tělo. Dneska dál určitě nepůjdeme.

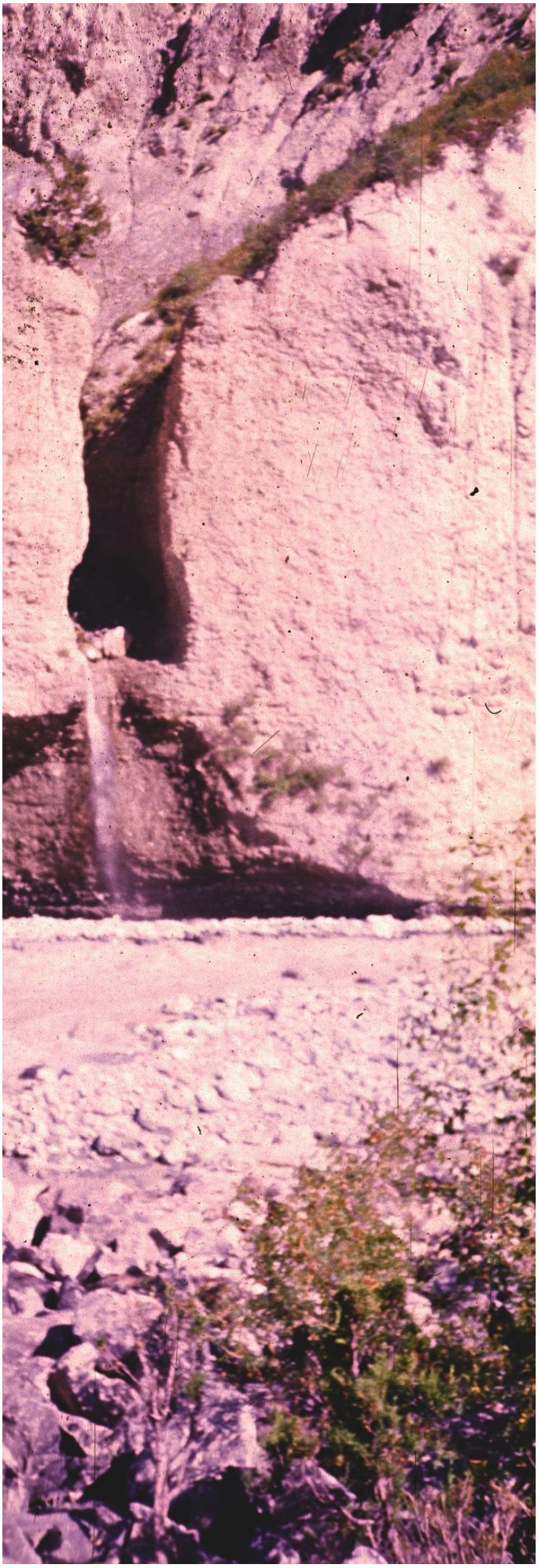
28. srpna 1990
Irče je pořád tak mizerně jako včera. Za tuhle noc vybíhala (co jsem registroval) asi šestkrát. Uvažuju, co dál. Tak se nikam nedo¬stane. Ani dopředu, ani nazpátek k lidem. Tohle jsou bohužel stinné stránky alpského stylu, který tak opěvuju. No, tohle je poněkud tvrdší alpský styl, který hraničí trochu s hazardem, ale s tím jsem musel počítat. Teď musí přijít na řadu medicína. První oddílovou poučku zdravotníka: „skaute — pomoz si sám" v této situaci zavrhuju a druhou, „pitva ukáže, kdo

měl pravdu", považuju za předčasnou. Tahám z báglu svou maxi Kápézetku, které říkáme Pop (piksla osobní potřeby). Vytahuju z Popa skleničku prášku s nálepkou TETRACYKLIN. Před naším odjezdem mi je donesla Rosnička, která dělá zdravotní sestru a měla by tornu tedy rozumět. Na všechny léky jsem si napsal, k čemu jsou a v jakých dávkách se užívají. Čtu - při horečnatých průjmech, jednorázově 12 tabletek. Dvanáct tabletek? Je mi to sice trochu divné, ale je to tak napsáno. Přepsat jsem se nemohl, všechno jsem kontroloval alespoň dvakrát. Nutím Irče všech dvanáct tablet spolu s mátovým čajem bez cukru. Při devátém prášku odmítá polykat a se slzami v očích mi vyčítá, že ji chci otrávit. Snažím se ji uklidnit tím, že jest¬li se skutečně otráví, tak dám Rosničku k soudu. Zdá se, že ji mo¬je konejšení vůbec neuklidnilo, a tak zkouším fintu stylu - za maminku, za tatínka. Poslední tabletku polyká za 1. dívčí a tváří se při tom velice nehezky.

Irča usnula a bude spát alespoň tři hodinky. Vyrážím na malý průzkum. Náš kemp je kolem dokola obklíčen vysokými horami. Ten nejmenší hřeben, přes který bych musel jít, je vysoký tři a půl tisí¬ce metrů. Nahoru tedy ne. Zbývá tedy cesta dolů. Kousek od stanu je strmý, asi padesátimetrový sráz kaňonu Sugran-su. Slézám tedy dolů, alespoň si omrknu tuhle ledovcovou říčku zblízka a najdu vhodné místo pro přechod.

Sestup se shora zdál pohodovkou, ale teď proklínám všechno, co mne momentálně napadá, protože jsem právě dostal desátým šutrem přímo na kotník a vypadá to, že si ještě užiju. To byl prima nápad, vzít si na tenhle průzkum botasky. Za mnou se právě valí ma¬lá lavinka kamínků, kamenů a balvanů, kterou jsem strhl poskakováním po suti. „Do pytle!" ulevím si. „Tady už kamínky padat ne¬budou, tady se se mnou urve přímo celý skalní kvádr." Krok přede mnou se totiž objevila skalní stěna, která končí o nějakých deset metrů níž, kousek od Sugran-su. A taky jasně vidím, že ten potů¬ček, který z výšky vypadal skutečně jako trochu rozvodněná jarní stružka, je něco úplně jiného. Vlnky místy dosahují metrové výšky a těch devět nebo deset metrů taky asi s báglem nepřeskočím. „Tudy ne, tudy cesta nevede," říkám si ústy klasika a pokouším se zdolat stěnu. Nevím, jak to přijde, že se vždycky

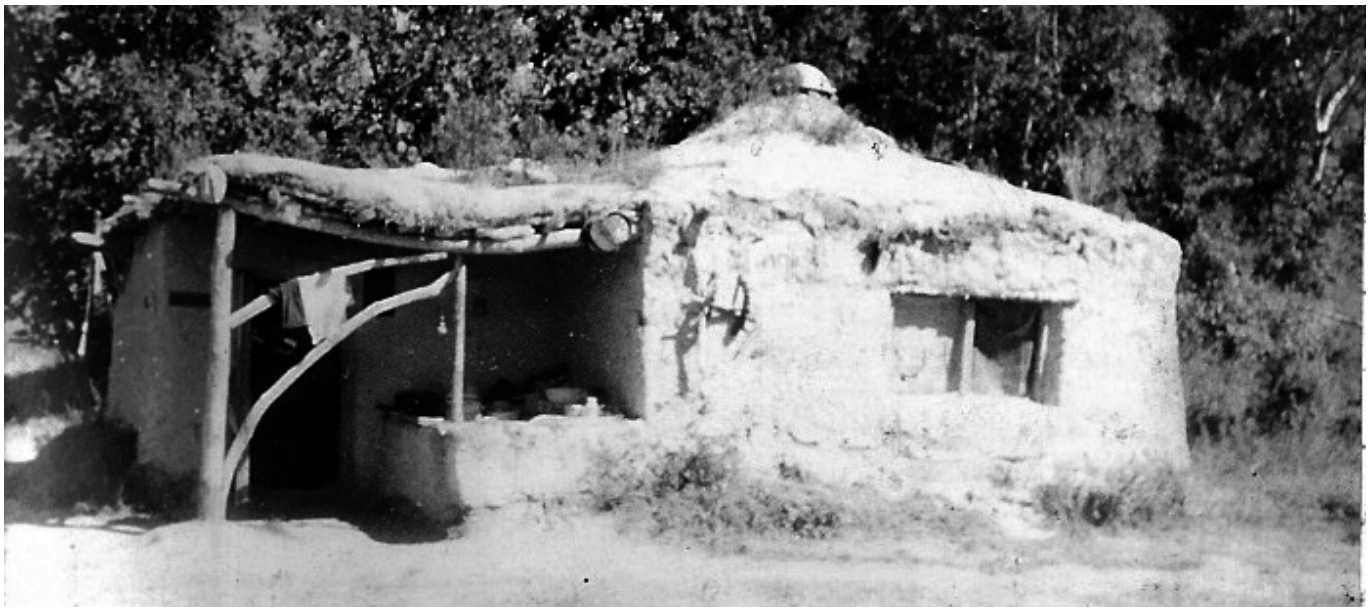

leze líp nahoru než dolů. Odvážně skáču poslední metr a půl do drobného naplaveného štěrku. Paráda. Dívám se po skalních stěnách, a moje fantazie si ihned dokresluje k tomu vpravo ležícímu balvanu uši a je to úplný Plaváček. Kdyby tak milovaný rádce Jestřábů věděl, že mu matička příroda vytvořila pár tisíc kiláků od domova takovou nádhernou bustu.
Vytahuju svůj foťáček a pořizuju dokumentární snímky. Tady tohle vodou přinesené dřevo arči - no to je přece jasný krokodýl. Nebo tenhle vinami omývaný balvan - nádherný hroch. A ta voda, jakou má divnou barvu. Ráno bylo vidět až na dno, a teď nevidím ani pět centáků pod hladinu. Je totiž hodné' po poledni a ledovec taje. Voda odnáší veškerou špínu z té hory kamení, ledu a hlíny. Proto ta barva. Tím, že jsem sestoupil dolů do kaňonu, značně se mi zúžil obzor. Příkré srázy mi dovolují vidět jenom vrcholky hor ve směru toku Sugran-su. Stojím a nehnutě pozoruju tu nádheru. Šedé srázy kaňonu nádherně kontrastují s jasně modrou oblohou a sluncem ozářenými hřbety hor. Zvrásněné kmeny zakrslé arči, hnědá tráva ostřice a občas malý keřík barbarisu. Tady dole v kaňonu ještě ostrůvky bílých topolů a bříz. Najednou do mě vjede divoká radost z toho, že jsem tady a všechno tohle mohu vidět a vnímat. To mi nemůžou dát žádné knížky ani sebelíp natočené filmy. Radost mě nutí běžet. Teda spíš skákat z kamene na kámen. Je to zvláštní projev vybíjení sil a pocitů. Mezi kameny se valí prudká voda, jejíž proud unese i padlý strom. Stačí chybný skok a plavu. Ale na to v této chvíli nemyslím. Skáču z obrovských balvanů na menší, z menších na ty sotva vyčnívající, co je už olizují vodní jazyky, a pak znovu skok na ten velký šutr... Najednou jsem na konci průzkumu. Kdybych chtěl dál, potřebuju křídla, abych překonal nezkrotný živel. Prudké stěny kaňonu končí přímo ve vodě. A ledovec Byrs je tak blízko. Zbývá mi snad jenom 400 metrů. Ale touhle „cestou" to teda určitě nepůjde.
Podívám se na hodinky a málem mě to položí - je šest hodin. Za dvě hodiny je tma jako v pytli. Jestli se Irča vzbudila a hledá mě, tak má už určitě strach. Začínám se za sebe stydět. Zatímco já si tady jásám a je mi fajn, ona chuděra trpí. Možná se jí už udělalo líp. Vyrážím mílovými kroky nazpět.
Irča naštěstí pořád ještě spí. A ten, kdo spí, nevnímá nepříjemné pocity své nemoci. Spánek léčí - vzpomínám na moudrosti vyčtené z knih. Snad jí, až se vzbudí, už bude líp. Vylézám ze stanu a jdu rozdělat oheň, abych mohl uvařit poridž. Povedlo se to na jednu sirku (dlouholetý oddílový

trénink zanechal přece jenom nějaké výsledky). Za patnáct minut pojídám horkou ovesnou kaši s hrozinkami. Chutná kupodivu dobře. Jsem jenom zvědavý, jakpak bude chutnat za měsíc. Naše strava je trochu jednotvárná - poridž a polévky ze sáčku. Nemohli jsme s sebou brát konzervy ani normální cukr, protože bychom padli ještě na letišti. Deset kilo ovesných vloček a spousta hrozinek plus umělé sladidlo. Třicet sáčků Francouzských a Gulášových polévek, dvě štangle uheráku a dva pecny chleba. No a ještě dvě kila čokolády. Nějak s tím vystačíme. Musíme.
Poridž je hotov, ale Irča nemá na jídlo ani pomyšlení. I když mlaskám a mumlám něco o nejlepším poridži všech dob. Nu což, přece to nevyhodím. Junák je šetrný. S velkým „sebezapřením" se pouštím i do jejího dílu.
Ešus jdu umývat až za tmy, a málem se přerazím o mistrovsky narafičené šutry. Zaklel jsem jako pohan (tak to říká moje maminka) a do spacáku lezu s modrým malíčkem na levé noze.
Noci jsou tady chladné, ale nejsme zas tak vysoko, aby se to nedalo snést. Vystrkuju hlavu ze stanu a zabalen ve spacáku, který nádherně hřeje, pozoruju oblohu. Těch hvězd. Miliony...

29. srpna 1990
Irču už přestala bolet hlava a průjem začíná být snesitelnější! Sláva! Odpoledne se snad pohneme. Alespoň o kousíček. Vyrážím na poslední průzkum. Dostávám se až na druhou stranu kaňonu. Objevil jsem totiž nejužší místo, které bylo široké asi jen 6 metrů a přes to chatrný můstek z pokroucených pahýlů arči. Ale objevil jsem ještě něco - obydlí! Je to z hlíny uplácaná chatrč, ve které žije Dima. Filozof, poustevník a snad i trochu psanec. Sedím s ním před jeho domem a vyprávím mu, co a jak. Irču pro jistotu nazývám svou ženou, aby se to nepříčilo zdejším mravům. Když mu vylíčím všechny naše problémy, vstává, nasazuje si tubetějku (místní hučka) a povídá - jdeme. „Iren se bude léčit tady. Mám tu všechny léky a spoustu bylin, které vyhojí všechno."
Námitky se nepřipouštějí a proč si to nepřiznat, je to vlastně záchrana. Okamžitě totiž začínám spřádat plány na slezení pořádné hory, protože by Irča mohla zůstat tady. V duchu se stydím za svůj egoismus, ale hned se snažím vůči sobě ospravedlňovat, že když jsem jel takovou dálku, tak přece nebudu tvrdnout...
Zatímco takto zběsile uvažuju, Dima přešel z rychlé chůze do běhu. Asi mne chce vyzkoušet, myslím si, a začnu utíkat taky. Však ty po kilometru přestaneš. Pěšinka tady chvíli stoupá a zase klesá, skoky z balvanu na balvan a běh vysokou travou taky vysilují. Po dvou kilometrech už si nejsem tak jistý, že tenhle mladičký poustevník se tak snadno unaví. Když už běžíme půl hodiny, zjišťuju, že tenhle běh ho snad baví. Na našem tábořišti se Dimy sice stále držím, ale melu z posledního. Dima se

lehce vydýchává, a tak dělám taky že nic, aby si nemyslel, že v Československu jsou skauti nějaké máčky.

Nic nechápající Irča si balí bágl a Dima se zaujetím prohlíží náš stan Gemma. Jeho nezvyklý kopulovitý tvar ho udivuje.

Irenin bágl táhnu já a s mým báglem Dima zmizel daleko před námi. Cesta se poněkud protahuje, neboť Irčiny střevní potíže nejsou definitivně zažehnány. Každopádně je chůze pro ni utrpením. Už abychom tam byli.

Konečně se dostáváme před chatrč. Zevnitř se line libá vůně nějaké bašty. Náš nový přítel stačil zatím uvařit oběd. Vlastně už večeři, protože na mých hodinkách je právě půl sedmé.

Sedáme si na hliněnou podlahu a Dima přináší mísu se zeleninou, která přitahuje naše zraky jako magnet. Nádherně rostlá mrkev, řepa, cibule, ředkvička, nať petržele a ještě několik dalších druhů místní zeleniny, které se mi při mé nevzdělanosti nepodařilo identifikovat. To vše umyté v ledovcovém potůčku. Už jenom pohled na tyto dary přírody mi nepříjemně dráždil žaludek, a když donesl Dima ještě hrnec obrovských brambor, ze kterých se ještě kouřilo, zmateně mumlám česky něco o štědrosti, dobrotě a laskavosti domorodců, přičemž polykám druhý brambor.

Ne tak Irča, která zmožená dnešní cestou a nemocí usíná na Dimově lůžku. Omlouvám se za to, ale tenhle podivínský muž mi s klidem a samozřejmostí odpovídá, že mu to nevadí, protože chodí spát na střechu, neboť tam za ním ty potvory blechy nemohou. Nemám srdce Irču budit a oznamovat jí toto zajímavé zjištění. Blešky jsou potvory, to znám z vojny. Člověka furt něco svědí. Beru spacák s karimatkou a odcházím si lehnout ven, protože pamírské hvězdy jsou jedny z největších na světě a člověk by si neměl tuto příležitost nechat ujít.

31. srpna 1990

Irče už je snad i dobře, ale asi už ji nedonutím, abychom pokračovali ve vytyčené cestě. Nezbývá tedy, než abych vyrazil sám. Ve chvíli, kdy tento „geniální nápad" oznamuji Dimovi, jsem nazván sebevrahem, neboť tyhle hory lidem nepřejí. Rusové se odváží na takovou expedici minimálně v osmi lidech. Na letišti v Dušanbe jsme taky žádnou menší skupinu nepotkali. Při cestě do hor jsme viděli zubožené Němce, kteří byli ve třech, ale sólo jdou skutečně jen extrémisté a cvoci. Že jsem cvok, s tím jsem se smířil už dávno, a tak se samozřejmě nedávám od svého úmyslu zviklat. Při pohledu na bílé špičky vrcholů si odmítám připouštět jakákoliv rizika. Když půjdu po okraji ledovce, kde je to víc kamenité, vyloučím téměř propadnutí do trhliny. No a pak nastoupím támhle vlevo tím ledovým jazykem na zasněženou pláň a po ní vystoupám v pohodě až na vrchol. Nebude to víc než 6 000 metrů, takže bych neměl mít problémy s aklimatizací. Koneckonců výstup na 4 800 byl bez nejmenších problémů, takže to zkusit můžu bez velkého rizika, že nevydržím s dechem.
Za 6 dnů musím být zpátky. Když se zhorší počasí, okamžitě polezu dolů. Je mi to prostě úplně jasné a jen hlupák a slaboch by se do toho nepustil. Dima se na mě dívá takovým divným pohledem a nic neříká. Na Irče je vidět, že kdyby mohla, tak mě nepustí. Nepřemlouvá. Ví, že by to bylo marné.
Dělám velkou přípravu na svou největší práskárnu v životě. Chci vylézt co nejvýš, dokud budu mít síly. Odlehčuju, jak se dá. Bágl nesmí mít víc než 20 kilo, jinak to na laně nezvládnu. Vezmu si s sebou navíc Irčin cepín, co kdybych narazil na ledovou stěnu? Zbytečnost, stačí jeden! Mám brát obě tyčky? Nahoře se budu muset mocně opírat, abych něco ušel. Není nutné! Postačí jedna, v nejhorším případě se budu opírat i o cepín. Bonekanové kalhoty si vzít musím, jinak bych tam zmrzl. Škoda, mohl jsem ušetřit půl kila...

Poslední večeře před výstupem. Dima rozlévá čaj. Zelený. Takový se pije tady na Východě. Labužnicky chroupám mrkev a řepu. Ležíme na boku a hledíme na mihotavé plamínky petrolejky. Začíná naše večerní filozofování. Tentokrát je to o víře. Alláh, Buddha, Siva... Shodujeme se na tom, že záleží především na člověku. Lidi jsou pouze dobří a ti méně dobří. Je jedno, jestli věří v Boha, Buddhu nebo Alláha. V něco by každý z nás věřit měl. Já věřím na lásku. Na lásku člověka k člověku, k přírodě, k životu. Všichni jsou bratři. Povídám Dimovi o skautingu, o celosvětovém bratrství, o tom, jak jej u nás zakazovali a stejně žil, a jak právě proto chci vylézt na nějakou neznámou bezejmennou horu a nazvat ji Pik Skaut, o tom jak... Rozjel jsem se. Ohnivě vyprávím, jak na náš oddíl chodily před pár lety anonymy, že se snažíme pokračovat v něčem, co je zakázáno, o našich táborech a normálním oddílovém životě. O tom, jak mě to poznamenalo a ovlivnilo celý můj život. Jak jsem měl problémy na vojně, že jsem nedokázal být jako ostatní a taky šikanovat. O pocitu radosti z toho, když doká¬žeš dávat a nejenom brát... Chrlím myšlenky tak zmateně, jak se mi honí hlavou. Na mého nového přítele to zjevně zapůsobilo. Když jdeme ještě po další hodině povídání spát, říká: „Skauting je dobrá víra."

1. září 1990

Vyrážím za šera, abych došel ještě dnes přes ledovec k úpatí hory. Irča má v očích slzy. Možná se opravdu vidíme naposledy. Hory jsou nevyzpytatelné a nedovolí každému, aby je pokořil. Jak jsem nemocný touhou po těch třpytících se sněhových vrcholech. Já je přece nechci pokořit. Necítím se jako dobyvatel, ale spíš jako prosebník.

Šlapu po zarostlé suti kamenů, každou chvíli mi podjede noha. Potím se. Nejvíc trpí chodidla. Mám obuté skeletové pohory z plastu, které nejsou na normální chůzi stavěné. Musím to nějak překonat, až narazím na sníh, ocením jejich výhody.

Bágl začíná nenápadně těžknout. Taky už mi dochází voda. Budu si muset aspoň chvilku odpočinout. Ostřížím zrakem pátrám po nějaké stružce z ledovce, protože žízeň je věčná (jak vždycky říkal Pajda, než se oženil). Na vodu mám čich, támhle teče skoro potok. Voda není sice nejčiřejší, má takovou mléčnou barvu od drobounkého písku, který se zde bůhví odkud vzal, ale je to stravitelné. Sypu do termosky k vodě něco pomerančového prášku a vychutnávám ten nektar do posledního doušku.

Aby to bylo náležité, tak si doušek alespoň pětkrát převalím na jazyku. Chuťové buňky chrochtají blahem. Slastně přivírám oči a pohroužím se do mikrospánku. Je mi nádherně. Ticho, nádherné ticho a fantastická scenérie hor. Obrovská samota. Minimálně den pochodu nikde žádná lidská duše. Kolik takových míst na naší planetě ještě zůstalo? Opájím se pocitem Velké Samoty. Tento blažený stav se dostavuje vždycky, když jsem v obdobné situaci - daleko od veškeré civilizace, plný energie a nestrádající hladem a zimou. Jakmile se ozve Velký Hlad a já bez jediné ovesné vločky pojídám k nasycení planá nezralá jablka nebo dužinu ze stébel trav, pocit Velké Samoty už není tak opájející a dostávám se do stavu, kdy jej zatracuju.
Teď mi ale nechybí nic a nechávám se tímto opiátem zcela ovládnout. Budiž blahoslavena, Velká Samoto. Je mi strašně líto, že neumím své pocity zachytit na stránky deníku tak nádherně jako pan Nevrlý v nejbáječnější knize Karpatské hry. Nádherný dar umět napsat něco, co každý cítí, ale nedokáže vyjádřit. Já bych o tom kecal půl hodiny, přeháněl bych, gestikuloval, a on to dokáže vystihnout tak nádherně na pár řádcích. Nezávidím nikomu jeho vilu, nádherné auto, video a domácí saunu, ale ta dětská touha po něčem, co nemám, u mne vzbuzuje pocit závisti právě po tomhle umění přenášet na ostatní lidi své pocity.
Probírám se ze svých úvah a pohledem na rychle klesající slunce hodnotím situaci tak, že mi zbývají čtyři hodiny, než úplně zapadne, a pak další dvě hodiny do úplné tmy. Do sedel! Nahazuju bágl na záda a kamenitým ledovcovým polem mířím k úpatí budoucího Pik Skautu. Už znám ten pocit, který hnal zlatokopy na Aljašce za jejich zlatým přeludem.

2. září 1990

Bolí mne ramena od stále těžšího báglu. Každou hodinu jsem nucen udělat aspoň desetiminutovou pauzu. Stop time. Bílý jazyk ledovcové stěny je téměř na dosah. Ale abych si mohl skutečně sáhnout, musím ještě hodinku šlapat.

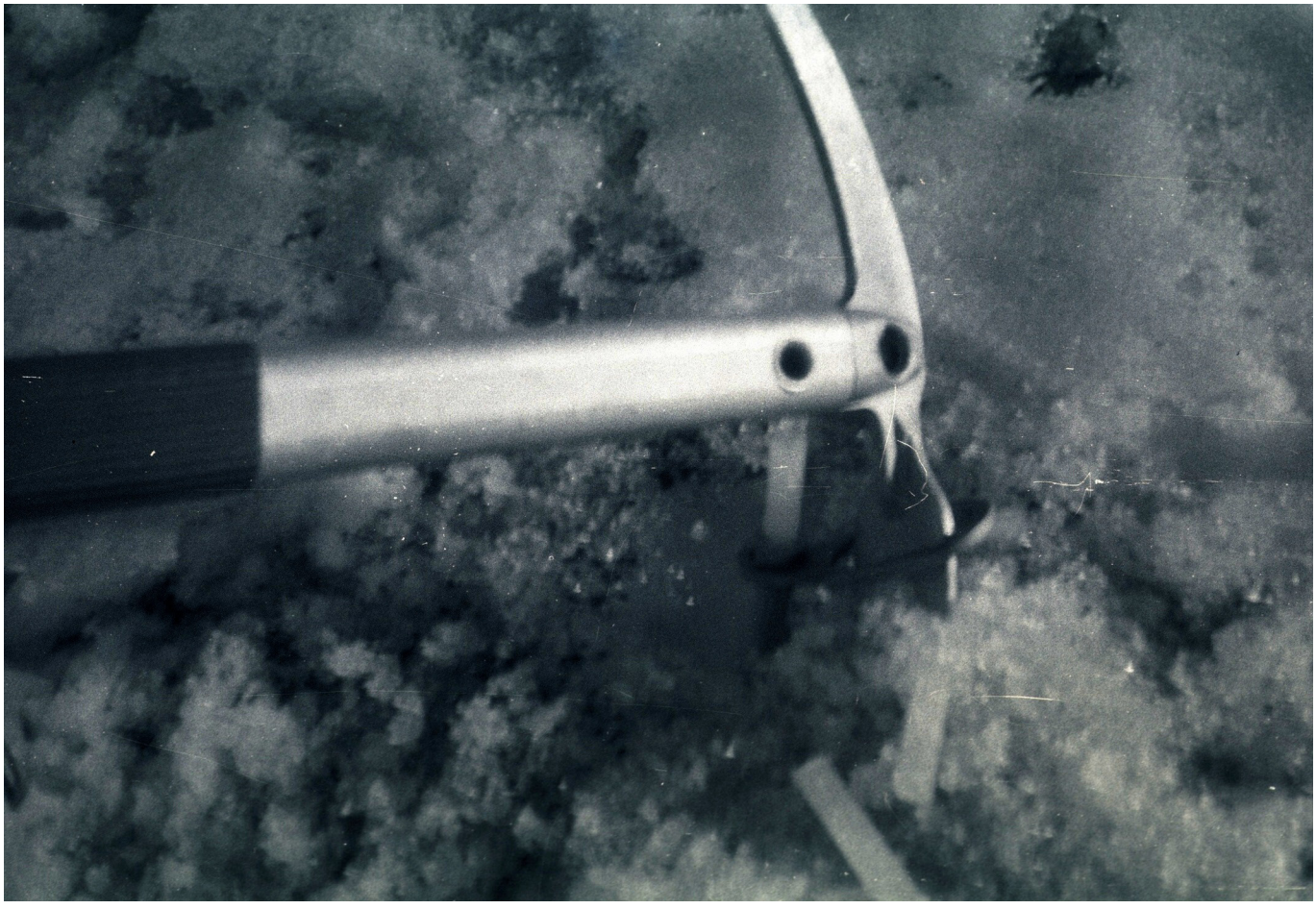
Jak ty hory matou. Nikdy mi odhad vzdálenosti moc nešel, vždycky jsem si radši trochu přidal a byl mile překvapen, když jsem došel dříve, ale tady svůj odhad násobím pro jistotu koeficientem 1,5 a ještě to úplně nestačí.

Konečně jsem u ledovcové plotny. Dopřávám si pořádný odpočinek, kdy likviduju poslední kousek uheráku a piju skoro litr čaje. Každá kapka je tady v horách dobrá. československý horolezec Rakoncaj někde napsal, že litr tekutiny je minimum, dva litry jsou dobré, tři litry ještě lepší, čtyři litry ideální, ale tělo už odmítá víc přijmout.

Obřadně nasazuju na skeletové pohory mačky (stoupací železa), upravuju ledovcové brýle a opíraje se o cepín vyrážím. Přede mnou je vše úžasně bílé a panensky čisté. Každý můj krok zanechává v ledu šrám. Jak dlouho bude znát, že jsem tudy prošel? Den, tři nebo celý týden, než počasí dokonale zahladí stopy mé přítomnosti? Jusuf, pastevec z pod Bel-kanda, by určitě řekl "Alláh ví" a pak by bezradně pokrčil rameny.

Šikmá plotna začíná být ještě šikmější a pak už to snad ani není šikmina, ale spíš stěna. Nezbývá mi nic jiného, než se začít jistit. Zarovnávám cepínem hrbolatý led a šroubuju ledovcovou skobu. Karabinu, zajistit kletr, navázat druhý konec lana. Nějak jsem nepočítal s tím, že se dostanu do takového terénu, a tak jsem s sebou bral pouze čtyřicetimetrovou pojistnou šňůru, která není pro takovéto případy nejvhodnější. Mám dvě možnosti: vrátit se zpět, nebo riskovat případný pád do téhle „prádelní šňůry", která to taky nemusí vůbec vydržet. Vpřed! Uklidňuju se tím, že horolezecká lana vydrží i několikanásobně víc, než je zaručené. Pro jistotu dávám lano dvojmo, čímž se mi zmenšila délka na dvacet metrů, ale dušička je přeci jen trochu klidnější.

Bágl je pode mnou právě 20 metrů. Podařilo se mi úspěšně zdolat první délku. Zavrtávám druhou skobu a spouštím se odjistit bágl. Šup s ním na záda. Ještě vyšroubovat „ledavrut", který mne

jistil, a opatrně nahoru. Jde to mnohem líp než bez lana. Zajišťuji se speletem, takže i kdybych uklouzl, nebudu padat hluboko. Už jsem u skoby. Zasekávám cepín, jak nejhlouběji to je možné, a přivazuju bágl. Chvilka oddychu a kolotoč začíná nanovo. Zajištěn na skobu, škrábu se po stěně nahoru. Vyvažuju tělem tam, kde nelze ani cepínu moc věřit. Proč já trouba si nevzal i ten Irčin!!! Jak by mi teď pomohl. Využívám každého výstupku k odpočinku. V pěti tisících metrech se člověk zadýchá i při menší námaze, než je tato. Pít. Mám strašnou žízeň. V láhvi už není ani kapka. Místy po stěně stékají pramínky ledovcové vody. Jako naschvál tečou tak, že je nelze chytat do láhve. Žíznivě chlemtám vodu přímo z ledové stěny. Vím, že tohle určitě není nejzdravější, jenomže vysvětlujte to někomu, kdo má žízeň. Piju, dokud nejsem úplně plný. Ten zatracený pocit žízně nezmizel.
Ještě pět metrů a budu zřejmě na nějaké plošině. Asi tam začne pláň a nebo to půjde aspoň chvíli bez jištění. Strašně moc to zdržuje. Celou stěnu takhle vlastně lezu dvakrát. Kdybych měl tako¬vých dvě stě skob, mohl bych je nechávat zavrtané, a až polezu nazpět, tak bych je vytáhl. Jenomže já mám skoby jenom tři. Takhle mizerně vybaven by to asi nikdo nelezl, v tomhle mám skutečně asi primát, ale v téhle chvíli mi to je srdečně jedno. Navíc mne začíná obtěžovat pocit strachu. Do téhle chvíle jsem si jej vůbec nepřipouštěl, a najednou je tady. Z výšky mám strach jako každý normální člověk. Když vás někdo jistí, je to něco jiného. Strach přechází pouze v obavu z chyby. Tady můžu mít strach pouze ze své chyby. A taky třeba z nějakého šutru, který se může někde urvat. Nebo z laviny. Před pár dny na druhé straně hor zasypala základní tábor a v něm 42 lidí. Tady ale nic padat nebude, snažím už po několikáté uklidnit sám sebe. Dobře jsem si to zdola prohlédl. Takových už bylo, odpovídá můj strach. Podívám se dolů a zavrhuju možnost, že bych se mohl stejnou cestou vrátit. To bych mohl rovnou skočit. Musíš to vydržet!
Zatloukám skobu. Už dávno jsem si sundal rukavice, abych mohl líp manipulovat karabinami a lanem. Tak se stalo, že mé ruce jsou docela dobře zkrvavené. Spousta oděrek od ostrého ledu a sněhu. Některé už zaschly, další jsem právě před chvílí, kdy jsem uklouzl, znovu rozedřel. Všímám si

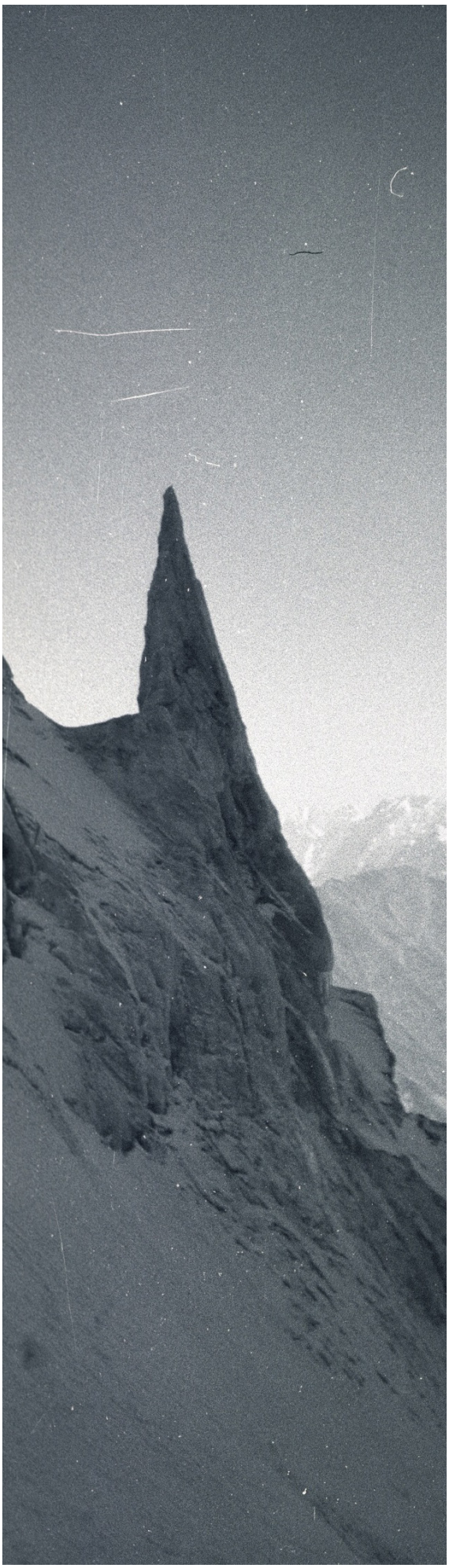

toho až teď. Nasazuju rukavice. Hmm, je to lepší. Za chvíli je mám celé mokré. Nevadí, v báglu mám náhradní a přes noc mi ve spacáku snad uschnou. Lezu neustále nahoru, teď už proto, že dolů to nejde. Pohyby už nejsou promyšlené jako ze začátku, ale staly se mechanickými. To je nejlep¬ší cesta k tomu, abych udělal chybu. Odpočinek.
Slunko zapadlo za mohutný hřeben pětitisícovek už před hodinou, a já pořád nejsem z té proklaté stěny venku. Musím to zkusit do boku. Jenomže tam je skála a na tu nemám vůbec nic, ani skobu. Přece se musí najít cestička, jak z toho ledového prokletí pryč. Marnost nad marnost a vše je marnost. Buď nahoru, anebo dolů. Není jiné cesty.
„Do pytle!" Stačím zoufale vykřiknout a už sklouzávám po ledu o nějakých pět metrů dolů. Něco mezi pádem a hodně rychlým sklouznutím. Trvá mi aspoň minutu, než jsem schopný vytáhnout se zpět k báglu. Ten hnusný cepín mi vyjel z ledu a rázem jsem ztratil rovnováhu. Taková hloupá chyba. Pět metrů. Nic to není, ale padejte si tak v místech, kde je pod vámi tři sta metrů nic. To je na infarkt. Sakra. Měl bych to už dneska zapíchnout, jinak se tu zabiju. Ale kde tady najdu místo na nějaký bivak? Že bych spal zavěšený v sedáku je tak kardinální hloupost, že ji okamžitě zavrhuju. Musím to zkusit ještě trochu nahoru, třeba tam něco bude. Nějaká plošinka anebo prohlubeň. Naděje umírá opravdu naposled.
Převis! Normálně by to byla pohodovka. Začíná asi v deseti metrech absolutně kolmé stěny. Má necelý metr. Je to ale dost na to, abych si na něm dobře nabil kokos. Navíc moje hodinky ukazují 21:35 a kolem už je tma. Ve sněhu a ledu to není tak strašné, člověk vidí poměrně dost, protože světlo se od sněhových ploten dobře odráží. Ale je to přece jen tma. Musím ten převis zvládnout. Nad ním je určitě super plac na spaní. Touha po tom, že to dneska už konečně zabalím, mne žene dopředu. Melu z posledního. První skobu nechávám v metrové výšce, protože kdybych se zase urval, tak mne najdou až úplně dole. Na té zběsilé šikmině bych to neubrzdil ani zázrakem. Vysekávám si v ledu chyty, abych alespoň trochu nahradil chybějící cepín. Mít tak teroše, to by se to lezlo. Postupuju velice opatrně. Druhou skobu nechávám v půlce stěny. Třetí těsně pod převisem. Spouštím se pro první skobu, abych se mohl nahoře zajistit. To mi jde bez problémů. Jó slaňování, to je moje. Nahoru se dostávám pomocí speletů. Jako ve Zvonivé díře na Plešivecké planině. Tam

jsem měl strach chvílemi ještě větší. Hurá, už jsem zase pod převisem. Chvíli odpočívám. Na nějaké vybroušené technické lezení není ani pomyšlení. Musím ten cepín zaseknout nad převis a pak se na něm vytáhnout. Odsekávám a obrovským rozmachem se snažím zatnout cepín do ledu někam úplně dozadu, co nejdál od hrany, která by se mohla urvat. Je to na houby, že tam nevidím. Hlavu mám pořád pod převisem. Na sedmý pokus je cepín zaseknutý. Zkouším na něj opatrně přenést celou váhu. Je to dobrý. Drží. Povoluju trochu lano, aby mne nestrhlo zpět, až se vyšvihnu nahoru. Teď jdu na ruce. Přitahuju se a snažím se najít pro druhou ruku něco jako chyt. Nic tam není. Do pytle. Ještě pár sekund a neudržím se. Musím to risknout a nějak to na hraně vyvážit. Už to ale nestíhám, protože cepín to nevydržel a vyklouzl ze záseku.

Že jsem sletěl o pár metrů níž, si uvědomuju, až když se houpu jako jojo. Kontroluju se, jestli jsem celý a v pořádku. Zdá se, že ano. V této chvíli mne přepadá pocit šílené beznaděje. Člověk je úžas¬ně malý a nemohoucí. Hraje si přitom na pána tvorstva. Hlupák. Není nic. Úpině nic. Taková malá ledová stěna mu to snadno dokáže. Prosím. Pokorně prosím, pusť mne nahoru. Smiluj se. Co ti to udělá. Pokochám se pohledem a zas půjdu. Zasekávám cepín už po dvanácté. Mám za sebou druhý pád na této stěně smrti. Teď. Teď to musí vyjít. Už mám nahoře pravou nohu. Musím. Podařilo se mi nasoukat se nahoru i břichem. Teď už snad nespadnu. Druhá noha. Jsem tady. Žádné fanfáry. Nic. Ticho je narušované jenom mým zrychleným dechem. Tep srdce aspoň 160. Panebože, já to dokázal!

3. září 1990

Na tuhle noc nikdy v životě nezapomenu. Kousek nad převisem jsem našel fajn místo na nocleh. Stan tady sice nešel postavit, ale když jsem se přivázal, trčely mi do prostoru pouze kotníky. Na tu bídu je to vcelku pohodlné. Teplota v noci neklesla pod 15 stupňů mrazu, takže zima taky nebyla. Spacáky jsme s Irčou ušili dobře. Ale strašné bylo praskání ledovce. Někdy ve strašlivé blízkosti, možná přímo pode mnou. Je to šílený nápor na psychiku. Nevěděl jsem, jestli se něco nade mnou utrhne, anebo jestli se neutvoří trhlina na místě, kde spím. V té chvíli jsem se duševně vyrovnal s tím, že asi nedožiju rána. Najednou byl ve mně klid. Smíření se smrtí. Věčnost. Vše je relativní. Jaké to bude pak? Hvězdy. Velké hvězdy. Než se mi podařilo usnout, ozvala se ještě spousta ran, které vydával praskající ledovec, ale všechny přijímám s odevzdanou vyrovnaností.

Ale teď je ráno. A žiju! Je to nádherný pocit. Jsem plný síly. Ze spacáku se mi nechce. Je tu teplo. Pokouším se

ve spacáku obout boty. Celou noc jsem je musel mít uvnitř, aby mi nezmrzly. Jde to mizerně. Ze spacáku nabírám do ešusu navátý sníh, zapaluju benziňák a vařím čaj. Čtvereček čokolády z večera nemůžu rozkous-nout, jak je zmrzlý. Už bych měl z toho pelechu ven. Nechce se mi. I když je jen pár stupňů pod nulou, je to nepříjemné. Sakra, bude osm. Najednou to jde, ani nevím jak. Celta, kterou jsem byl přikrytý, je tak nádherně zmrzlá, že ji musím lámat, abych ji mohl dát do kletru. Karimatka je zespodu taky namrzlá, ale s tím nic nenadělám.
Pokračuju nahoru svým divokým stylem. Snažím se riziko omezit na minimum, a tak se jistím, kde to jde. Dostávám se do úseku, kde je stěna mírnější, ale je tu zato trhlina vedle trhliny. Vlevo objevu¬ju možnou cestu z toho ledového pekla. Přes pár trhlin jde přeskočit, někde je ledový most, něco musím složitě a zdlouhavě obcházet. Ještě tenhle výšvih a jsem na souvislé pláni. Žádné viditelné trhliny, žádný šutr, žádné ledové špičáky. Obrovská sněhová pláň. Vypadá to, že se nebudu muset jistit. Sklon je přijatelný. Ale nesmím spadnout. Pád znamená konec. V těch trhlinách pode mnou mne nikdo nikdy nemůže najít.
Stopy maček hyzdí panenskou čistotu pláně. Vidím jen bílý obzor a svůj stín. Něco mne svědí na nose a já se nemůžu poškrábat. Setřel bych si silnou vrstvu zinkové masti, která chrání obličej před ultrafialovým zářením. Oteplilo se. Jdu jenom ve větrovce. Krok, druhý. Pátý, stý...
Jsem čím dál unavenější. Musím alespoň krátce odpočívat každých 20 metrů. To už je tou výškou.
Žízeň. Zase mám žízeň. Vydlabávám cepínem rovinku pro bágl a vařič. Musím zase roztopit vodu na pití. Alespoň si odpočinu. Rozpouštění sněhu trvá šíleně dlouho. Aby mi vyšel benzin. Mít tak plynový vařič. To by se jinak vařilo. Stalo se. Vzpomínám na oddílovou zásadu č. 3 - co jsem si zapomněl, bez toho se musím umět obejít. Já to sice nezapomněl, ale nepodařilo se mi jej vypůjčit. Malý vařič zn. Husch není pro našince zrovna nejlevnější záležitost. Kontroluju fofák. Ozývá se charakteristické klapnutí uzávěrky a vrčení motorku. Nezamrzl, fotí. Zkouším fotit svůj stín. Tohle nikdo nepochopí. Stín! Můj jediný společník na cestě přes pláň. Jsem blázen.
Konečně se dostávám ke skaliskům. Vrchol bude na dosah. Je 14.10, když nechávám bágl na skalisku a vyrážím dál s malým báglíkem, kde je jen voda, vločky, zápisník, aluminiová záchranná fólie (pro případný bivak), foťák a plechovka ananasového kompotu. Domnělý vrchol je vzdálený tak 200 výškových metrů. Odhaduju to na dvě hodiny. Cepín se zasekává do prudkého sněhového srázu a dělá mi schody. Hnusný úsek. Sklon tak 75 stupňů. A skoby s lanem jsem nechal dole. Něco

zase prasklo. Naproti z Šapaku letí dolů lavina. Je mi nějak divně, když si uvědomím, že tamtudy jsem původně zamýšlel jít. Modlím se. Ó, horo. Než na mne spustíš svůj hněv, který nedá nikomu přežít, vyslechni má slova. Nepřišel jsem tě pokořit, ale poklonit se ti. Zdá se mi, jako bych slyšel hlasy. Halucinace? Tady? Kritická hranice je přeci 7 500 m. Asi to na mne působí o hodně níž. Nikde nikdo. Ticho prořízne občas zvuk padajících kamenů, které strhávají takové mini laviny. Už nemůžu. Musíš! Přece se na to nevybodneš pár metrů od vrcholu! Je 16.40.
Na vrchol jsem přilezl po čtyřech. Teda spíš jsem na něj padl. Zase jsem si hrábl na dno svých sil. Dokázal jsem to! Nádhera, já to opravdu dokázal. Díky, horo. Nezapomenu ti to.
Tak pro tenhle kus skaliska zavátého sněhem ses štval tisíce kiláků od domova? Nevím. Asi ano. Nebo spíš určitě ano. Copak asi teď dělá Irča? Kdyby věděla, že se mi to povedlo. A co kluci z oddílu? Dneska mají zahajovačku. Doufám, že to Mário nezvrtal a zahajovačka se povedla. Člověk je děsně malý, bezmocný a nemohoucí. A hory jsou velké. Myšlenky v hlavě rotují zmateně jako v pracím bubnu. Asi mi z toho začíná hrabat.
Ležím na sněhu snad pět minut, než mě chlad přinutí vstát. Udivuje mne, jak rychle mizí únava. Tep se taky zvolňuje. Tak teda - horo, křtím tě na Pik Skaut, Mount Scout, Horu Skaut. Vylívám půlku ananasového kompotu na nejvyšší bod, kde jsem připevnil svoji slibovou lilii. Místo šampaňského, které tu pochopitelně nemám. Ještě foto. Škoda že nemám samospoušť. Natahuju levou ruku co nejdál od sebe a dělám autoportrét. Snad se to povede. Možná jsem opravdu první, kdo tady stojí. Kolik asi, Skaute, měříš? Zkouším nejjednodušší metodu - porovnání s okolními horami. Šapak je šestitisícovka, kóta za sedlem Ryžnyj má skoro pět a půl tisíce. Podle mapy. Jenomže mi to připadá stejně vysoko jako Šapak a taky stejně vysoko jako ta kóta naproti. Odhad 5 500 - 6 000 nakonec raději snižuju k dolní hranici. Máš smůlu Skaute, budeš v Dimově mapě označen výškou 5600 metrů.
Začíná foukat nepříjemný vítr. Budu muset dolů. Snad to nějak přežiju. Dolů to půjde rychleji. Některé úseky půjdou ubrzdit, a tak je budu sjíždět po zadku. Lehce se řekne, ale hůř provede. Když vidím ten spád, přechází mne rázem chuť něco takového podnikat. Raději opatrně, pomocí cepínu, sestupuju. Opatrnosti není nikdy dosti. Bohužel dvojnásob to platí u mé osoby. Asi jsem nějak špatně zasekl cepín, nebo mi uklouzla mačka oblepená sněhem a už se vezu. Pamatuju si, že jsem vykřikoval nějaké zběsilosti a taky to, že jsem nemohl zaseknout cepín. Pořád se mi vysmekával a nabí¬ral jsem větší rychlost. Tak přeci té trhlině neujdu. Najednou ucítím obrovské škubnutí v ruce. První reakce je, že mi pravačku někdo utrhl. Ježíšmarjá, mně se podařilo zaseknout cepín! Držadlo mi sice vyjelo z ruky, ale smyčka omotaná kolem zápěstí to vydržela. Rychle zasekávám do sněhu mačky, abych cepínu odlehčil. Úžasně se mi klepou nohy. Pajda tomu říká folklór. Trvá mi děsně dlouho, než se uklidním a můžu pokračovat dolů. Žádné sklouzávání nebude. Nic. Žádná trhlina
Stan mám postavený asi v pěti tisících. Konečně solidní rovinka. Nádherný západ slunka. Ticho ruší zase ty odporné laviny od Šapaku. Dívám se na ně z bezpečné vzdálenosti, ale nepříjemný

pocit mne neopouští. Bum! Tentokrát to není lavina, ani praskání ledovce, tentokrát je to vařič. Šlehá z něj totiž metrový plamen, což - jak jsem bystře usoudil - není normální. Do pytle. Jsem bez vařiče. To znamená konec další cesty na Šapak. Bez teplého jídla a vody jsem odepsaný. Usilovně přemýšlím, jak to zaonačit, abych šel dál, ale nic mne nenapadá. Za chyby se přece platí. Tak teda končím. Sestup je nevyhnutelný. Aspoň tu polívku, kdyby se mi podařilo zachránit. Tak budu do sebe tlačit jenom studené suchary.

září 1990

Jsem zpátky na Sugran-su u Dimy. Irča je šíleně veselá. Tvrdí, že mne nemohla poznat, protože moje chůze se na dálku jevila jako belhání a tvář mírně napuchla. Sloupávám odumírající kůži z tváře. Slunko dokázalo své. Jsem červený jako rak. Irča mi vytlačuje hnis ze zanícené achilovky. Že to bolí, začínám pociťovat, až když mi to desinfikuje slivovicí. Nosím ji v popu proto, že je univerzální. V malé flaštičce od léků. Zbytek dávám Dimovi na jeho bolavý zub. Zabírá to. Máme prý v Československu vynikající léky. Achilovka nevypadá nejpěkněji, ale snad se do dvou dnů trochu zahojí, abychom mohli jít zpátky. Jsem šíleně unavený. Sestup o dva a půl tisíce výškových metrů dá přece jenom zabrat. Usíná se mi nádherně, protože jsem se vrátil živý a zdravý.

8. září 1990

Sedíme u pouštní cesty, kousek od chatrného visutého mostu přes Muksu. Jestliže tady pojede nějaké auto a podaří se mu překonat most, máme šanci, že nám zastaví. Tady se staví vždycky. Lidi jsou v téhle pustině vzácní. Ležíme na báglech a dopíjíme vodu, kterou jsme nabrali u Irgai. V termoláhvi ještě nezteplala a je příjemně studená. Prostě je to požitek.

Začíná se stmívat. Po celodenním pochodu od úpatí hor máme vše¬ho tak akorát. Asi tady přespíme. Irču začíná pobolívat břicho. Mám podezření na slepák. V tomhle stavu dneska už dál nedojde. Modlím se, aby do rána vydržela. Ha — slyším auto. Jede! Bohužel opačným směrem. Je to sice do civilizace, ale my potřebujeme k letišti. Řidič zastavil a říká, že pojede za pět minut nazpátek. Paráda. Dneska budeme v Ljachši a zítra bychom mohli letět do Dušanbe. Okamžitě dáváme do kletrů všechny vytažené věci, abychom nezdržovali. Pět minut se protáhlo skoro na hodinu. Už jsme se chtěli rozbalit na noc a konečně slyšíme auto. Rychle nahoru. Teprve ted si uvědomuju, že tohle je vlastně benzinová cisterna. Válečný typ. Naštěstí jsou tady schůdky, kterých se můžeme držet. Bágly pro jistotu přivazujeme. A dobře jsme udělali, cesta se mění v divokou rallye. Hotové safari. Za autem obrovská oblaka dýmu. Vždycky jsem si myslel, že nejdivočejší natřásání je při rodeu. Teď už si to nemyslím. Po hodinové jízdě, spíše necestou než cestou, bych bez velkých obav vlezl na jakéhokoliv mustanga a strčil svým výkonem do kapsy všechny kovboje. Řvu radostí. Divoká radost. Irčina tvář střídá výrazy radosti a utrpení. Slepák! Snad to vydrží.

Jízda už není tak divoká jako před chvílí. Řev auťáku nám připadá úpině normální. Na údolí řeky Muksu padá noc. Po nocích strávených uprostřed velehor je to nezvyk. Působí to na mě velice silně. Pocit obrovského chrámu, který jsem měl v horách, je nahrazen čímsi jiným, neméně působivým. Chybí mi ta správná slova.

Nákladák má jen pravý reflektor. Tohle ale nemůže našeho řidiče vůbec rozházet. Má prostě cit. Dvakrát jsme nuceni sesednout a pomáhat roztlačovat. Tma jako v pytli. Ze stěn padají sem dolů na cestu šutry. Člověk ani nevidí, kam to dopadne. S dvojnásobnou radostí vítám konečně nastartování toho vehiklu.

9. září 1990

Letiště, kde nyní čekáme, je pusté. Čekací halu tu nahrazuje trávník. Asijské slunko je nezmar. Mít tu tak klimatizaci.

Kromě obrovského povozu se senem, který táhne utrmácený oslík, tu není žádný ruch. Letenky začnou prodávat až za hodinku, takže žádná zábava. Prohlížíme si přistávací dráhu. Rovná plocha je narušována kravinci místních dobytčat, kterým letiště slouží jako pastvina. Skvělé využití půdy.

Tak daleko jsme u nás doma ještě nedospěli. Vidím, že se máme neustále co učit.
Začínají se trousit první domorodci. Dospělí si nás nevšímají a pro děti jsme ihned středem zájmu. Stojí nás to opět pár žvýkaček. Najednou nastává rozruch a všichni se vrhají k okýnku. Bleskne mi hlavou, že se asi začne prodávat. Připadá mi nespravedlivé, že mne všichni předběhli, když tady čekáme od svítání. Snažím se to taky dát najevo, ale první rána od šedivého stařík mi jasně napověděla, že tady platí trochu jiná pravidla. Trefil se rovnou na solar. Je to už druhá potupná rána, kterou jsem v téhle zemi pro nic za nic dostal. Všechno ve mně vře a jen moje přirozená úcta ke stáří zachraňuje starce od předčasného odchodu z letiště. Kromě toho tam takových dědečků bylo aspoň deset - a jak se říká - mnoho psů, zajícova smrt.
Mezitím, co přemýšlím o základních otázkách lidstva, čiperní domorodci házou svoje pasy do okýnka. Nechápu tuto místní tradici. Po chvíli štěbetání lidiček ustává a dokonce se v klidu rozcházejí. Ted nastává má chvíle. Přistupuji ke kase a snažím se letištnímu úředníkovi vysvětlit, že bych rád dvě letenky do Dušanbe. Mile se na mne usmívá a s klidnou tváří vysvětluje, že letenky jsou už vyprodány, přičemž ukazuje na hromádku pasů. Začíná mi docházet ta místní tradice.

Poletíme tedy až večer. Dlouhou chvíli si krátíme především pojídáním melounu. Má deset kilo. A taky objevuju na dně kletru patku chleba. Ani není moc tvrdý, přestože je tři týdny starý. Svěřuju se s touto zvláštností letištnímu úředníkovi, který mi ochotně poskytuje kus lepjošky (místní chlebová placka) a kotel vřící vody na zelený čaj. Zapřádáme rozhovor s kdekým. Nabídky na výhodný odprodej lana, bot i batohu okamžitě zamítám a na fotoaparát Nikon nasazuju pro jistotu horentní sumu. Místní domorodec zavádí rozhovor na Irču, že by ji jako koupil. Ihned nasazuju cenu - dvanáct velbloudů. Po chvilce přemýšlení odpovídá, že to bere a že zajde za sousedem, aby se složili. Ireně to není vůbec po chuti a zle se na mě škaredí. Rychle obchod ruším, protože si uvědomuju, že bych velbloudy velice těžko dostával do Československa a navíc by možná byly problémy na hranicích.
Než stačím rozjet nějaký jiný obchod, přistává letadlo a my rychle balíme batohy, aby náhodou neodletělo bez nás, protože tahle země je zemí netušených možností a zvratů...

Monotónní klepot kolejnic mne uspává. Ještě jednou prolétnu zhusta tužkou popsané stránky deníku. Jsou umazané, pokrčené, místy mi dá velkou práci cokoliv přečíst, jak jsem se ve spěchu pokoušel zachytit tok svých myšlenek. Dneska je 16. září. Končí moje velká cesta. Je mi nádherně. Irča má půlnoc, a tak se nemůžu o své pocity s nikým dělit. Konec konců - je těžké se dělit o pocity, které nedokážu ani dost dobře popsat. Jak jsem stál Tam - nahoře - a díval se dolů. Kolem mne byla šílená zima, vítr jako hrom, mrzly mi ruce, a přesto bych ten pocit nevyměnil.
Nebo jak mne poslední den před odchodem do civilizace Dima požádal, aby mohl být taky skautem. Nepopsatelný je pocit, s jakým jsem mu předával svůj junácký šátek, a tiskl levou ruku.
Někdy mám pocit, jako bychom celý život žili jenom pro vzpomínky. A já jsem vlastně takový sběratel pocitů a lovec vzpomínek. Nemůžu se těm svým rádoby hlubokomyslným myšlenkám neusmát. Ještě deník nezavírám. Musím si zde napsat koncept dopisu pro redakci Junáka:

Vážená redakce,
nevím, do jaké míry bude můj dopis pro vás zajímavý, ale domnívám se, že by moje zpráva mohla alespoň část skautské veřejnosti zaujmout.
Ve dnech 1. - 3. září 1990 jsem podnikl v pohoří Pamír sólo výstup na dosud nepojmenovanou horu a nazval ji Pik Skaut...

Dazul

Malá Fatra 25.-26.2.2006

(Veve - TROJKA) Už jsem si myslel, že celé prázdniny prosedím doma, ale přeci jen se mi naskytla příležitost, jak tomu zabránit. Dazul, Miris, Zub a Radek mě vyzvedli u hypernovy a vyjeli jsme vstříc našemu dobrodružství na Slovensku. Auto jsme nechali ve vesničce Šútovo, u rodinného domečku s odházeným sněhem pro auto, a dál už jdeme po svých.

Nejdříve jdeme po silnici, ale již zanedlouho odbočujeme na malý, ušlapaný chodníček, který nás vede až k Šútovskému vodopádu. Tady „obědváme“ a Dazul s Mirisem neodolávají a vyráží na zamrzlý vodopád s mačkama a cepínama. Oba dva se bez problémů dostávají nahoru a Dazul to celé zakončuje excelentním „slaněním“ dolů (no jo, trošičku mu to bez maček klouže, a nám ze zdola to přišlo legrační, když jel dole po břiše).

A baťohy jsou zase na zádech a my se vydáváme ještě do větších pustin, kde ještě lidská noha nevkročila. Teda vlastně šestkaři tu už byli, ale to nevadí. Cestou narážíme na oblíbený seskok, kde opět padne pár fotek. Dál už se začíná sníh propadat a tak ti, co mají sněžnice se do nich bez váhání soukají. Svah začíná nabírat na prudkosti a pohled na lavinový svah před náma není nejpříjemnější. Naštěstí po chvíli odbočujeme do lesa. Jo, možná to je zkratka, ale moc dobře se nejde. Uf, už jsme opět na louce a Radek poznává místo nedaleké našemu pelechu. Těsně před soumrakem jsme na našem dnešním konečném placu a připravujeme místo ke spaní, dřevo na oheň a taky jámu na oheň, která mi připadá jak past na medvědy. Po večeři zalézáme do spacáků a už o sobě nevíme...

...ráno se probouzíme jak sněhuláci a moc se nám nechce vylézat z vyhřátého spacáku. Dazul vyhání jako prvního Zuba, aby udělal photo. Brrrr, teplo zrovna není. Vařiče moc nefungují a oheň už asi rozfoukat nepůjde a proto ani nevaříme a snídáme naše studené zásoby. Balíme se a vydáváme se na hřeben. Pohled

směrem k hřebenu je docela srandovní a pořád nechápu, proč jsem se k tomu nechal nalákat, a radši nezůstal doma, v teple, bez námahy,...no ale jsem tu, a tolik pohybu po ránu mi moc nevyhovuje, ale naštěstí se dostávám do tempa. Jde nám to dobře, chvílema na nás s poza mraků nahlíží i slunko ale v polovině ztrácím dech. Každých deset kroků odpočívám. Ostatní čekají asi ve

třičtvrtě kopce na mě a Dazula, který se trochu zdržel v boji s lyžemi, které nakonec sundal.
Konečně dobýváme hřeben. Škoda, že je pod mrakem a mlha. Já obouvám na chvíli běžky, ale zjišťuji, že s nimi moc velký kamarád nebudu. Po zdolání několika vrcholků scházíme do Chaty pod Chlebom, kde se občerstvujeme kofolou, čajem, polívkami,...
Po půl hodině vyrážíme sjezdovkou dolů a já dávám poslední příležitost mým běžkám - ale prostě nemají zájem být se mnou zadobře a proto je definitivně sundávám a pokračuji s ostatními pěšky. Dazul zmizel na skialpech v lese a my scházíme za ním až do Šútova. Tam nasedáme do auta a unavení míříme domů.
Nakonec jsem spokojený, že jsem se tohodle zúčastnil, protože jsem si vyzkoušel něco pro mě nového, a taky jsem si opět dokázal, že na tom nejsem zas tak špatně, když se podívu na některé mé spolužáky...snad jen to počasí mohlo být krapet lepší.

(Zub) Jak jsem slíbil, tak píšu. Už su pár hodin doma. Stihl jsem donést babičce uhlí, vybalit si věci, přivítat se s Peťků, Barčů, našima aj Janinů. Teď su čerstvě okůpaný a skončili Profíci.
No co vlastně o té Fatře napsat? Tož sů to takové kopce. V zimě zasněžené a v létě bez sněhu.
Tak jo jinak - bylo tam krásně. Sníh byl tvrdý a bílý. Ledy na Šutově byly na lezení a ogaři takej lozili. První den jsme jen došli na naše spací místo, ale bohatě to stačilo. Jedli jsme až potmě.
Dneska jsme hned ráno vyrazili přímo na Poludňový Grůň. Už od večera sněžil drobný sníh a tak to bylo i po celou nedělu. Vyjít navrch byla makačka, ale fakt to stálo za to. Na hřebeni jsme snědli broskve z plechovky a pokračovali směrem na Chleb. Na hřebeni byly mraky lidí, hlavně češi. Pak z Chlebu dolů na chatu pod Chlebom. Tam jsme dali šošovicovů polievku s čajem a posilnění sa vydali dolů do Šutova a dom.
No a pár slov závěrem. Sněžnice sů super věc. Všecko je jinak než by sa na první pohled zdálo a takej, to sa špatně píše, je těžko vyjádřit to, co jsem zažíval tam navrchu. Tak příště.

Vzpomínám na svoje malý starosti,
který mě trápily,
když vítr mi převracel kajak
a já myslel,
že jsem v nebezpečí.
Mý neštěstí zdálo se velký
a velká se zdála má snaha
překonávat věčný strasti.
A přece jen jedno je velký,
jen jedno je vopravdu velký.
Doma i na dlouhejch cestách
silně prožívat velkej den,
zářivej den
a vidět světlo
co naplňuje svět ...

(Eskymácká písnička z Kentu)

(Dazul) Už několik let po sobě, bez vyjímky, každým rokem vyrážím na zimní přejezd Velké Fatry. Psala jsem o něm v minulém ročníku ŠESTÁKA, protože se jednalo o zvláštní akci tím, že jsem ji absolvoval samotný. Letos je zvláštní tím, že jsme ji s Raďochem prohlásili za akci 6. OS a vyrazili jsme na ni ve dvojici.

Upřímně řečeno - kdybychom nebyli dva, tak přesně v 9:55 akci vzdávám a v rámci pudu sebezáchovy se vracím zpět. Ale protože jsem jel se svým velkým vůdcem 6. OS a navíc už jsme měli za sebou několik stovek metrů stoupání, neotočil jsem to. A to navzdory tomu, že počasí bylo vskutku mizerné, Troufám si říct, že horší jsem ve svém životě zažil tak 1-2x. Vítr nás téměř srážel k zemi a velmi nepříjemně nám zabodával ostré mrazivé špičky do tváří. Navíc byla taková mlha, že bylo sotva vidět od tyčky k tyčce. Párkrát se stalo, že jsme nemohli narazit na další tyč a tak se Radek postavil v předpokládaném směru na dohled k poslední tyči a já opatrně mizel v mlze, abych našel další tyčku. Naštěstí jsme byli vždy úspěšní. Obrovskou výhodou, kterou jsem docenil až nyní bylo to, že jsem v posledním cca půlroce tuhle trasu absolvoval potřetí - v srpnu jsem jí šel tři dny pěšky s Irčou, Zdendášem a Pájou, v říjnu jsme jí přejížděli na horských kolech a nyní na běžkách. A tak jsem věděl, že si musíme dát v mlze velký pozor na Križné, Ostriedku i Ploské, abychom správně odbočili a nesešli z hřebene Velké Fatry.

Asi tři hodinky jsme se doslova probíjeli tím nečasem a neutrpěli jsme žádné psychické ani zdravotní újmy, byť tváře namrzaly. Pouze méně zkušená část naší výpravy utrpěla drobné materiální ztráty - pokrývku hlavy mu vítr odnesl někam k Maďarsku ...

loskou jsme narazili u Chyžek na prastarou puštěnou salaš, kde jsme konečně v klidu a v ětří pořádně pojedli. To už jsme si osvojili jízdu

na „kozích“ běžkách - na levé lyži jsme měli přidělaný tulení pás ze skialpinistických lyží a na druhé nic. Po desíti hodinách jízdy jsme si připadali jako „Žofre de Peirak“.
Radek mne po celou dobu překvapoval. Bečál jenom 3x: když mu ve vichřici uletěl šátek z hlavy, když mu byla ve vichřici zima a když měl pocit, že jsem se mu ve vichřici schválně ztratil. Ale vítr naštěstí dost hlučel, tak ho nebylo moc daleko slyšet. Navíc na něj zabral argument, že jako nejvyšší pohlavár 6.OS klubu je vzorem i pro mne a že jestli chce, abych se rozbrečel taky ...
Radek mne několikrát překvapil i tím, že tento zimní přechod snášel po fyzické stránce docela dobře - většinu cesty si nesl svůj bágl sám a do kopce jsem jej nemusel skoro vůbec tlačit (většinou zabralo to, když jsem mu řekl, že jej budu fotografovat ...). Takové množství fotek, co jsem nafotil tenhle víkend, už jsem dlouho nenafotil. A skoro na všech je Radek ...
Trochu jsme podcenili vodu. Zásoby minerálky, které jsme si nesli, jsme buďto vypili a nebo nám během dvou hodin pochodu zmrzly na kost. Večer jsme se sice snažili roztopit sníh, ale únava byla silnější něž my. Ano - i já jsem byl velmi příjemně unaven, když jsem na půli cesty mezi Skalnou Alpou a Smrekovicou zalézal do spacáku. Radek si chtěl sice pořád povídat, ale ignoroval jsem jej a tak nevím, kdo z nás usnul dřív ...

Závěrem bych chtěl podotknout, že tahle akce byla ze všech mých přechodů a přejezdů Velké Fatry zatím nejdrsnější. Kdybych vyrazil sám, otočil bych to nazpět patrně hned na Križné. Ale protože jsem měl s sebou Radka, věděl jsem, že to není risk a že spolu to bez problémově zvládneme.

(Radek) Začalo to celkem nenápadně. Na přejezdu K-2 se mě Dazul nenápadně zeptal, jestli nemám zájem si něco podobného jako je K-2, zopakovat někdy začátkem března a že by to teda nebylo tak náročné, ani tak dlouhé, prostě pohoda klídek. Zeptal se mě, jestli s ním nepojedu přejezd Velké Fatry na běžkách.
Nějak jsem to vypustil z hlavy zapomněl na to jak na smrt. Bylo mi to ale připomenuto cestou

na přechod Malé Fatry, tedy týden předem. Celkem překvápko. Absolvovat dvě takové akce během týdne. Že by se mi teda moc chtělo, to se říct nedá.

Tak datum byl stanoven, čas a kdo co vezme mi Dazul sdělil během týdne.

Sobota se blížila mílovými kroky a do toho ještě tělesná průprava v podobě celo středečního lyžování ve Velké Rači a v pátek zahájení etapové hry na tábor.

Vyrazili jsme celkem brzo. Byly čtyři hodiny ráno a naše vozidlo uhánělo směr Makov a Ružomberok. Cestou řídíme na střídačku. V 7.05 nastopujeme na bus do Starých Hor. Je to po prve, co jedu na Velkou Fatru. Juchuchu. Vystoupili jsme blízko vesničky Turecká, kde vyjíždíme lanovkou na hřeben. Zatím to bylo v pohodě. Zataženo, sem tam nějaká mlha, ale pohoda. Ta ale skončila po příjezdu na konec lanovky. Ta tam

byla pohoda, klídek a vyhlídka příjemné vyjížďky po hřebeni Velké Fatry.
Po dotazu člena horské služby, kde že to v takovém počasí jdeme, hledáme v husté mlžině směr naší cesty. Najít tyče. To byl základ. Tady mě poprvé napadlo, co tu dělám.
Opření o silný boční větřík nabíráme výšku a postupně zdoláváme od tyče k tyči Križnou, Ostredok, na kterém jsem dostal nečekaný lepec od větrného poryvu, až mi můj vánoční dárek v podobě šátku značky Kama, zamával na pozdrav a odletěl Bůh ví kam, dále pak Plosku a Rakytov.
Cestou nás provázel všudybýlek větr a mlha. No a do toho všeho Dazulový nářky, že už nemůže a tak vůbec. Ale jedno se musí Dazulovi nechat. Přišel na jednu geniální věc. Nebo spíš nápad. Každý si nalepil na jednu běžku jeden tulení pás a ten ho držel při stoupání a brzdil při sjezdech. Fakt dost dobrá věc.
Po nespočtu sjezdů, objezdů, zkratek a pádů jsme si našli místečko v jednom sedle, název neznám, na spaní. Žádné dlouhé vybavování. Postavit stan, něco málo do žaludku, zabalit do spacáků a spát. Sotva se mi zavřely oči, už bylo ráno. Všechno zmrzlé a ledové. Za chyby se platí. Nedal jsem si totiž lyžáky do spacáku a ty byly jak šutr.
A tak honem všechno zabalit nahodit na záda a rozhýbat. Postupem času nám povolovaly a zahřívaly se ruce i nohy.
Hodiny ubíhaly a my ukrajovali kilometr za kilometrem. Po cestě se k nám přidali stejní šílenci, mezi kterýma byly též dvě zastánkyně něžného pohlaví, i když s přihlédnutím k podmínkám, v kterých jely, asi tak něžné nebyly. Ale kdo ví.
Bylo asi kolem poledne a nás už čekal jenom sjezdík okolo hory Malino Brdo dolů do Ružomberoku. Dazul se celou cestu modlil, aby byl náš kočár v pořádku, póněvač si v nabíječce zapomněl mobil. Ale naštěstí se nic nestalo a po půl hodinové túře městem se dorazilo k autu.
Cestou domů jsem ještě Dazula přemluvil, že když máme tu možnost, ať se stavíme v Mekáči. A to byl krásný závěr našeho pohodového přejezdu Velké Fatry.

(Tutíno) Horám, kterým se pokloníš... Ruce, které rozpažíš, když tě svoboda pohltí. Svah, který zdoláváš a hlavně přátelé, které kolem máš .... Chápeš?

(Irča) Když mi Roman řekl, že jedou do Francie na lyže, moc jsem neváhala a s mírným nátlakem jsem angažovala Dazula, Milana a Niku (pamětníci si je pamatují z tábora). Cesta autobusem byla vražedná. Nohy srulované do ruličky, ze zad paragraf, ale nakonec nás přece jen po 25 hodinách vyplivli v lyžařském středisku LES ORRES v Alpách. Ubytovat se, seznámit s okolím, nastudovat mapu lyžařských tras, a druhý den ráno hurá na sjezdovku. Užili jsme si opravdu všeho. Mlha taková, že by se dala krájet (a hlavně nebylo vidět, kam jedem), trhání mlžných oparů a hory zalité sluncem vystupující z mraků, nádherné sluníčko s mírnými obláčky až po azurově modrou oblohu jako ze žurnálu. Nádherný prašánek, úplnou ledovku, naměklý supr snížek, dokonce i po kotníky mokrého těžkého sněhu. Hory nám opravdu ukázaly, jak dovedou být nevyzpytatelné. Během pětiminutové cesty lanovkou nahoru bylo ze slunečného počasí mlžno a naopak. Prostě nádhera.

Sjezdovky nádherně upravené do dálnic, obtížností pro každého. Od nejjednodušších zelených, na kterých jsme museli bruslit, aby nám to jelo, přes střední modré a mírně těžké červené (ty byly pro nás nejlepší) po velmi obtížné černé. Sjeli jsme samozřejmě všechny. Některé jsme si tak oblíbili, že jsme se jich nenabažili ani po týdnu. Co mě tu však úplně fascinovalo, byly prázdné sjezdovky. Stalo se mi, že jsem sjížděla kilometr dlouhou trať a nepotkala jsem za celou cestu jediného človíčka. Bylo jich tu opravdu poskrovnu.(Radek) Opalovací krém je vážení fakt dobrá věc. Škoda jenom, že jsem na to přišel tak pozdě. Vidina snědé tváře mi bránila ho použít. Ale pak hopla. Alpské sluníčko je tak zrádné, že nejenom mám spálené čelo, ale taky opuchlý kořen nosu a oči. Dobrá zkušenost.

Lyžařské brýle
(Anita)
Jeden - žádný krasavec
druhý jako sportovec.
Různé typy a kvalita
vybrat je věc zapeklitá.
Od větru, sněhu oči chrání,
v každém sportu prý jsou k mání.
Když na koupi nešetříš,
své oči si pošetříš.
UV filtr, sklo dvojité
je i pro ty nemovité.

(Dazul) Když se řekne lyžovačka ve francouzských Alpách, napadne mne asi jako první pocit jakési nezaslouženosti fantastických pohledů. Podobný pocit měl už na OS expedici Korsika - ostrově shodou okolností také patřící k Francii. Lanovkami a vleky jsme se během čtvrt hodinky dostali z výšky 1650 metrů nad mořem (kde jsme byli ubytováni v apartmánu) až na hřeben do výšky 2703 metrů. Pěšky bych tuto trasu šel aspoň 4 hodiny a dal bych si pořádně do těla. A ten fantastický výhled bych si náležitě vychutnal. Ale lanovkou jsem si nahoru vyjel odpočatý i 10x denně. Přistihl jsem se, že jsem byl několikrát zaujatý víc technikou lyžování než tou scenérií kolem. Ale opojení ze samotného lyžování mne brzy přešlo a já tu alpskou krajinu pořádně vychutnával. Proto jsem velmi brzy přestal jezdit s ostatními a osamostatnil se. Zatímco já jsem z hřebene dolů sjel jednou, ostatní členové naší výpravy to stihli i dvakrát. Neustále jsem něco fotil, jezdil mimo vyhraženou sjezdovku, prozkoumával nové trasy .... prostě jsem se "kochal".

Jak jsme se dorozumívali s Francouzi aneb „tož jak bych ti to vysvětlila co po tobě chcu"

(Brumla) Začnu tím, že musím pochválit Francouze, že jsou velmi chápaví, protože i když jsme na ně dělali různé posunky a ukazovali prstem, při tom jsme se sami sobě smáli, docela rychle pochopili co po nich vlastně chceme :-). Také jsou velmi učenliví, Marťan naučila vlekaře – to jsou ti, co stojí u lanovky a dohlíží na její provoz, české slovíčka – „Ahoj" a „jak se máte". Ti pak na nás vždycky když jsme projížděli povolávali „Ahoj, jak se máte ?" – bylo to super :-). (sice nevím, jak poznali, že jsme Češi). A jinak jsme si moc nepokecali :-). Pár rad na závěr: Když si objednáváte jídlo ukazujte ho v jídelním lístku a na prstech ukazujte, kolikrát ho chcete. 2. Když chcete platit mávejte penězi nad hlavou a on si vás někdo všimne. 3. Důležité jsou ruce a nohy :-) Ale jinak – učte se jazyky!!! :-)

Prvosjezd Kateřinky 1.4.2006

(Radek, 6.OS) Je půl 9 a brašule už volá. Původně byl sraz na 9, ale asi se to posunulo. Žeprej kde su, už se foukají lodě. No tak „hýp“ na kolo a už si to valím dolů Snozem k Dazulovi, kde byl sraz. Lodě už byly napůl nafoukané, všeci měli plné ruce práce, akorát brašule ruce v kapsách. Do půl hoďky

bylo všecko nachystané a mohlo se naše historicky první splutí Kateřinky rozjet. Vyjely celkem 3 pálavy. Posádky tvořili zkušení vodáci ve složení: Fanta, Cipísek, Ořko, Pája a já. Zabezpečení od břehu zajišťoval Dazul a Mates. Přes sněhové pole jsme přenesli pálavy k potoku a nahodili je na vodu. Může se vyrazit. První splavy, první mokré kolena a zmrzlé ruce. A tak jsme minuli obchod, hospodu, kostel ... a cesta ubíhala jak voda. Pod klubovnou už byl každý mokrý jak myš. Moc jsem tomu nevěřil, ale i na takovém úzkém potoce se dá cvaknout. Postupně šel ke dnu každý. V Ratiboři jsme si říkali, že už to zabalíme, ale byl tam ještě jeden menší splávek - 2,5 možná 3 m. To dáme. Omyl. S pocitem profíků vyjíždíme na splav a ejhle..... Vlnka zprava Fanta mizí pod vodou a já za ním. Ale to už nám bylo jedno. Nasedáme zpět do pálavy a vychutnáváme si podjezd Ratibořského mostu. U obecního úřadu nakládáme a tím naše cesta končí. Ale Dazulův Focus s pálavama na střeše poutá pozornost dál.

Prvosjezd kateřinického potoka- družinová výprava Šneků

(Cipísek) V pátek večer mi Fanta poslal zprávu, že se v sobotu 1.4.2006 sjíždí Kateřinka a ať to vyřídím i Očkovi a Timovi. Věděl jsem, že Tomáš nebude moct kvůli hokeji, tak jsem to hned běžel vyřídit aspoň Filipovi. V 8:30 jsme měli být u Dazula. Ráno jsem přišel k Filipovi v 7:45 a spolu jsme šli pěšky do Kateřinic. Cestou jsme stopovali a v úrovni Londů nám zastavilo auto. Chvíli jsme čekali u Drábků na dvoře, než přijel Dazul s Fantou a loděmi. Sešlo se nás 8. Vyfasovali jsme 6 pump a nafukovali lodě. Potom nám dal Dazul pokyny, helmy, vesty a pádla. Do lodí jsme nasedali plni nadšení a radosti z dobrodružství. Vyjeli jsme v této sestavě: já s Fantou, Očko s Pájou a Radek sám. U školy jsme se prohodili. Já s Pájou, Očko s Fantou. Radek zůstal opět na ocet. Dazul, Máta a Kosťa se starali o zdokumentování celé akce - čili focení. U mostu se jako první vykoupal Radek a my jsme ho s Pájou po 10 metrech následovali. Nakonec vyzkoušeli kvalitu vody i Očko s Fantou. Pája chytal pádlo a loď a já druhé uplavané pádlo. Jezdili jsme až do odpoledne. Mám nádherné zážitky a přeju si, aby se to častěji opakovalo.

S raftem po Bečvě 2.4.2006

(Klíště) Ráno vstávám celkem brzy a s odhodlaním, že pojedu do školy dřív a začnu se konečně učit na maturu, balím do batohu knížky, když v tom mi přijde sms: "pojed na sjezd Becvy". Chvilku váhám a po diskuzi s rodiči a přesvědčení, že raft se přece převrátit nemůže, píšu Dazulovi ať bere o vestu a pádlo navic. Raft je skoro nafůklý, svítí sluníčko a nálada je parádní. Přiznám se, že sem myslela, že to bude trošku horší, ale i tak to byla paráda. Ani se mi nezdálo, že do Valmezu jedeme skoro dvě hodiny. U loděnice kotvíme, převléct se do suchých věcí a tradá domů. Najednou mi přijde nějaká maturita úplně zbytečná. Nejradši bych vzala bágl na záda a vyrazila na nějaký vandr. Bohužel, realita je jinací a tak už sedím ve vlaku směr Brno a přemítám v hlavě uplynulý víkend.

(Brumla) Celý týden před odjezdem na Plešiveckou planinu jsem sledovala předpověď počasí. Jelikož nebyla nijak zvlášť optimistická, říkala jsem si jestli má vůbec cenu tam jet. Naštěstí jsem neuvěřila předpovědím odborníků a v pátek jsem si sbalila batoh. Počasí asi odradilo více lidí, takže nás jelo nakonec jenom 10. Ale aspoň jsme se mohli rozvalovat v autě :-) Jak jsem naznačila už výše počasí nám vyšlo a zažili jsme krásné planinové počasí. Cesta uběhla docela rychle a asi kolem druhé ráno jsme ulehali do spacáků. Ráno nás probudilo sluníčko, takže jsme si sbalili batohy, dali si buchty na snídani a vyrazili směrem k hraně. Dazul s Irčou jeli na kolech a my (což byli: Bára, Kikina, Mája, Budulínek, Hanýsek, Klamerka, Peťa a já) jsme šli pešky. Večer jsme došli na naše tábořiště postavili stany a dali si véču :-). Pak jsme dlouho seděli u ohně a dál to už všeci znáte. V noci nás uspávaly kapky deště, které tloukly do stanu, na spaní to bylo příjemné, ale usínala jsem s nadějí, že to ráno snad přejde a ono přestalo :-). Celou neděli jsme byli myslím u Akolyuku (Velké peňažnice) :-) ale nevím to přesně, poněvač jména těch všech závrtů a propastí co jsou na planině si nepamatuju a pletu :-). Tam jsem se opět po dlouhé době spustila do podzemní tmy a bylo to supr. I když byla na planině převaha holek nevyhly jsme se pondělnímu šmigrůstu. Pak jsme si sbalili batohy a vyšli k autům. Dazul si chtěl skočit z hrany, takže jsme popojeli do vhodného místa, kde by se to dalo uskutečnit. Dazul byl připraven ke skoku ale nějak nepřál vítr, takže se to moc nepovedlo. Ale měl tam nás :-) takže jsme mu z těch stromů a kamení pomohli a vyrazili směr Vsetín. Já a Mája jsme si sjeli planinu dolů na kolech, je to dobrý šupec. Cesta domů nám trvala déle, poněvadž byly svátky a policie na každém kroku. Ale musím říct, že tam bylo krásně :-)

(Tucek) *__Pátek__* Do poslední chvíle jsem nevěděl, kolik lidí s námi pojede. Slíbil ten, slíbil onen. Ale na konec desetičlenná skupina v podání Dazul, Irča, Barča, Kikina, Hanýsek, Klamerka, Budulínek,

Mája, Sabča a já vyrazila kolem 18:30 na Slovensko. Naším cílem byla Planina. Lidi, ani nevíte, jak moc jsem se těšil. Celou dobu jsem ji znal jen z fotek a vyprávění. Cestu tam jsem skoro celou prospal. Probudil mě až rachot kamení pod kolami auta, který mi naznačil, že za chvíli budeme na místě. Než kdesi cosi, tak asi něco kolem jedné ráno naše výprava dorazila na přechodné tábořiště. Nebyl čas na nějaké vybavování. Kosa jak z nosa a rozespalost z cesty dělala své. Pod místním přístřeškem jsme zalezli do spacáku až po uši a strávili první zbytek noci.
__Sobota__ Ráno sice svítilo sluníčko, ale na teplo jsme si museli ještě pár hodin počkat. První túra nás čekala po okolí Planiny. Pár fotek, nějaké to video a kolem páté jsme se vrátili k autům pro

stany a batohy. Zkušený Hanýsek nás potom vedl cestou necestou k tábořišti, které bylo šikovně schované mezi jalovci na malém paloučku. Je sice pravda, že Dazul to tam znal také, ale rajtoval s Irčou na kole a držet se za ním a ještě k tomu po svých nebylo jen tak. Chvilku to šlo, ale pak si říkám, jestli bych to nemohl... Následovalo postavení stanů, rozdělání ohně a příprava večeře. Tak

si večer ve stanu říkám, že je fakt škoda, že spousta lidí vyměkla ...
__Neděle__ V noci pršelo. Měl jsem strach, že to bude na celý den. Ale malování čerta na zeď bylo předčasné a zbytečné. Chvíli po východu slunce se udělalo počasí jak z alabastru, no co víc bych si přál. Kikina nám nachystala snídani. Čekal nás náročný den. Našim cílem byly místní jeskyně. Podle knihy, kterou měl Dazul u sebe jsme se dozvěděli, že Planina skrývá 200 vápencových úkazů z nichž asi 83 jsou jeskyně, malé závrty a zbytek patří různým propastím. Po menších nezdarech v hledání jsme na konec zakotvili u Peňažnice. Byla to výzva. 100 metrů do útrob země láká. Sestup proběhl celkem rychle. To, co nás čekalo v podzemí se nedá ani slovem popsat. Byla to nádhera. Čelovka na mé hlavě rozsvítila tmu v jeskyni a pomalu mi ukazovala její tajemství a také Hanýsek, který mi pomáhal vysoukat se z lana. Ve svém živlu byl snad každý a hlavně Hanýsek, který jako zkušený fotograf pomocí svého foťáku ukrádal kousek po kousku toho pokladu. Byly to nádherné prostory plné krápníkové výzdoby. Vyplašili jsme i malého obyvatele tohoto království, malého netopýra, který naši neohlášenou návštěvu dával patřičně najevo. Plni zážitků a dojmů jsme se vraceli zpět na tábořiště. Mezi tím, než se v kotlíku uvařila večeře, probíhala živá diskuse na kdejakou capinu, která utichla s přibývající únavou.
__Velikonoční pondělí__ Ráno bylo nádherně. Počasí jak na objednávku. Ani nevím, jak se to seběhlo... hm, asi spontálně, ale už jsem držel Sabču v náručí a šup s ní na jalovec :-). Tož, vždyť sů ty Velikonoce ne? A aby nebylo líto aj ostatním cérkám dostaly nakládačku též. Jalovců bylo kolem plno a tak s výběrem vhodného karabáče nebyl problém. Ještě, že je jich na Planině tolik. Cérky na nás, že prý jestli nás to baví a tak různě. Šak to znáte. Nic sa nebojte bo nás to nebavilo abyste věděli :-). A bylo na čase se pomalu sbalit. Ještě se dosušovaly stany a uklízelo tábořiště. Poslední pohledy na krajinu se slovy: „a za rok jsme tu zas“

Planina- skvělá akce?

(Kikina) Z pohledu organizátora:

Měsíc před akcí: Tady máš zvadlo. Dej vědět. Jasně. Auta budou.
14 dní před akcí: Jedeš? No, nevím, asi jo. Auta budou.
7 dní před akcí: Jedeš? Jo, jedu. Peníze dáš? Pozdějc. Auta budou.
2 dny před akcí: Peníze nejsou. Mami, puč 2000. Auta budou.
1 den před akcí: Poslůchaj, já nejedu. Poslůchaj, já taky nejedu. Auto nebude, je v servisu.

“Zjistil jsem, že přátelství je více o snaze jednat s druhými ohleduplně, než pokoušet se od nich něco získat, a to i při víře, že oplácím stejnou, ne-li větší, měrou.“ (Sean Astin)

opouštíme toto krásné místo. Pří cestě domů chtěl ještě Dazul vyzkoušet padák z hrany Planiny. Jakkoliv hloupý zdál se nám jeho nápad, nikdo mu v tom nebránil. Jejda, měli jste vidět Irču, když jsme Dazula 2x sundávali z chabaští. No, ani se ji nedívím :-) Říkám mu, když se s jeho padákem smýkáme do svahu, že dneska stačí bo po třetí za ním lézt.... no, uznejte sami ...To byla poslední tečka za krásným dnem a vlastně celým víkendem. Už na nás čekala jen únavná cesta domů :-)

(Bára) Krajina plná tajemství na dnech propastí - to je Planina.
Vysoké nebe a bílé hory v dáli - to je Planina.
Místo, kde není nouze o přátele - to je Planina.
Pláně poseté jalovci a závrty - to je Planina.
Večerní siesta u ohně - to je Planina.
Ranní probuzení do krásného slunečného dne - to je Planina.
Co je to Planina? Planina je ... Planina

(Klíště) S Mirů a Sůsedem sme se domluvili, že na Bařinku vyjedeme trochu dřív a dovezeme nejaké ty trámky do Dynotic. Tak v 6:00 No jo jenže když Mira řekne v 6:00, tak to je většinou o půl 7. Tak si natáčím budík o půl hodiny pozdějc. No co, ale Mira překvapil. Dostavil sa jak na sv.. na čas. Ale naštěstí sem nebyla brzda já nýbrž Sůsed, kterého sme teprv tahali z postele. Když se z ní konečně vyhrabal, nasedli sme do iveca a trada do Březin pro trámky a pak do Dynotic. Měli sme sice zpoždění, ale na Bařinku sme sa dostali celkem v čas. Po pár vyprošťovacích zásahoch auta se šlo pracovat. Asi sa toho nepodělalo zrovna nejvíc, ale byla to taková pracovní pohoda. Svaly mě zas trochu narostly a už sem přišla aj na to proč su furt tak malá - no protože furt tahám nejaké

těžké hebla a tím pádem mňa to zaráží do zemně :-) Měla sem v úmyslu tam přespat,ale Roman se nabídl, že má misto v autě, tak sem toho využila a nocovala už ve svém pelíšku.

(Dazul) I když se místo prasete opékala živáňská, nikomu to nevadilo. Smyslem večerní části akce PRASE je, abychom se potkali, poklábosllili, pojedli, popili a zazpívali ... Byl jsem příjemně překvapen, že mimo aktivních členů našeho střediska, dorazili navečer i ti se kterými se tak často nevídám - squadra ze starých čtverkařů - Lvíčat a taky Tempo s Křečkem. Pozitivní byla i více než 50% účast 6.OS, méně pozitivní pak účast ŠESTKY. Zato Lvíčat bylo na Praseti až se zelený les modral od jejich oddílových triček :-) Historicky prvně jsme na tomto PRASETI „legálně“ těžili z polomů dřevo na topení. Ani večerní dešťové přeháňky nemohly pokazit můj pěkný pocit z této víkendové akce.

26.5.2006
Slavnostní otevření DBCB

(Pajtáš – redakčně kráceno a upraveno) Vzhledem k tomu, že jsem z projevů slyšel jen pana faráře a pak potlesky, nejsem si jist zdali vám bylo dostatečně poděkováno, ... Ono poděkování je vlastně jen taková formalita, při které je spíš slyšet jména papalášů, kteří si svou přítomností, tu více, tu méně ohřejí svou polívčičku. Jak tedy projevit vděk a sympatie ? Pojmenovat ulici, náměstí, vyrazit pamětní zlatou medaili ???Těžko říci co je nejlepší. Z historie se však můžeme spolehlivě poučit, že světská než dost. Možná to není nejlepší příměr, ale vy mi jistě rozumíte. A tak snad nejlepším poděkováním je, když plody naší práce, byť i anonymně, dobře a dlouho slouží cílům pro které jsme byli ochotni obětovat čas, námahu, nervy, peníze a já nevím co ještě. Myslím, že už to tak hold bývá, časem nikdo nebude vědět nebo si nevzpomene kdo to byl ten či ten, a co vykonal. Tak jako dnes nevíme, kdo první rozdělal oheň a naučil to ostatní. Přesto, aniž si to uvědomujeme, ho velebíme vždy, když se nám plamínek podaří zažehnout. Chtěl bych tedy místo poděkování popřát, můžeme spolehlivě poučit, že světská sláva - polní tráva. Jistě, člověka to v ten moment a nějakou dobu poté zahřeje i do oblak povznese. Ovšem, homo sapiens sapiens je potvora nevděčná a rychle zapomínající, jako korouhvička ve větru se točící. Těch ulic a náměstí, které se jmenovaly Franc Josefa II., p a k Masarykova, pak Adolf Hitler Strasse, Rudé armády a pak ... je víc Chtěl bych tedy místo poděkování popřát, aby DBCB dlouho dělalo radost, aby dlouho a dobře plnilo cíle pro které je „zplozeno“ a aby to dopadlo jako s tím ohněm.

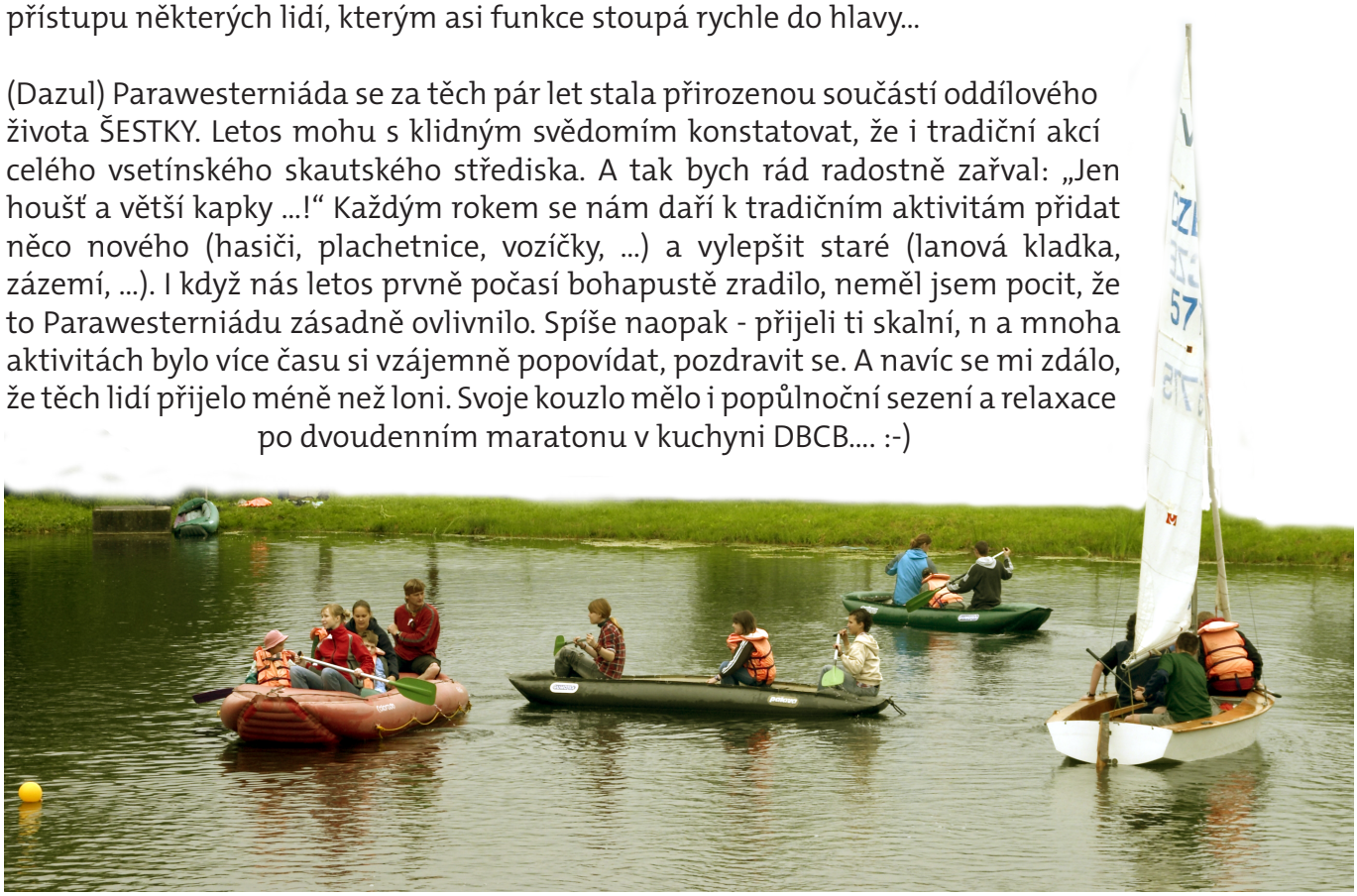

Parawesterniáda 27.5.2006

(Klíště) Měla sem volit mezi maturitním rozlučákem s mými spolužáky a Parawesterniádou. Vyhrála Parawesterniáda už jen k vůli tomu, že sem neměla chuť ve večerní euforii, která by se určitě dostavila řešit nejnovější modely kabelek - a rozhodnutí nelituju. Už jen k vůli těm šťastným pohledům, vřelým slůvkám, byť sem pomohla jen maličkostí, strávit den s lidmi kteří srší nadšením z strávit den s lidmi kteří srší nadšením z každé právě probíhající věci... Seděla sem s jedním klukem, který byl poután na vozíčku a začla rozhovor větou co se mu nejvíc líbí. Při jeho odpovědi mě obklopilo.... ten pocit nedokážu vyjádřit slovy. Řekl, že nejvíc se mu líbí život... Večer se dostavila taková ta příjemná únava z krásně prožitého dne, ale i mrzutost z přístupu některých lidí, kterým asi funkce stoupá rychle do hlavy...

(Dazul) Parawesterniáda se za těch pár let stala přirozenou součástí oddílového života ŠESTKY. Letos mohu s klidným svědomím konstatovat, že i tradiční akcí celého vsetínského skautského střediska. A tak bych rád radostně zařval: „Jen houšť a větší kapky ...!“ Každým rokem se nám daří k tradičním aktivitám přidat něco nového (hasiči, plachetnice, vozíčky, ...) a vylepšit staré (lanová kladka, zázemí, ...). I když nás letos prvně počasí bohapustě zradilo, neměl jsem pocit, že to Parawesterniádu zásadně ovlivnilo. Spíše naopak - přijeli ti skalní, n a mnoha aktivitách bylo více času si vzájemně popovídat, pozdravit se. A navíc se mi zdálo, že těch lidí přijelo méně než loni. Svoje kouzlo mělo i popůlnoční sezení a relaxace po dvoudenním maratonu v kuchyni DBCB.... :-)

(Brůča - taťka od Delfínka) Přijímáme pozvání na sjezd Bystřičky. To ale netušíme, že ráno bude pršet jako z konve. Ujišťuju se, že skauti žádnou akci neruší a proto s Luďkem, Elen a potomky vyrážíme směr Bystřička. Po bouřlivém uvítání s Dazulem, Radkem a ostatními oblékáme vestu a helmu. Krátká instruktáž co dělat až vypadne z raftu!!! A jdeme na vodu. Ve předu statní hoši Radek, Fanta a vzadu kapitán Dazul. První sjezd jezu a nepřemýšlíme o tom, že by jsme přijeli do cíle suší. Několik máchnutí pádel, přejezdů splavů a vystupujem. Nakládáme raft, pálavu a vracíme se na začátek. Výměna posádky a jdeme do toho znova. Tentokrát sedíme ve předu a voda na nás cáká víc než když jsme byli vzadu. Teď už jsme opravdu mokří úplně celí. Škodolibě se řehtáme jak Dazul s Vojtou se udělali na pálavě!! :) Po půl hodince příjemně strávené plavby přijíždíme zase do cíle. Promočení ale spokojení s nabitými novými zážitky se těšíme na nedělní oběd. Díky Dazule a ostatní za příjemné dopoledne.

(Dazul) Ráno prší a tím pádem je mi jasné, že nás (na první splutí Bystřičky po znovu napuštění přehrady) moc nepojede. Ale oba brašulové nezklamali a polovina bratov a sestier zo 6. zboru taky. O Máji (1.roj) ani nepíšu - protože tu už beru jako by byla ze ŠESTKY. Navíc jsme po delší době potkali Vojtu z Jablůnky a to mně taky moc potěšilo - podával mi levačku, jako kdybychom se viděli naposledy včera. A protože jsme se chystali na třetí a poslední splutí, nedalo mi naprosto žádnou práci dostat Vojtu jako háčka na pálavu. Když bylo Vojtovi asi 12 nebo 13 roků, spluli jsme tu divočinu spolu bez udělání. Potěšilo mne, že mi Vojta věří i po té, co viděl otřeseného Patrika (kolega z práce), který to po minimálně čtyřech uděláních odpískal. Nebudu napínat - po prvních máchnutích pádlem jsme měl sice trochu obavu, jestli Vojta nezapomněl co jsme spolu v ŠESTCE a jablůnkovské SEDMIČCE odzkoušeli, ale po zdárném zdolání prvního pořádného vracáku jsem byl v pohodě. Vojta instinktivně přitahoval i kontroval aniž bych musel zezadu velet. Sice trapně vypadl, když jsem přidržoval loď při přistání, ale to byla jediná trapná epizoda, která nás potkala.

(Dazul) Klíště, Radek, Kecka a Dazul pomáhají při organizaci Krajského kola světlušek a vlčat v DBCB. V mezičase si Radek s Dazulem (a Fantou) odskočili betonovat desku pod komín srubu v Dinoticách.

(Mája - 1.roj) Původní myšlenka uspořádat krajské kolo byl původně jen můj nevinný vtip, který vznikl někdy v říjnu na oddílové radě, jenže Romík ho vzala vážně, a tak jsme se směle pustili do příprav. Práce bylo hodně, sehnat dohromady základní realizační tým, vymyslet disciplíny, najít místo, kde se to všechno uskuteční, později pak v klidu ustát veškeré poznámky a připomínky z vyšších míst, ale také od potencionálních účastníků závodu, a do toho všeho ještě připravovat naše světlušky. Ne, že bych na všechno to zařizování nebyla zvyklá, ale poslední tři dny a noci před samotným závodem byly opravdu hektické. V tu chvíli šlo vše ostatní mimo mě a existovaly pouze závody. Dokonce jsem začala pomalu nenávidět svůj mobil, na kterém jsem jinak téměř závislá, nejhorší bylo, když jsem na displeji uviděla jméno Romík, to už sem jen čekala, co se zase pokazilo, kde je problém, atd... Samotný závod však alespoň z mého pohledu proběhl téměř hladce. V Březinách se nakonec sjelo cca. 151 účastníků. Světlušky a vlčata změřily své síly v deseti disciplínách např.: pomoc zraněnému, kuchtění, lanové překážky, minové pole, mletí kávy,.. Mimo jiné byl nachystán také úžasný doprovodný program, a i když nám počasí příliš nepřálo, akce došla zdárnému konci. Kupodivu, krom jednoho nechápavého individua (ale toho jsme zhodnotili jako ztracený případ) nikdo ani neměl téměř žádný protest. Takže nezbývá než poděkovat všem, kteří se kolem závodu motali a přiložili ruku (a mozek) k dílu.

(Anita a Radek) Asi po půl roce ulehám pod širé nebe. Po pátračce v paměti totiž zjišťuji, že jsem venku spala naposled v září. Dazul kupodivu dnešní noc nechrápe a tak spím jako poleno až do rána. Ale tu svoji noční absenci si v plném rozsahu vynahrazuje heroicky známým nápěvem „Ej už je ráno už je den“, bez které by konec konců předtáborovka jinak začít ani nemohla. Po kaloricky – sladce bohaté snídani následovalo rozdělení úkolů. Dazul navážel podsady a „Šestá žací peruť“, posílená o jednoho plašoňa Medvěda, který byl slavnostně pasován za kadeta, zahájila kobercové bombardování (sečení) tábořiště. Těsně před zahájením této bojové akce byl svolán briefing, na kterém byla celá operace dopodrobna rozebrána a mimo jiné byl vzdán hold nebeskému maršálu „in memory“ Spídymu, spuštěním bojových strojů na plný výkon. Jelikož činnosti na předtáborovce jsou zažity a noví členové se rychle učí, tak stanovená meta, posečení a navážka podsad do 12:00 byla hravě zvládnuta. Nutno vzpomenout historicky mezník, a to ten, že letos poprvé byli přítomni a velice užiteční rodiče od Včelky. Odměnou všem, za tento výkon byl dobrý oběd a otevřená náruč naší tůňky. A to si ještě někteří rybaříci stačili nahodit udičku - zbytečně. A pak to šlo ráz na ráz. Započaté činnosti se s večerem dodělávaly a blížil se čas přípravy sauny. Začal se dělat oheň, žhavit šutry a stavit potní chýši. Letošní se nám opravdu vydařila. Oheň, sauna, skok do vody, tlukot vlastního srdce a hvězdy, to je prostě něco, co zažiješ jenom na tábořišti. Nový vynález, který

má kořeny u indiánské dýmky míru, a který se nám velice osvědčil je tzv. Náš kartáček, protože jako tato dýmka taky koloval. Následující ráno mě nevzbudil ani Dazul, ani sladký polibek mého milého, ale turbo-lumek vznášející se nebezpečně blízko mého ucha. Nový den jsme oslavili prací. Jelikož se každý svého úkolu zhostil s odhodláním a vervou nám vlastní, tak nebylo okolo 12:00 do čeho píchnout. Postavil se nový most, přenesla se latrína, odvážela se tráva a dělaly se povedené taškařice u tůňky.Okolo13:00 se tři vozidla rozjíždí směr Kateřince. Cestou bravurně zvládáme drobnou závadu na Zubové „Střele“ a dál už jedeme bez problémů až domů.

(Klíště - Pokojská :-)) Začalo to už vlastně oddílovku, posbírat pár kaménku, pak ještě pro sekačku na Vsetín a rychlo dom balit bágl na víkend. Během házení věcí do báglu mě dělala společnost Fialka,

která se seznamovala s funkcemi ICQ a pravda nasmáli jsme sa. Pak už jen naskákat do aut a hurá na tábořiště. Cesta byla poměrně klidná a první noc na tábořišti mírně chladná (teda aspoň mě sa trošku drkotaly zuby v tom moje spacáčku). Ráno sa začlo celkem svižně a ani sem sa nenadála a už sa žhavily kaménky na saunu,která byla vynikající. Večer sešlost u svíčky a pak už jen krásné usínáni pod rozzářenou oblohou a Dazulovým vrněním :-) Další den sa dodělalo pár věcí a tradá dom. Pravda moc sa nechtělo, ale aspoň sa je na co zase těšit.

(Fialka) Odjížďat sa mělo v šest, ale jak už to tak bývá, potřebovalo sa eště něco dodělat a tak sme odjeli od klubovny mezi sedmou a osmou. Pak sa eště jelo k Zubovi pro nějaké nářadí. Nečekaně jel eště Zub ve svojí škodárni a mě si vybral jako spolujezdca, nebo-li telefonní ústřednu. Jedem k Zubovi a zjišťujem, že jinak skvělá škodárna má taký zajímavý zvuk asi jak traktor. U Zuba sa to naložilo, ale menší chybička. Nešly zavřít a pak otevřít zadní dveře Iveca. Nakonec sa zjistilo, že to otevřít nešlo, protože ogárci nějakým záhadným způsobem zamkli dveře, i když celů dobu tvrdili, že zamklé nejsů. Pak už sa vyjelo v pořadí tuningovaná škodárňa a za ňů Iveco. Za Valem na Shellce (benzínce) nás počkal Mira s Dazulem ve Focusu. Pak už jel první Mira, za ním my ve škodárně a za nama Radek s Ivecem. Mira jel trochu víc v předu a dával pozor, jestli před náma nejsů policajti. Pak nám po chvíli volala Anita dávajte pozor zachvílu je odbočka na Špičky vpravo. Jen dovolám volá Dazul nezapomeňte odbočit na Špičky vpravo. Jedem dál vjedem do slepé uličky, tak voláme Dazulovi, jestli tam jeli též. Ten sa směje a říká: „Už mě volala Anita a právě sa ptáme místního domorodce a ten říká, že sa to dá projet, ale eště vám zavolám.“ Tak projet sa to dalo sice přes jakési staveniště. Po chvíli sme si s Ivecem vyměnili pozice. Cesta už pak byla bez problémů. Najednou Budišov, Podlesí a už cedula vojenský prostor. Focusa a škodárňu necháváme na kopci nad tábořištěm. Na tábořišti je velká tráva jak dycky, berem batohy a dem sa uložit. No já s ogárkama eště chvílu klábosím a pak už dobrou. Brzo ráno mě budí Cipísek, protože jde s Mátou na ryby. Po chvíli vstávajů už všeci. Na snídáme sa chlebem s máslem a marmeládou a de sa

pracovat. „Šestá žací peruť“ s no vým členem Medvědem de sekat louky a zbytek jede pro podsady k Maruš. Nakládá sa první várka a já s Klíštětem to jedem pomoc vyložit. Vyložíme a Dazul jede pro zbytek a my dvě dem dolovat jíl na postavení golema, který nám skoro celý strhla velká jarní voda. Tož zjišťujem, že zas taková sranda to není. Pak sme si říkaly, že být dolovači jílu, tak za kilo bychom braly nejmíň pětikilo a eště nás napadlo, že si uděláme bahenní firmu Jílem k lepší pleti. Už přijela aj druhá várka a byl klídek chvílu před obědem aj po obědě. Oběd nám dovezla rodina od malé Staňky, která už tam byla od rána. Měli sme dokonce na výběr mezi kyseliců a těstovinovým salátem. V odpoledním klídku sa dělaly kravinky s bahnem a rezem z trubek na komín od golema a pak sa dělaly kravinky

v tůňce, protože většina lidiček bylo špinavých. Po klídku sem šla s Kecků dělat golema. Tož Kecce to šlo, ale mně ne asi 4x sem to přestavovala. Taky sme dělaly válečné tetování na počkání. Jak sme stavily, tak zbytek lidiček stavil a smontovával podsady, hrabal trávu, pracovali u tuňky a „Šestá žací peruť" eště vysekávala cestičky za Odrou. Jednomu nejmenovanému členovi perutě sa podařilo utopit velkou žačku v Odře, ale nakonec byla vytažena a bez závad. Po dostavění golema byla sváča, ale my sme sa musely eště umýt, jelikož sme vypadaly spíš, jak po tom zápasu v bahně, co si někteří chlapci přáli. Po sváči sme šli eště odvozit trávu, vyrovnat stany najít klády na most a postavit jej. Před večeřů sme eště stihli postavit hangár. Na večeřu byly těstoviny se špagetkou. Pak už sme dělali, co sme chtěli. Později věčer šli někteří do sauny a někteří hráli partyzány. Hráli sme partyzány a všichni byli zajati kromě Máty a tak sme po chvíli ukončili hru a zjistili, že Máta vylezl na strom. Ale chybička se přece jen vloudila Máta nemohl ze stromu slézt dolů. Tak pro něj vylezl Medvěd a Mátu snesl dolů na ramenách. Všichni sa okolo smáli až sa bříška popadali. Pak už jen umýt zuby a jít spát. Nečekaně sme zas kecali asi do jedné a Cipísek zas ráno asi v pět budil Mátu na ryby. Na snídani sme měli sýr nebo marmeládu. Já sem dostala snídani do spacáku od Cipíska, ale pak sem musela stejně vstát. Poodvážali sme zbytek trávy chlapci dodělali most a pak sa šla eště přestěhovat kadibudka. Nejdřív sme ju vyvrátili a Dazul ju šel zahrabávat. Všeci s očkama přilepenýma na něm čekali, kdy tam spadne. Pak sme ju přenesli, ale trochu sa sklížila takže doufáme, že vydrží stavění na expedičce. Ogárci už aj začali kopat ďůru. A už sme balili věci nachystali oběd a jelo sa domů. No ti, co jeli ve škodárni spíš nejeli než jeli. V kopečku nad Podlesím sme nemohli předjet cyklistu. Čekáme na signál v mobilu a voláme Radkovi teda spíš Anitě, nejede nám škodárna a Anita na to víš, co daj to Zubovi a já to dám Radkovi ať sa domluvijá. Radek na nás počkal před Budišovem a Mira za. Tož Radek to zkůšal opravit, ale nezjistili, co tomu je. Tak sme sa vydali za Mirů a škodárňu tahali do kopců aj očima. Tož pak sa na to podíval Fanta a po chvíli už to jelo. No Zubova radost vypadala asi tak, jak když dáte dítěti opravenou hračku na spáteční cestě dělal kravinky. Ve Valu sa pak nechal Focus a jelo sa dál. Na předtáborovce sa toho stihlo hodně a jestli sem na něco zapomněla, tak se omlouvám.

1.července 2006 – sobota *(Dazul)* Zatímco ostatní vyjíždějí ještě za tmy vlakem, já v roli zásobovače ráno dokládám věci do firemního Tranzita a vyjíždím do klubovny. Tady nakládám lodní pytle. Při tom se mi podařilo najít kajakářské vesty, které byly dlouho pohřešované :-) Na Vsetíně jsem dokoupil proviant a pak hurá na čáru. No a nyní je 12:00 a já pořád - už třetí hodinu - stojím ve frontě před česko-slovenskou hranicí. Naši už budou určitě na Velkém Choči, kde jsem se s nimi měl potkat ...

(Fialka) Den rozlitého mléka. Odjezd byl trochu hodně netradičně o půl druhé ráno, pro některé o čtvrt. Na Vsetínské nádraží nás odvezla Chytrého mamka a jeho kámoši. Za lístky jsme dali víc, než s čím počítal Chytrý a ještě jsme na nádru potkali spešl podnapilého pána z Hošťálkové, který se líbil našim chlapcům. Pak už nám to jelo i když s malým zpožděním. Ve vlaku jsme sa několikrát přesazovali sem a tam. Také jsme pochopili, proč sa tomu vlaku říká Cigán. Konečně jsme v Ružomberoku. Vykůpili jsme místní automat a také sa stihl Jerry poléť čokoládů. Pak jsme sa vydali směrem na hrad (Liekava). No ze začátku vpoho, ale pak stůpák jak po skále, jen jeden chybný krok a sletíme, jak hrušky. Hrad byl krásný, vysoký, dobrý na šplh, no prostě suproš. Na

hradě asi zhruba o půl sedmé jsme posnídali a zhruba za hoďku jsme šli dál. Kopec, stůpák, rovina a tak sa to střídalo až jsme sa dostali do vyšších sfér a šli jsme už směrem k Velkému Choči. Po cestě jsme našli taků spešl chatu pro zbloudilé pocestné. Tam si Cipísek s Ondrů a Radimem našli celkem zachovalů postel a staré slušné dečky. V této super chatě s čtyřma malýma střešníma vysklenýma oknama jsme aj poobědvali a trochu si odpočinuli. V těch vyšších sférách nám trochu přituhlo, protože tam byla kosa jak z nosa. Na Choč sa šlo fakt speška mlha přede mnou, mlha za mnou, nic nevidím, nikoho nevidím, prostě jak na podzim. A těsně před vrcholem vedly cestičky klečovitýma dřevinama. Všeci nadšení oklepávali kleč od kapek. Na vrcholu byla fujara, že to Cipískovi odneslo klobůk někam, kam nechtěl, teda do klečí. Sejít ten kopec bylo pro nás jediné dvě dívky dost masivní. Já jsem zahučela do klečí a Budulínek také párkrát spadla. Ale ne enom my jsme byly trochu levější, aji pár chlapců spadlo. Konečně přejdem ten největší kopec dolů a potkáme Dazula. Ten nás vede na místo, kde kdysi dávno také naši spali na puťáku. Tradičně přístřešek, vaření večeře, ustýlání a umývání. Radim s Cipískem si hráli s mojí krabičkou na kartáček. Pak Dazul hrál na kytaru nějaké česko-slovenské hity a Radim s Cipískem začali šiškovou válku, do které se přidala

většina mužského pohlaví. Matýskovi skřípli záda a pak se ještě chvilku dovádělo a pak už na kutě.

(Cipísek) Spali jsme v klubovně, pak nás v 1:30 odvezli na vlakové nádraží, pak jsme jeli na Slovensko, pak jsme celý den šli zvlášť na Velký Choč. Stojí za vzpomenutí, byla tam velká mela a vítr. Pak mi uletěl blembák.

2.července 2006 - neděle *(Tim)* K ránu jsem se obudil, tak ve 4 hodiny, mírně pršelo a Očko, který spal vedle ohně, tak se přes noc odstěhoval k Dazulovi, aby nezmokl. Tak jak jsem to viděl, tak jsem i ještě lehl, abych dospal rána. Ráno jsme vstanuli tak o 9 hodinách a Dazul jeho typickým stylem „Ej už je ráno, už je den...“ Po tomto zpěvu jsme se všichni zbudili a sbalili a pokračovali na náš další průzkum Slovenska. Dazul nás dovezl do dědiny Lůčky, kde jsme zhlédli nádherný přírodní jev „vodopády“. Z Lůčských vodopádů jsme se přesunuli na Prosiecků dolinu.

3.července 2006 - pondělí *(Vápno)* No tož dnes ráno jsme vstávali v 8 hodin, ale někteří chytráci vstávali už v 7 hodin (Medvěd, Máta, ...). Potom jsme si dali snídani a vyrazili jsme směr vodní nádrž Orava. Nafoukali jsme rafty a vyrazili na vodu. Po 1 – 2 km jsme zastavili na břehu a dali si obídek. Po obědě jsme se někteří prasátka vykoupali v bahně a valili jsme dál. Jeli jsme se podívat po říčce Jelešavě k polským hranicím a na cestě nás čekalo pár drobných překážek, ale nevzdali jsme to a valili dál. Cipísek si vzpomenul, že tam, kde jsme obědvali, tak že si tam zapomněl nůž. Tak jsme se museli vrátit a Radim vyhlásil boj, neboli závod o „malý stříbrný ostrý nůž“. Raft, kde byl Radim, tak vyhrál no a Ondrův bohužel prohrál. Dali jsme si večeřu a šli jsme spať. :-)

4.července 2006 - úterý *(Dazul)* Začnu citací klasiků - pánů Šimka a Grossmanna: *“...Jsi první člověk, který se z močálu zachránil, šeptali s úctou. Zezadu sice kdosi mumlal, že takovému blbci, který přehlédne trojitý ostnatý drát a světelná znamení s houkačkou, nepřísluší obdiv, ale šerif okřikl mluvku a pravil, že osada byla vždy proslulá dobrotou a slovanskou pohostinností....”* Asi takhle nějak podobně bych si troufnul charakterizovat závěr dnešního dne, kdy jsme splouvali na raftech slovenskou řeku Oravu. Vynechám spoustu drobných příhod a pikantností, o nichž se jistě zmíní ostatní, a půjdu přímo k věci. Ráno, před vyplutím jsem Chytrého, který měl celý puťák na povel, poučil o nástrahách řeky, domluvil se s ním, že si zapne mobil, abychom měli spojení a propůjčil mu vzácný výtisk socialistické vodácké kilometráže (tkzv. itinerář) řeky Oravy. Trpělivě jsem mu vysvětloval, co znamená která značka a jak pozná na kterém kilometru se nachází. Vysvětli jsem

mu, kde jsou Kraľovany - cíl dnešní plavby. Ty prostě nemůže minout, protože tam se vlévá Orava do Váhu. Toho si nemůže nevšimnout, protože Váh je v těch místech široký minimálně 50 metrů a žádný jiný takový přítok míjet nebudou. Pak jsem posádkám obou raftů zamával a vyrazil z Podbielu odvézt auto dolů po proudu. V Oravském Podzámku jsem si naskočil do jednoho z raftů a pokračoval v plavbě. Když jsem z raftu vysedal v Dolnom Kubíně ujistil jsem se, že je vše OK, pokáral Chytrého za to že mi nebral mobil, přidal poučnou historku z lovení tonoucího a kmital s autem do Kraľovan, kde měli všichni dorazit dle mých propočtů kolem 19:00. Po 19:00 Chytrý mobil nebere. Jsem trochu nejistý a začínají mne trápit obavy z toho, aby se jim nic nestalo. Orava je sice skoro olej, ale u některých jedinců z našeho oddílu člověk nikdy neví ... Ve 20:06 mi přichází od Fanty SMS: "Šéfe, sme u okresu Martin. Asi určitě sme to přejeli. Co včil?". Čtu tu zprávu asi 10x a fakt nevěřím svým očím. To přece není možné minout bez povšimnutí soutok dvou velkých řek... V tom bude nějaká Fantova kulišárna. Volám mu, aby mi popsal, kde skutečně jsou a opravdu, oni fakticky minuli soutok o cca 10km... Zakleju. Veškeré oddílové topografické snahy, práce s mapou, orientace a ideály o připravenosti oddílu na leccos, jsou rázem v pytli :-(Uklidňuju se alespoň vzpomínkou na slova výše citovaných klasiků: *"...takovému blbci, který přehlédne trojitý ostnatý drát a světelná znamení s houkačkou, nepřísluší obdiv..."* Vyrážím směr Martin a naše dva rafty nacházím u odbočky do Šutova. Kdo to tam zná, ví, že si pro přistání nemohli vybrat ideálnější místo - pod zídkou na níž vede hlavní železniční trať, kde vlaky jezdí každých 5-10 minut, hned vedle hlavní cesty, kde je problém přeběhnout na druhou stranu ... Jediné místo, kde bylo možno zaparkovat byla zastávka autobusu. A na zastávce se parkovat nesmí - to ví každý řidič začátečník ... Co čert nechtěl po cca 10 minutách parkování přijeli slovenští policajti ...

Dazul pomáhal zajišťovat počáteční táborový **Puťák**. Kecka, Radek, Anita, Brumla zase vyrazili pomáhat na **stálou část tábora** ŠESTKY ve VVP Libavá.
11. a 13.července2006 - po odpoledních Miris a Dazulem **opravují a dodělávají provizorní krytinu** na "srubu" v Dinoticách.
15.-16.července 2006 - se **v rámci návštěvního dne sešel na táboře ŠESTKY skoro celý náš OS** - Radek, Anita, Brumla, Tutíno, Kecka, Miris, Dazul, Judy. Chyběla pouze Klíště, která je za prací v Itálii.

8.7.2006 - *(Zuzka)* Dnes ráno v 8.35 jsme vlakem odjeli směrem na Budišov nad Budišovkou. Na jednom nástupišti jsme asi hodinu. Abychom se zabavili, tak si skoro všichni koupili časopis a někteří si šli koupit něco na zub. Cesta trvala 4-5 hodin. Jak jsme přijeli, tak jsme začali pracovat

na stanech. Potom jsme se připravili na nástup. Po nástupu jsme ještě dodělávali stany. Pak byl přechod SV a VL. A ještě chvíli potom jsme seděli u ohně. Pak se služba připravovala na večerní hlídky, a potom se šlo spát.
(Čita) V 8.30 jsme nastoupili na vlak a jeli do vojenského prostoru Libavá, kde tábořímе už 6. rokem. Přijeli jsme a začali pracovat na všem co bylo třeba. Nejprve jsme začali pracovat na stanech a stavěli a stavěli až jsme dostavěli. 19.00 byl večerní nástup. Potom jsme si šli sednout k ohni, protože byl přechod SV a VL. Přijeli na loďce a šli se přivítat do nové družinky. Scooby a Tina přestoupily do Žab a Zdenda do Šneků. Potom chvíli seděli u ohně a šli spát.

9.7.2006 - *(Čeči)* Protože je neděle tak se budíček posouvá na 8 hodin k radosti všech spáčů :o)).Po té co se všichni vyhrabou ze spacáků a po provedení ranní hygieny se posnídá. Dneska máme na snídani vajíčkovou pomazánu s chlebem. Následuje první kontrola stanů, která dopadla výborně, protože nikomu nebylo uděleno prase za nejškaredší stan, ale naopak nejeden stan byl pěkný. Nástup! Vyvěsíme vlajku a domluvíme se na dnešním programu. Někteří se vydávají dodělat bránu, molo, jiní vyrazili pro dřevo a služba šla vařit oběd. Měli jsme bramborovou polévku a olupsije s opečeným kabanosem. V odpoledním klidu se šlo do vody, pak ještě na velkou výpravu na dřevo do kuchyně a sauny. V odpoledním programu se stihlo zahrát i pár her - oblíbení buldoci, při kterých jsme se jako obvykle pěkně dotloukli. Dále se hrály ragby a do večerky ještě jiné drobné hříčky. Pak rychle ještě provést večerní hygienu. Dnes večer byla i první potní chýše.

10.7.2006 - *(Týna)* Dnes je pondělí a začíná nový týden budíček je jako obvykle v sedm hodin. Po budíčku je každý den hygiena. Nikomu se nechtělo umývat ale pak nakonec každý musel. Na snídani byl chleba s marmeládou. Po dobré snídani byl nástup a ranní prohlídka stanů. V dopoledním programu Žaby vařily a Žížaly a SV a VL stavěli teepee. Na oběda byla fazolová polévka a druhé bylo rizoto. V odpoledním klidu jsme byli skoro všichni ve vodě a pak jsme relaxovali. V odpoledním klidu byla etapovka. Byla vodní, moc mě nebavila, ale co se dá dělat. Po etapovce jsme všichni hráli baseball skoro do šesti. Pak totiž dojel pan farář a hráli jsme na stroj času. Skončilo to tak kolem deváté hodiny. Potom jsme měli volno do desíti. Pak jsme šli spát.

11.7.2006 - *(Pavuk)* Ráno jako obvykle byl budíčk v sedum hodin. Šneci měli službu a proto se nehrálo na flétnu, ale zpívalo se: „Ej už je ráno, už je den.´´ Po budíčku byla rozcvička a po ní následovala snídaně, prohlídka stanů a nástup. Na nástupu se nedělo skoro nic. Asi po 10 minutách po nástupu šli všichni (i s farářem, který přijel den před tím) do jeskyně. Jelikož jsem měl službu, tak nevím,co se tam dělo, ale od ostatních jsem slyšel, že to nebylo špatné. Na oběd bylo něco jako halušky se zelím a masem. Následoval polední klid, ve kterém šli všeci do vody. V etapovce jsem se dozvěděl, že máme jít do lesa, ve kterém je šaman a ten má pro nás zprávu. Ale není to tak jednoduché, kolem šamana je plno lidí, kteří točili tenisákama a pokud tě jeden z nich trefil, tak si musel na okraji lesa a zase zpět. Když si se dostal konečně dovnitř, vznešený ti dal látku, na které bylo slunce. A družinka toto slunce nusela obšít bavlnkou. Z naší družiny (Šneci) šil polovinu Radim a polovinu já. Jelikož mám obě ruce levé, píchl jsem se do každého prstu co mám na ruce (takže do jedenácti :o). Po etapovce byly hříčky a mezi nimi i turnaj v baseballu. Družstvo Lojzy (Kačeři) dorovnali a dokonce i předběhli tým s Cipískem (Houmrun 26) o tři nebo čtyři body. Konec baseballu byl kolem šesté hodiny večerní. Nakonec byla večeřa,nástup a vanaři. Den se zakončil večerkou v deset.
(Máta) No začnu takhle - já,který nebyl na táboře ani jednou nemocný, jsem z předešlého dne chytil úpal. Raní nástup proběhl úspěšně jenže beze mě. Celé dopoledne jsem strávil spaním a čtením zatím co ostatní zbytky oddílu kromě služby šly do Dračí jeskyně. Probudil jsem se v poledním klidu a cítil jsem se v klidu. Po té co odbyl polední klid byla tzv. žicí etapovka. Pan vládce lesa a přírody, krutý ale spravedlivý šaman nám dal za úkol vyšít sluníčko. Samozřejmě jsme nebyli první, ale

nechali jsme gentlemansky první a druhů minutu ostatním družinám. Poté co skončila etapovka se hrál baseball, ve kterém jsem se moc nevyřádil protože jsem to měl zakázané kvůli úpalu. Po baseballu se hrály hříčky. Hříčky skončily a byl večerní nástup. Po té se zase hrály hříčky a po desáté hodině jsem spokojeně spal v teplém spacáku, až do ranního budíčku!

12.7.2006 - *(?)* Ranní budíček byl v 7.00 a služba vstává v 6.00. Služba nachystala snídani a zatopila v golemu. Na snídani byl chleba s paštikou. Po snídani byla prohlídka stanů a pak nástup. Asi za pět minut po nástupu byl pracovní nástup. Na pracovním nástupu jsme si říkali jaký byl program do oběda. Služba musela mít oběd do 12.00. Na oběd byla pórková polévka, jako druhý pokrm byly brambory a vepřová konzerva se zeleninou. Po obědě jsme museli udělat v kuchyní pořádek aby si přebrali službu. Po obědě jsme měli odpolední klid. Po klidu byla etapovka
(?) Ve středu 12.7 měly světlušky a vlčata službu. Dělaly jsme snídani a co jiného než oběd. Na oběd byla dobrá polévka. Po obědě jsme zase hráli baseball a zase jsme prohráli. Byl to vyrovnaný ale pěkný boj. Po baseballu jsme hráli hry. Hutututu a buldoky. Večer jsme už večeři nedělali. Večer se hrály zase hry. Pak byla večerka a šli jsme spát.

13.7. 2006 - *(Opica)* V noci jsme měli hlídku, sotva jsem usnula hned nás budili abychom připravili snídani. Za hodinu byl budíček, všichni měli rozcvičku, ale jen my ne. Po snídani byl nástup.Všichni měli pracovní nástup, jen my ne vařili jsme oběd. Po obědě byl polední klid, někdo se šel koupat, někdo spát. Po odpoledním klidu byla etapovka. Etapovka byla super. Potom jsme hráli baseball, pak jsme hráli různé hry. Pak byla svačina. Svačinu už měly Žížalky, protože po obědě jsme jim předali službu. Po obědě jsme pokračovali ve hrách. Hned jak jsme skončili, byla příprava na večeři. Po večeři byl nástup. Asi za dvě hodiny byla večerka.
(Romča) Ráno byl budíček. Oblékli jsme sa a byla snídaně. Po snídani byl nástup. Skončil nástup a šli jsme na rojnici. A než skončila rojnaca, jeli jsme kromě světlušek a vlčat, všeci do Budišova. Světlušky a vlčata dělali oběd. Přijeli jsme z Budišova rovnou na oběd. Po obědě byl polední klid a o klidu byla etapovka. Skončila etapovka a všichni jsme se polévali vodou. Byl odpolední nástup a kdo chtěl, šel dělat s pedikem, malovat na sklo a plno různých věci. Byla večeřa a po večeři byl nástup. Šli jsme hrát baseball. Pak byla večerka a sauna.

14.7. 2006 - *(Žížalka)* Ráno mě budí velice příjemně obličej Čeči, který mě chce patrně vzbudit. Po 5 minutách ústavného řevu se rozhoduji, že bude lepší vstávat. Po velkém úspěchu děláme znovu vajíčkovou pomazánku. Na nástupu se všechny družinky dozvídaji co budou dělat celý den. Naše družina odchází s velkým nadšením - připravovat oběd.
(Delfínek) Je pátek což budíček je v 7:00 hod. Zas měly službu Žížaly a zase byla na snídani vajíčková pomazánka. Potom byl nástup a kontrola stanů, nejhezčí stan měl Máta a Pavůk a prase Chita a Čeči, Romča a Zuzka. Polovina naší družiny měla mlčení. SV+VL jely do města, jelikož den před tím měly službu. Zbytek oddílu byl rozdělen po družinkách, někteří na pediku, sebeobraně a my jsme dělali ohniště na večerní zpívání. Po aktivitách byl oběd, sice z menším zpožděním. Na oběd byly květákové placičky, brambory a hrachová polévka. Poprvé v tomto týdnu nám v poledním klidu docela dost sprchlo. Etapovka byla v době indiánu a my jsme museli lovit bizony. Před svačinou se jako vždy hrál baseball. Svačinu ještě připravovala družina Žížal. My jsme si přebrali službu se vším všudy až po svačině. Po svačině si mohl dělat každý co se mu zlíbilo, ale nesměl se válet ve stanu. Pak následovala večeřa na kterou byla krupica. Pak až ve 22:00 večerka a naše hlídky, na které se vždycky všichni těší a perou se o ně :o)).

15.7. 2006 - *(Tim)* Dnes byl vyjímečný den návštěvní. Ráno jsme vstávali v 7.00. Udělali jsme malou rozcvičku a šli se nasnídat. Na snídani byl chleba a suchý salám, který jsem neměl, protože jsem nestihl snídani. Po snídani byla kontrola stanů, kterou jsem vyhrál já a Cipísek. Pak nástup, kde jsme se dozvěděli, že musíme jít do lesa na dřevo. Po nástupu jsme udělali rojnici a pak jsme šli na dřevo. Pak už začali přijíždět první rodičové. Fanta zatím dodělával vytouženou houpačku u tůňky. Na oběd byl bramborový guláš. Pak nastal odpolední klid. Potom byla etapová hra, která nesla název Egypt. Vyhrály jí SV a VL a na posledním byli Šneci. Na svačinu byly buchty našich maminek. V odpoledním programu jsme hráli bang, laktos, baseball, petang a ostatní si užívali rodičů tak jako já. Pak nastala večeřa kterou jsem připravoval a přihodila se mi dost špatná příhoda. Vařící olej se mi vylil na ruku a popálil jsem si to dost špatně, palec, prsteníček, malíček a pak jsem trpěl. Zatím moji členové dodělali večeřu na kterou byly špekáčky s chlebem. Pak se už jen zpívalo a dovádělo. Nastal večer a šlo se spát. Naštěstí nebyl přepad!!!
(Včelka) Na dnešní den jsem se hodně těšila protože byl návštěvní den. Vstala jsem oblékla jsem se a dodržela režim dne. Přijela mamka, děda, babička, Honza, Vašek. Po včerejším bobříku hladu který jsem mimochodem dodržela, jsem se těšila na špekáčkový večer. S dědou a bráchama jsem

šla na lískové pruty. Děda pilně zařezával pruty. Přišel večer a šekáčky se z ledničky vypařily. Jaké byly??? Jinak to byl úspěšný den, získala jsem bobříka hladu, přeju vám dobré zážitky a dobrou noc.

16. 7. 2006 - *(Medvěd)* Bylo po návštěvním dni. Já jsem si dal samotku ráno, při nástupu jsem odešel. Dopoledne bylo s rodičema co tu ještě přespávali a ostatní si dělali co chtěli. Odpoledne byla etapovka. Mě našli tak kolem čtvrté a vrátil jsem se s Radkem a Zubem do tábora. Hned po mém příchodu se měl hrát baseball a laktos, lasování, někteří si mohli vyzkoušet práskání bičem. Potom byl nástup. Po nástupu to bylo takové volnější. Tak to bylo asi všechno co bych vám k tomu řekl.
(Očko) Jako každou neděli byl posunutýž budíček na 8.00. Jako první ze stanu vylezly světlušky a vlčata. Každý si dal rozcvičku a po rozcvičce následovala snídaně a pak ranní prohlídka stanů a pak nástup. Poté byl dopolední program. Ve 12.00 byl oběd. Měli jsme zeleninovou polévku a zadruhé krůtí maso s broskví a sýrem. Potom byl polední klid a volnější program. Sváča. Potom se hrál baseball, večeřa, večerní nástup a večerní program.

17. 7. 2006 - *(Vápno)* Dnes ráno se mi úplně špatně vstávalo, jelikož jsem služba. Udělali jsme snídani a po snídani byl nástup. Po nástupu jsme jeli do Budišova, pak jsme přijeli a byl akorát oběd. Potom byla etapovka. Po etapovce jsme dostali svačinu, pak jsme hráli baseball a šli na večeřu a potom jsme šli na kutě.

18. 7. 2006 - *(Čeči)* Jako každé ráno, tak i dnes se nikomu nechce po budíčku ze spacáků. Nakonec se všichni vyhrabou a po rozcvičce a čištění zubů se jde snídat. Po snídani se jednotlivé družinky rozdělily k různým aktivitám. Jedni dělali sklíčka, druzí drátky, třetí pedik, další šli vyrábět nějakou střelnou zbraň na večerní závody. Po určitém čase se družinky prostřídaly, aby měla každá družina možnost vyrobit si zbraň. Poté se už přiblížila dvanáctá hodina a sní i oběd. Po něm a po

odpoledním klidu následovala etapovka. Dnes jsme se nečekaně ocitli v 21.století. Pro získání klíče bylo třeba vyluštit, co nejdřív a nejsprávněji různé šifry a hádanky. Nikdo to neměl bez chyby, tak rozhodovalo pořadí. Následovalo trochu pozměněné CROSS COUNTRY. Náhodně vybrané trojice, různě družinově promíchané, si vymyslely vlastní název a označení. Jedno kolo měly dohromady. Byl to velký boj a všichni se snažili, i když měli někteří pichlé kolo. Po náročné akci se svačilo, pak se hrálo další baseballové klání. Někteří zkoušeli i box. Nastal čas večeře a potom se všichni ti, co mají slib připravovali k slibovému ohni, aby tam přijali další členy. Těmi byli Očko, Pája, Lojza skládali skautský slib a Mája, Opica, Lenka, Ferda, Ráša světluškovský a vlčácký. Potom ještě někteří seděli chvíli u ohně a zbytek se pomalu rozešel do svých spacáků.=)

19.7. 2006 - *(Fialka)* Dneska je rádcovský den, což pro každého rádce znamená připravit spolu s ostatními rádci program a starat se o děti do večerního nástupu. Pak po večerním nástupu s úsměvy a vlídnými slovy předávají děti zpět do rukou vůdců a oddechnou si, že se nikomu nic nestalo. Ráno sme začali přehozenou rozcvičkou. Jak přehozenou? Tož Fanta měl rozcvičku s cérkama a dělali sexy kliky, sklapovačko – angličáky a takové ty různé věci, co dělá s ogarama. Já sem měla zase ogary a cvičili sme aerobicové cviky, procvičovali prsty, kouleli očima atd. Po rozcvičce byla ještě zajímavější hygiena. Čistili si zuby tak, že měli ve dvojici tenisák mezi čely a museli si, tak vyčistit zuby. Pak už tradičně vanaři, snídaně, kontrola stanů a nástup. Je to takový zvláštní pocit stát při nástupu na místě vůdců a sledovat celý tábor, jak na vás upřeně zírá a myslí si o vašich slovech, co chce. Na nástupu sme zavolali Medvěda ze samotky, který tak splnil tři orlí pera. Po nástupu šli ostatní na dřevo a já s Fantů sme se převlekli za návštěvníky z 26. století neboli 26.stoleté. Družiny měly vymyslet účesy, obleky, dary, pokrmy, tance, které si myslí, že budou v 26.století. Jelikož to všeci měli pěkné a dali si záležet dostali certifikáty za jejich nej ukázku. Žaby za účes, Žížaly za maskovaný mobilní přístroj, Štíři za dar, Šneci za pokrm a SV+VL za oblek na pláž. Pak následovalo hromadné umývání v tůňce. V čistém a umytí sme šli hrát Buldoky, HUTUTUTU a takové ty hry. Pak už byl oběd

a odpolední klid. Po odpoledním klidu šly dětičky hrát s Fantů a Barčů nějaků ešákovů bitku vodní a přelézání pavučiny. Jak hráli hry já a Čeči sme hlídaly tábora u tůňky byli olomoučáci. Jeden náhle přiběhl, začal mávat rukama, jelikož měl mlčení a po chvíli sme došli k tomu, že chce půjčit nůž. Po velké vodní bitvě se všichni vrátili a šlo se do tůňky a po svačině se šlo znova. Po usušení Fanta písk nástup na hry, ale eště předtím sme klikovali za zapomenuté věci. Před večeřů sme hráli fotografy, bratry, u kterých měla dát Chita pusu Lojzovi na zuby a pak ještě sochy. Pak večeřa, nástup a při dražbě přišli vůdci. Večer se ještě hrál baseball a boxovalo sa v boxovacím ringu. Zhruba v jednu skončila sauna a už na kutě

20. 7. 2006 - (*Scooby)* Je 7.00, což znamená, že je budíček. Službu mají Žaby, takže snídaně je nachystaná jen ji rozdat. Po snídani nesmí chybět nástup, dnes vyvěšovala vlajku Týna a Lojza si dal bobříka hladu (kdo ví zda to vydrží, když má byť ta žranica). Dnes je 13. den tábora a vůdci si připravili program, takže je dnes Keltské období a všichni musí chodit v sukni kromě služby. Služba teď dělá oběd, což znamená, že takhle píšu v kuchyni. Po poledním klidu je etapovka, dnes jsme se přenesli do doby s názvem Keltové. Po etapovce byla vodní válka a po svačince keltský turnaj, což bylo dosti drsné, když máš házet šutrem, střílet na panáka, hádat hádanky, stavět z šutrů komín a střílet oštěpem kachnu, ale přežili jsme. Stihli jsme i poslední kolo turnaje v baseballu a rychle na večeři. Nako-nec ještě večerní nástup a žranice a hupky dupky do postýlky.
(Zdenda) Jako vždy to začalo budíčkem, rozcvička, raní mytí a vanaři. Snídaně, kontrola stanů a nástup potom pracovní nástup a tam bylo řečeno, že bude celnic den, všichni si udělali sukně a prošli strojem času. Potom sme si připravili scénku, potom byla žranica, potom noční hra a pak byly hlídky mezi 1-2 hodinou ranní radek podpálil stroj času.

21. 7. 2006 - *(nějaký Štír)* V 13.10 nám Šneci předali službu. V 16.00 jsme chystali svačinu. Na svačinu byl oplatek. Po oplatku byl nástup na etapovou. Plnili jsme různé úkoly. Po etapovce byla večeře a po večeři nástup. Po nástupu jsme hráli hry a po hrách byla večerka. A to je všechno.

22. 7. 2006 - *(Žeryk)* Ráno jsme vstanuli, byla poslední rozcvička. Někteří si šli umýt zuby. V 7.15 zapískal Fanta vanaře. Na snídani byl chleba s lunchmitovou pomazánkou. Potom byla prohlídka stanů a nástup. Po nástupu jsme se museli všichni sbalit a vyklidit stany. Fanta a Jerry měli

na starosti rozvrtávat podsady a my ostatní jsme odnášeli rošty, desky, sbírali jsme papírky a nosili rozšrubované podsady. Podsady jsme nanosili k jabloni u cesty. Následoval oběd: polévka zeleninová a těstoviny po sladku nebo s kečupem. Pak Zub určil skupinu, která pojede skládat podsady k Huťom a na svačinu se vrátili. Bylo jabko na svačinu. Po svačině jsme měli volno, někteří se šli koupat druzí odpočívali na louce. Večer jsme shodili bránu a svěsili vlajku, později byla sauna a večerka a já jsem šel spát.
(nějaký Štír) Ráno jsem vstal. Byl nástup a po nástupu jsme šli bořit stany. Potom byl oběd a potom se vozily podsady. Poté jsme si šli někteří skočit do tůňky. Potom byla volná zábava. A to je asi všechno.

23. 7. 2006 - *(Kecka)* Noc trávíme pod hvězdama. Ráno vstáváme brzo, snídáme a rozdělujeme si práci. Musíme rozdělat golema, uklidit u sauny, nanosit věci na jednu hromadu, poskládat plachty, posbírat papírky a dřeva. Poslední nástup, sděláváme stožár a nasedáme do auta. Jako vždy jedeme s odpadka a to je smradu na padnutí v autě. Někteří jdou na zmrzku a já s Májou a Fialkou čekáme u batohů na nádraží. Cesta ubíhá pomalu. V takovém vedru každý spí, nebo si čte. Konečně jsme v Jablůnce, kde je hafo rodičů a odvážejí si děcka domů.

Oldskautská čtyřicítka 28.7.2006

Tento čas byl nějaký "oslavový" - 26.července 2006 - jsme oslavili Anitino promování na magistru farmacie.
28.července 2006 - jsme se téměř všichni sešli na OLDSKAUTSKÉ ČTYŘICÍTCE - jinak též oslavě Dazulových čtyřicátin :-) Dostal k narozeninám seskok padákem, SH speciál , spoustu vína, ...
5.srpna 2006 - slavil náš vůdce Radek 31 let - a my jsme byli u toho :-) Mimo to jsme zjistili, že na naše stránky se v měsíci 7/2006 podívalo 361 návštěvníků - což je citelně méně než minulý měsíc :-(

(Dazul) Nikdy jsem neměl pocit, že bych měl narozeniny slavit v nějak velkém sytlu, ale pod dojmem oslavy padesátin Pajtáša a Romana jsem se odhodlal na své čtyřicátiny pozvat všechny starší členy oddílu, střediska, své příbuzné a nemnoho dalších kamarádů. Kde jinde oslavu pořádat než v nedávno postaveném a slavnostně otevřeném Dětském bezbariérovém centru Březiny. Z darů jsem byl fakt dojatý i překvapený, ale nejvíc mi udělala radost přítomnost desítek milých přátel, kteří byli ochotni obětovat večer a vážit cestu. Další obdobnou osLavu plánuju na svou osmdesátku a stodvacítku.
(Zajicvyjenamesic.com) V pátek 28.7.2006 se v kačických Březinách začalo slavit - dobře si to tam Dazul stihl postavit do těch narozenin! Od Šestkařů dostal seskok padákem, dárek, který je velkým adrenalinovým zážitkem. Od nás zase STOUPU SPECIÁL - dar nevyčíslitelné duchovní hodnoty. Bylo tam dobře.... a taky dobře, že policie nekontrolovala cyklostezku kolem Bečvy, protože Zajíc má strach, že z alkoholového dechu cyklistů, kteří po ní projížděli asi v jednu ráno, by neměla radost...

(Dazul) Stejně jako loni, i letos jsme vyrazili ve složení Dazul, Zdendáš a Pavuk na jih Čech k přehradě Lipno. A nebyli jsme sami. Z našeho střediska tam už byli (OS) Papučáři: Hanýsek, Pajdáš, Anička a Roman. Ubytovaní jsme byli na základně budějovických skautů – Kovářov. Hnedka po našem příjezdu jsme vyrazili na třech připravených plachetnicích vaurien vstříc dálkám. Jednu posádku jsme tvořili my, další Pajdáš s Markem a třetí Hanýsek s Aničkou a Romanem. Jeli jsme na osmihodinovou plavbu napříč přehradou. Vítr byl příznivý a my se poměrně rychle s lodí sžili. V kormidlování jsme se střídali a užívali si totálního klidu. Cesta tam byla přímo ukázková – stavili jsme se v loňské zátoce, obepluli jsme ostrov... Zato odpolední cesta nazpět byla trochu komplikovanější – v půli nám přestalo foukat, takže jsme kolem mysu před kolářovskou zátokou loď tlačili. Ukonejšen bezvětřím jsem si dokonce skočil do vody zaplavat. Ale co čert nechtěl, když jsem byl pár desítek metrů od lodi začalo foukat. Začal jsem kmitat k lodi svým bravurním stylem „čubička“, ale loď už se rozjela a Zdendáš s Pavukem tam byli sami. Duchaplně mi ale hodili lano, které neduchaplně o půl metru nedosáhlo až ke mně. A loď plula rychleji než jsem stačil plavat. Pavuk ale začal kormidlem točit do kruhu kolem mne a tak jsem zajásal. Jenomže vzápětí se dostali do polohy, kdy bylo potřeba přehodit ráhno i kosatku a oni byli zaneprázdněni novým házením lana. Loď se docela nebezpečně naklonila a já už viděl, že ke břehu nepoplavu sám. Naštěstí Pavuk duchaplně pustil plachtu i kormidlo, loď se srovnala a když se srovnali i hoši, udělali další manévr při kterém jsem se dostal až k lodi. Touto cestou jim děkuji za záchranu svého života před smrtí utonutím :-)Další dva dny jsme jeli splouvat Vltavu. Vyrazili jsme z Vyššího brodu a pluli až k Dívčímu kameni. Mimo pálav jsme s sebou měli i špicovní kajak, který nám bezelstně zapůjčil Želva (správce

kovářovské loděnice). Vystřídali jsme se na něm skoro všichni. Je to parádní pocit, když si na takovém kajaku skočíte s metrového břehu do Vltavy – zajedete pod vodu a vynoříte se. Po několika kilometrech nám na kajaku tak otrnulo, že jsme sjížděli i jezy – to byl teprve zážitek. Zvláště ten v Českém Krumlově. Zážitek z plavby po Vltavě nám zkazilo to, že jsme utrpěli materiální ztráty. Především Želvova kajakářská vesta, kterou jsme měli při transportu autem podložený kajak, nás velmi mrzela. Želva říkal, že stála 2600,-Kč. Až si koupí novou, tak nám pošle účet :-(Jeden den nám hezky propršel, ale v pátek jsme (posilněni o lidi z LACHIMu) ještě zkoušeli plachtit, bobovou dráhu a navečer už bez Papučářů vyrazili k Soumarskému mostu na horní tok Vltavy.V sobotu jsme si sjeli oblíbený úsek od Soumaráku do Pěkné, pokochali se šumavskými rašeliništmi v místní rezervaci, prolezli pohraniční bunkr a dokonce jsme stihli i prohlídku zámku Hluboká. Ač jsem si díky svým osobním problémům nevychutnal letošní rekreaci 100% věřte, že 100% byla. Díky Papučářům, Lipnu, Vltavě i kamarádům z LACHIMu.

(Irča) Zatímco předešlé roky byly co do počasí naprosto pohodové akičky, letos nám to malinko nevyšlo. Od rána nějak nechtělo přestat pršet, přestože den před tím bylo nádherné letní počasí. Nás však neodradí skoro nic. Přijeli jsme až navečer, poslechnout si největší hvězdy večera Rédla, Lenka a Janečka. Postavili jsme si přístřešek z celt, které, pravda, již pamatují nějakou tu akičku, a vychutnávali si atmosféru malého festiválku. Nechyběla ani medovinka, prostě pohodka. Hlavní vystoupení konečně nadešlo a tak se jdeme podívat blíž. Rédl měl nějaký problém se zvukařem (teda oni ho měli asi všichni, ale Rédl to dával najevo nejhlasitěji) až někdo z publika začal protestovat a posílal ho domů. To se samozřejmě nelíbilo těm, kteří ho chtěli poslouchat. Strhla se malá slovní bitva, ve které účinkoval i Radek. Ten se nakonec naštval na jednoho maníka tak, že se do něho pustil a začali se žduchat. Aby to bylo přesnější Radek ho žduchnul a on se na odvetu nezmohl. Asi dostal strach nebo ten kámoš, co ho držel, byl silnější. Nakonec to dobře dopadlo, provokatéři odešli chlastat a nadávat jinam, my si poslechli hvězdnou trojici – možná spíš dvojici (přišlo mi, že Rédl jen asistuje) a v klidu dojeli domů. Mám ráda tyhle festiválky, kde je pohodka, lidi tam hrajou nejen pro peníze, ale hlavně pro potěšení. Což ukázala jedna skupina, když přestal jít proud, tak sestoupili z jeviště a hráli „naživo“.

(Zub) Po x letech jsem se tam chtěl zase aspoň na chvilku podívat. Protože mňa to popadlo zrovna v den konání bylo třeba to hned realizovat. Zavezl jsem naše z Hypernovy a protože už nepršalo, naložili jsme sa všeci, to jako já, Barča a Peťka a vyrazili jsme. Enom jsme sa blížili k Lidečku a už bylo jasné, že na Půlčinách slunko svítit nebude. Tak to aj bylo. Přestávky kdy nepršalo byly minimální, ale jakýchsi lidí tam bylo. Peťka si zatančil, ale čím dýl jsme tam byli, tím byl divočejší. Škoda, že pršalo, jinak si mohl zařádit víc. Bylo tam pěkně, ale řeknu vám, že jsme si ověřili to, že s Peťků by to na Dostavníku eště nebylo faň.

Au-pair v Anglii

(Kikina) Myslím, že každý, kdo má v krvi třeba jenom trochu touhy po dobrodružství, zná to divné cukání, že by někam jel, někam, kde se nemluví po jeho a kde se žije jinak. Ten neodbytný hlas, který našeptává: Co tady? Pořád tě baví ten nudný stereotyp života? Jeď, někde jinde se budeš mít líp, poznáš nové věci, nový a možná lepší život... U mě byl tenhle hlásek pořád silnější, až mě nakonec přemluvil, sbalila jsem kufry a vyrazila za poznáním. Dva měsíce se zdály být jako chvilka, která uplyne, než se člověk ohlédne, ale nakonec se z nich stala jenom doba naplněná čekáním na návrat. Přesto to ale nebyl ztracený čas. Byla to naopak životní zkušenost, díky které jsem se přesvědčila o tom, kdo doopravdy jsem a co doopravdy zvládnu sama a bez cizí pomoci. Kdo nezkusil, nepochopí, a proto by měl každý, kdo tohle cukání pocítí, popřemýšlet o tom, že by měl co nejdřív vyrazit, ať už pracovat, cestovat nebo hlídat děti, jako já... Vybrali mi rodinu se dvěma dětmi, která bydlela přesně na hranici Walesu s Anglií, a to v malé dědince s malou školou, jedním obchodem a mizerným spojením s okolním světem. Jejich život byl vlastně jenom o práci, škole, nakupování a sledování televize. Nikdy nebyli na horách, nikdy nebyli v lese na hřiby, nikdy nebyli na koupališti, neměli přátele, s nikým se nestýkali, nikam nejezdili. A zdálo se jim podivné a odvážné, když jsem sama vyrážela na výlety do města nebo do národního parku... Můj úkol byl v podstatě jeden. Snažit se zapadnout a sžít se s rodinou tak, abych se stala součástí jejich domácnosti, což se ale ukázalo jako ne tak úplně jednoduché. Životní styl Britů je totiž úplně jiný než náš a úplně jiný je taky způsob jejich myšlení. Pro ně je normální mít doma někoho, kdo jim bude celý den hlídat děti, kdo po nich bude uklízet, venčit psa, věšet prádlo, chystat jídlo a spoustu dalších věcí. Pro mě to znamenalo být pořád připravená uklidit všechno, co komu odpadlo od ruky, vymýšlet hry pro děti, kreslit miliony obrázků, rozčilovat se se čtyřnohým rozmazleným ožíračem nábytku, který nepřestal štěkat ani s náhubkem a při tom všem se snažit porozumět angličtině a mluvit tak, aby to dávalo smysl. Pravda, někdy to nebylo lehké. Kolikrát jsem měla chuť sbalit kufry a říct - bai bai, já končím - ,ale vydržela jsem a nelituju toho. Měla jsem totiž příležitost poznat víc sama sebe, měla jsem spoustu času na přemýšlení o tom, co je pro mě vlastně doopravdy důležité a kde je moje místo. A přišla jsem na to, že moje místo je prostě doma, že nepotřebuju nic víc, než co mám u nás a že bych měla být vlastně vděčná za ten život, který doma mám. Každý, kdo má nějaké pochybnosti o svém životě, komu se zdá, že nedostává to, co by si zasloužil nebo se prostě doma nudí, by měl aspoň na nějakou dobu vyrazit. Je to ta nejlepší cesta, jak zjistit, co vlastně chci a kterým směrem chci jít... Kromě toho všeho jsem ale poznala taky starobylou britskou kulturu, podívala jsem se do tisíc let starých kostelů, viděla jsem rytířské klání, podívala jsem se do parku, kde podle legendy nějakou dobu pobýval král Artuš, nakupovala jsem v největším obchodě, který jsem kdy viděla a viděla jsem kousek Londýna. Taky jsem se přesvědčila, že si dokážu sama poradit v situacích, které nebyly až tak úplně jednoduché, že si dokážu sama zajistit spoustu věcí a postarat se nejen o sebe, ale taky o malé (rozmazlené) děti. A to všechno v cizím prostředí a mezi lidmi, kteří nejen jinak mluví, ale taky jinak myslí. To všechno je pro mě obrovská zkušenost, která mi dala víc, než jsem čekala, možná právě proto, že ne všechno bylo bez problémů. Otevřel se mi nový pohled na svět i na sebe samotnou, dostala jsem odpovědi na spousty otázek, zjistila jsem, kde je moje skutečné místo a co je pro mě doopravdy důležité...

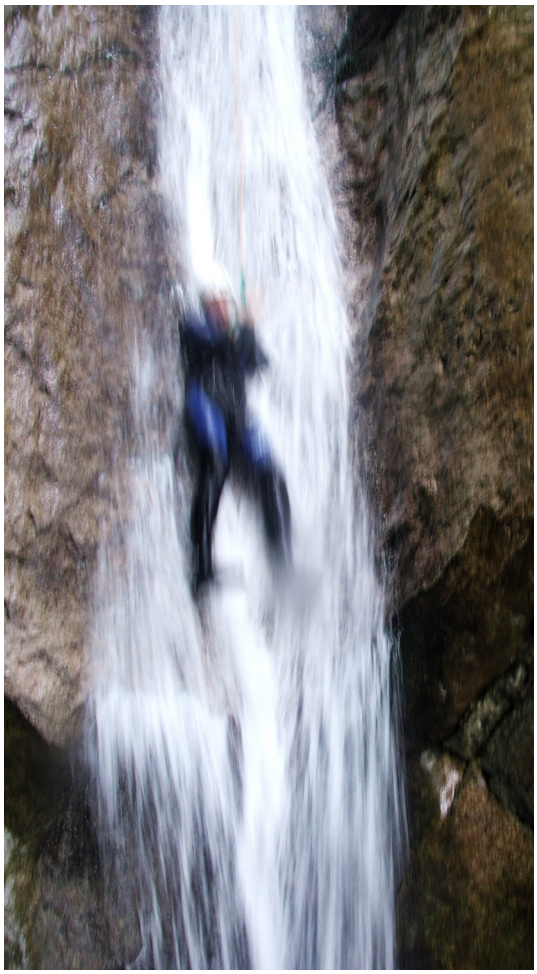

Práce v Itálii

(Klíště) Začalo to tak, že jsem měla jet na brigádu společně s Honzíkem k Andreovi (italský kovář), ale na poslední chvíli to padlo a tak už jsem se smiřovala s tím, že se zas nikam nepodívám a Honzík pojede sám. Ale na poslední chvíli se ozval Georg (prosluly kovář z Guardiagrele), že sehnal brigádu i pro mne a tak ze dne na den vyjíždím. Napřed směr Feltre, kde jsme pobývali spolu s dalšími 9 českými kováři a kamarády na týdenní kovářské soutěži. Krásné město, kamarádští lidé a úžasné jídlo. Po týdnu flákání se po městě a obdivování různých řemesel, památek a výtvorů, odjíždíme směrem Pescara - Guardiagrele. Seznamujeme se s Georgem a jeho mistrem Filipem. Cesta byla dlouhá a únavná, ale vesnička kouzelná. Georgova přítelkyně Amanda už měla pro nás připravenou baštu - co jiného než těstoviny. Můj strach, že nebudu italsky rozumět nic, byl zbytečný, už k vůli tomu, že Honza je vynikající překladatel a Amanda mluví 3 světovými jazyky. Byla tak hodná a dávala mi lekce italštiny. Bohužel jen do té doby než jí přijel bratr s manželkou a dítětem z Ameriky, tetička ze Španělska a kamarádka z Anglie. Mým každodenním programem bylo vstát ve 4 ráno, jet na kole o dalších 5 km dál, tam si pohrát s hroznovým vínem a o půl druhé šlapat do toho největšího kopce, který jsem kdy vyšlapala. A pak už jen odpočívat. V práci jsem se seznámila s jedním poloitalem, který mě a Honzu brával skoro každou neděli k moři od kterého jsme byli vzdáleni necelých 40 km. Některé víkendy Honza koval ve vzdálených městech a tak jsem měla možnost poznat vedlejší místa a nove lidi. Je toho ještě hodně – různé akce, příhody, cesta zpátky, ... Zabralo by mi to hodně času a místa v ŠESTÁKU. Tak snad jen - pokud budete mít možnost jet někam do zahraničí, neváhejte i když neumíte ani slovo v daném jazyce. Je to další velká zkušenost v mém životě. Děkuju Honzo.

Naše Expediční kniha SLOVINSKO 2006 - o horách, kolách, vodách i moři má 28 stran. Je zbytečné, aby byla v celém rozsahu přetiskována v této "kronice" (zvláště když se uvažuje o samostatné knize složené ze všech Expedičních knih). Pro je zde jen ukázka - **4.expediční den - úterý 22.8.2006.**

(Irča) Kaňoning – už jenom to slovo u měvyvolává jemné mrazení v zádech. Dnešní den bychom si to měli vyzkoušet. Ale ne jako na Korsice, ale doopravdy. S instruktorama, neoprenama, prostě „natvrdo“. Ráno to jdem s Anitou domluvit do městečka Bovec. Našli jsme dokonce levnější varianty, takže místo 38 euro nás to stálo jen 31 na osobu. Volné místo bylo až na 13:30, takže jsme se jeli pro-jet na kole a někteří šli pěšky k vodopádům. Ve dvanáct jsme se sešli a vyrazili vzhůru za dobrodružstvím.Rozdali nám neopreny, boty, přilby a vydali jsme se vzhůru proti proudu potoka Sušec. Cestou jsme se zatajeným dechem sledovali, co nás čeká. Viděli jsme 2 velké vodopády, pár skluzavek, několik krásných tůněk... fakt dost super, jenom ty vodopády mě trochu děsily. Snad to půjde obejít. Tak jsme nahoře a teď jenom dolů. První byl skok asi ze 3metrů. To je pohodka šup, šup paráda. Pak byli různé skluzavky, skoky, taková docela parádička. Najednou skalka, pak díra a někde dole – možná – voda. Instruk-tor začal popisovat, že si sednem, překřížíme ruce a jedem... my se všichni usmívali, ha, ha - tak kudy to obejdem – tohle přeci ne-myslí vážně. Jenže myslel. Takže sednout, překřížit ruce a šup do neznáma. Byla ve mněmalá dušička, ale nakonec to bylo docela fajn. Pak už jsme jezdili po hlavě dolů, po zadu, no prostě jako profíci. Jeden velký vodopád

naštěstí pro málo vody nešlo jet, tak aspoň ten druhý velký, 11 me-trový jsme si vychutnali. Pod ramena nám uvázali lano, posadili nás na okraj a šup dolů. Hlavně jsem si myslela, že nás budou na tom laně brzdit, ale šuplo mě to dolů supr rychlostí. Byl to zvláštní pocit, když jsem klouzala po skále, z hora na mě padala voda a dolů to byl ještě kus. Toto trvalo jen pár vteřinek, ale byla to nádhera. Jak jsem ze začátku uvažovala, že nepůjdu, jsem teď hrozně ráda, že jsem do toho šla. Nesmí chybět společné foto v laguně v neo-prenech a hurá zpět. Ještě máme dost času takže jedna skupina vyráží vyschlým korytem potoka k nádhernému cca 100 metrovému vodopádu, který jsme potkali cestou. Já, Dazul a Mája jedeme na kolech k jinému vodopádu kousek od našeho tábořiště. Večer pak už jen papání, kafíčko, Sabča chystá jídlo na druhý den – pojede se Soča na raftu. Dnešní den byl příjemným zpestřením.

(Dazul) Těžko říct zda dnešek nebo druhý den expedice byly, pro mne osobně, zatím vrcholem naší cesty. Každopádněten dnešní zážitek mohu srovnávat s naší OS expedicí na Korsiku, kdy jsem si prvně v životě kaňonig odzkoušel (navíc bez neoprenů). Dnešní skok do temné díry a skok jištěný lanem, byly nefalšovanými adrenalovými vrcholy, ale korsický skok přes keřík do úzké čtrnáctimetrové soutěsky bude jedním z mých životních adrenalinových vrcholů. Myslím si, že mi dá zapravdu i brašule Raďoch :-) Naše podvečerní cesta kolmo k vodopádu Virje byla takovým hezkým relaxačním počinem. Klid, pohodička, žádné nervy - jedemu společně s Májou a Irčou přes Bovec a vesničku Plužna k "Slap Virje". Polovina naší expedice tady byla dopoledne (pěšky) a vřele nám to doporučovala. Fakt je na co se dívat. Zbytek naší výpravy, která v tuto dobu kráčí k "Slap Boka" má také své neměnné estetické zážitky - ten vodopád připomíná Niagáru zespod :-)

Seskok padákem 15.-16.9.2006

(Dazul) Takový dárek není moc obvyklý - vlastně je to velmi neobvyklý dárek. No řekněte - dostal jste někdo na narozeniny „poukaz na kurs parašutismu zakončený seskokem“? Já tedy ne - až do svých letošních červencových narozenin. Dostal jsem tedy od svých kamarádů nejorginálnější dárek svého života a měl jsem z něj obrovskou radost. Skočit z letadla jsem si už dlouho chtěl a vždy jsem o tom spíš mluvil a neměl se k činu, abych vyrazil na letiště, absolvoval kurs a skočil. A nyní jsem byl ušetřen zdlouhavého hledání informací, vybírání vhodného termínu atd. Anita mi při předávání daru řekla ještě něco ve smyslu, že buď tam budu a nebo to propadne a tak nebylo o čem přemýšlet.

V pátek 15.září před osmou ranní jsem tedy stepoval na letišti v Hranicách a čekal až kurs začne. Nebudu vás napínat - začal. Nechci zde popisovat dopodrobna co vše se dělo, protože mi to dost připomnělo vojnu za komunistů - většinu času z 12 hodinového kursu jsem pročekal. Čekal jsem až na mne přijde řada, abych mohl provést parakotoul, který mi zabral asi 15 vteřin, čekal jsem ve frontě, abych si vyzkoušel nástup do letadla a výskok což zabralo asi 20 vteřin, čekal jsem na praktické vyzkoušení, které bylo asi o 5 minutách, čekal jsem na písemný test, který mi zabral asi 7 minut a čekal jsem až dorazí letecký doktor aby mne během 1 minuty dokázal vyšetřit. Určitě jsem čekal ještě na další věci, ale to není tak podstatné. Ještě, že se některé úkony jako onen parakotoul, odhoz hlavního a otevření záložního padáku, nástup do letadla opakovaly několikrát - jinak bych se učekal. V pátek za tmy se mi podařilo dočkat se abych se zapsal do pořadí seskoku. Protože jsem

z předpovědi počasí věděl, že má být v sobotu hodně vítr a navíc se nějaký čas nesmělo vzlétnout k vůli Dnu NATO někde v Ostravě, chtěl jsem být mezi prvními. Podařilo se - měl jsem být v sobotu ráno v 7:00 nastoupený na letišti.
A taky že jo. Vyrazil se mnou i můj osobní fotograf Zdendáš, kterého jsem nalákal na letadla a tak. Počasí přálo. Před samotným seskokem jsem byl spolu s ostatními znovu poučen a přezkoušen, nastrojili mne (i popruhy mi musel utahovat instruktor), odzkoušeli spojení vysílačkou, musel jsem se někde 2x podepsat, viděl jsem, že se musel podepsat i ten, kdo mi balil padák, ten kdo mne ustrojoval, ten kdo mi velel při seskoku atd. Měl jsem prostě pocit, že je vše opravdu hodně dobře zajištěno a necítil jsem žádné obavy. Do letadla L60 jsme nastupovali 2 základáci (tedy ti, kteří prodělávají základní výcvik a skáčou prvně) a náš dozorčí seskoku. Mimo to byl v letadle ještě pilot - víc se nás tam opravdu nevlezlo, jak je patrno z fotky. Pilot vysadil jedny dveře - bohužel ty u kterých jsem seděl já (jako ten, kdo z našeho výsadku skákal první). Ten kožený popruh, kterého jsem se držel mi v některých okamžicích - zvláště když pilot vybíral zatáčky na mojí stranu - nepřipadal až taková jistota jako, když letadlo stálo na letišti. Pro jistotu jsem se raději přisával k sedačce i zadní částí těla. Stoupání do výšky seskoku bylo příjemné. Vzpomněl jsem si na svůj let s Irčou z Dušanbe do Kara-šury před hodně lety. Tehdy jsem měl pocit, že není tak úplně jisté zda v Kara-šuře vůbec přistaneme, protože na křídle letadla zřetelně vibroval jeden ze šroubků. V 800 metrech mi teprve došlo, že za pár minut či spíše sekund budu skákat a začal jsem pociťovat zvláštní pocit z toho, co mne čeká. Bylo mi jasné, že cesta na zem vede pouze vzduchem dolů. Na variometru mám 1000 m - nepochybuju o tom, že můj rádoby veselý pohled musí na instruktora s kamerou na přilbě působit dost idiotsky. Konec konců - nezdá se mi až tak přirozené abych vyskakoval s letícího letadla. Můj idiotský úsměv doprovázený křečovitým svíráním koženého popruhu je naprosto oprávněný. Pilot zpomalil, takže se mi zdá jako by letadlo stálo na místě. To je sice hloupost, ale fakt to tak působí. Navíc se mi zdá, že jsme dost blízko továrny Philips a jakýchsi komínů. A taky vidím nějaké rybníky či co. Z kilometrové výšky to všechno vypadá jinak. Spíše odezírám než slyším instruktora jak říká „Jdi!“ a navíc to doprovází souhlasným pokyvováním. Je mi jasné, že žádný další povel už nedostanu a tak se ještě mrknu, že šňůra od padáku je opravdu zajištěná za sedačkou pilota. Vylézám z letadla na stupačku a přidržuju se křídla. Jsem překvapený, že mne ten vítr a proud vzduchu od vrtule neodnesl. Stojím bokem k letadlu - čelem k vrtuli. Teď musím odskočit do

boku tak, abych se nedostal do vrtule a nezazávitovaly se mi šňůry padáku. Sakra, nějak to nejde. Nějak se mi nechce pustit křídla a jít do těch několika málo metrů volného pádu. Hlavně nad tím moc nedumej, poroučím si. Tak TEĎ! Pouštím se křídla a podvědomě se druhou rukou odrážím od druhé vzpěry křídla. Správně bych jí měl mít překříženou na prsou. Naštěstí se nic neděje. Padám a zažívám chvilkové NIC. Rychle počítat - stodvacetjedna, stodvacetdva, stodvacettři - dívám se nahoru na padák a vidím, že už se roztahuje. Slider sjíždí pomalu dolů. Ufff. Nemusím dál počítat a rozhodovat se, zda odstřelím hlavní padák a vyhodím záložák. Teď rychle odepnout řídící madla a nasměrovat padák do vymezeného přistávacího koridoru letiště. „Slyšíš mně? Jestli ano, zamávej nohama“ Jasně - kontrola spojení zezdola. Dělám několik roznožek. „Dobrý. Zatoč do leva....“ Tak a teď mne čeká těch 4-5 minut letu na padáku než přistanu. Na variometru mám 700 metrů a pořád musím dle povelů zezdola zatáčet jinam, než bych sám chtěl. Do 300 metrů mám pak pokoj. Pak rychle natočit po větru a ve 100 metrech to obrátit proti větru. Je to velmi podobné jako na paraglide. Akorát tady to klesá výrazně rychleji a méně to reaguje na sílu větru. Přistávám kousek od oranžového kříže, naprosto lehce a v pohodě. Smotat šňůry, vrchlík a pomalu k plachtám na balení padáků. Je 8:47 a mám to za sebou. Adrenalinově byla zajímavá hlavně část, kdy jsem se musel pustit vzpěry křídla letadla. Srovnal bych jí se skokem do 14m soutěsky při kaňoningu na Korsice. Zpětně si uvědomuju, že jsem tam zažíval velmi podobné pocity. Když přistála moje kolegyně, která skákala jako druhá, říkala mi, že jsem byl při vystupování z letadla a seskoku strašně rychlý. Tak nevím - mně se to zdálo jako věčnost. Asi to má něco společného s tou „teorií relativity“ :-) Původně jsem zvažoval, že si připlatím 900 Kč, abych mohl absolvovat v neděli ještě jeden skok, ale vyhodnotil jsem to tak, že ty cca 2 sekundy rozhodování než se pustím letadla mi za to nestojí. V 11:00 už jsem byl i se Zdendášem v Dinoticách a makal jsem s ostatními na srubu.

16.9.2006

Srubostavění v Dinoticách

(Dazul) Fanta zorganizoval brigádičku na „srubu“ a tak jsem nemohl odolat a ihned po seskoku padákem z letadla jsem kmital i se Zdendášem do Dinotic. Byl jsem příjemně překvapený početní převahou 6.OS :-) Byla tu větší část našeho OS klubu (Radek, Klíště, Brumla, Tutino, Dazul) aby pracovat spolu s ostatními na šestkařském "srubu" v Dinoticích.
Osazovaly se futra a vstupní dveře, zateplovala podlaha v přízemí, makalo se na dodělání komínu - šaluňk + betonování horní komínové desky. A mimo to ještě spousta takové té drobné mravenčí práce. Ale tentokrát s námi nevyrazili naši „nemakačenkové“ a tak se skutečně udělalo hodně práce. Největším kladem dnešní akce je, že srub už je uzamykatelný, takže už se nám snad nebudou ztrácet kladívka a materiál. A taky, že za námi bylo opravdu vidět kus hotové práce.

(Dazul) Odpoledne jsme si vyjeli ve složení Anita, Irča a já na kolech po trase: Kateřinice - Ratiboř - Troják - Rajnochovice - Lazy - Kateřinice. Babí léto bylo v plném proudu a my byli zase maximálně spokojeni :-)

(Brůča - taťka od Delfínka) Rok uběhl jako voda v Bečvě a rodiče skautů dostali Tradiční pozvání na opékání živáňské a povídání s rodiči. Akce se nekonala na Bařince ale v nově postavené klubovně v Březinách.
Odpoledne někteří rodiče sadili stromky v okolí jiní si prohlédli nové centrum Březiny. K večeru se rozhořel oheň a začala opékačka několika živáňských za aktivní účasti rodičů.Při zpěvu, povídání, popíjení večer skvěle ubíhal. Živáňské byly skvělé.Dazul, Radek, Kikina, Tutíno hráli na kytary, zpívali - pravá pohoda. Je jen škoda že se více rodičů nezůčastnilo. Množství fotek skvělou akci i když na kabelovce uveřejnili jen pár. Dík všem kteří se na přípravě podíleli.

(Šárka - mamka od Fialky) Letos poprvé se rodičovská Bařinka konala v Březinách, tak jsem po dlouhé době vyrazila za hranice všedních dnů , nemusí jenom dcera. Nic mi tam nechybělo počasí dobře objednané / nevím co jste tam nahoře slíbili/ dobrá zábava, milá setkání, stůl plný dobrot ... Akorát jsem byla nachystaná, že stromků bude více a že se bude sázet a sázet. Takže zbývá jen poděkovat, ať se Vám daří, hodně aktivních členů, pohody, tak díky.

(Zub) Letos jsme opustili tradiční Bařinku a zkusili to udělat v Březinách. Někteří rodičové to majů radši v Karlovicách, ale chtěli jsme to zkusit, jestli přijde víc rodičů. Tím, že probíhala i akce „zasaď si svůj strom“, mohl si každý návštěvník zasadit svůj smrček, habr či buk. Samozřejmě není nikde psané, že příští rok sa nesetkáme zase na Bařince a nebo třeba v Dinoticách. Ale ještě k letošku. Myslím, že to byla akce vydařená. Po mém hrubém součtu kolik lidí se tam celkem protáhlo, to bylo tak půl na půl. Zhruba 20 rodičů a 20 lidí z oddílu. Od těch malých až po nejstarší. Jídla i pití bylo dostatek, masíčko bylo obzvláště vypečené, vínko lahodné chuti a tím i nástroje a hlasivky dobře naladěné. Končili jsme kolem 2 a všeci sa rozjeli dom, snad spokojení a připravení na to, že příští rok znova.

(Dazul) Vyrazili jsme na Hostýn - na horských kolech (Radek, Anita, Brumla, Tutíno, Dazul, Klíště + Fanta, Irča + komplet rodina Brožova). Vyráželi jsme v 11:00 z Trojáku, kde jsme se dostávali každý po své ose. Tam jsme se taky potkali s částí papučářského kolového výletu. Ve 12:40 jsme už byli na Hostýně a po 14:00 jsme vyjížděli zpátky domů.
Počasí úžasně slunečné, protě nádherné "indiánské léto". Cesta proběhla bez pádů, úrazů a defektů, všichni byli úžasně spokojení -)

(Dazul) Původně jsme chtěli přejet na kolech Velkou Fatru tak jako loni, ale nepřízeň tamního počasí si vynutila náhradní program - letos jsme si proto zkusili trasu Cross Country nanečisto ...
Ale v takové odlehčenější a pohodlné formě - v 8:30 jsme vyrazil osobními auty do Velkých Karlovic, ale nevyložili jsme kola U partyzána (U tabulí), kde normálně Cross Country i K2 začíná, ale zaparkovali jsme o pár kilometrů blíž k cíli - u horského hotelu Sůkenická, kousek od Třeštíku. Tady jsme některá rozebraná kola (k vůli přepravě) poskládali a chvíli po 10:00 hromadně vyrazili do brutální mlhy.

Naštěstí se už za půl hodinky podzimní mlha vytratila a po zbytek cesty nás doprovázelo ukázkové sluněčko. V 11:06 Raďoch opravuje píchlou "galusku" a pro ostatní to je příležitost k příjemném odpočinku. Těch příležitostí k odpočinku se do cca pěti hodin, kdy jsme dorazili domů, bylo ještě několik - třeba ve 14:00 hospoda na Cábu
Jakmile jsme dorazili domů, museli ještě řidiči dojet pro auta zaparkovaná nad Třeštíkem a až když se vrátili, mohli i oni považovat tuhle povedenou akci za zdárně ukončenou.

(Tucek) A je to tady. Den D, hodina H. Celý rok se klepu na to, až se zúčastním slavné Cross Country a utkám se s těmi nejlepšími. Zvučná jména jako Dazul, Raďoch a Milan mě nenechaly spát a stále se mi promítaly jejich obličeje, když jsem vyčerpáním padal z rotopedu v jihlavském fitku. O ženských ani nemluvím bo tohle stíhací komando Anita, Sabča a v čele udávačka tempa Irča. Jejich uštěpačné hlasy a narážky na moji adresu, že jsem hrozně pomalý a prý brzdím nejen je, ale i turisty okolo mě pronásledovaly každý večer na antukovém oválu, který jsem zdolával pro utužení fyzické kondice.
A je to tady. Nadupaný výživnými preparáty s tělem samý sval netrpělivě očekávám vytoužený start. Hvězdy jsou mi nakloněny. Do krásného východu slunce se mi zjevuje pozitivní znamení, které mě provázelo celou noc. Dodávám si kuráž a drze se zadívám na svého soka Raďocha a mezi zuby jsem procedil něco jako "bude ti horko, kamaráde". Dazula a Milana ani nesleduji, protože jsou to zkušení profíci a problém s nimi bude až ve finálovém sprintu.
Kostky jsou vrženy. Nebylo čas se ohlížet za sebe. Vidina prvního místa byla silnější než cokoliv jiného. Vyhrát pumpičku, to fakt stojí za to. Prvních pár sjezdů jsem dal s prstem v nose než se objevil první stoupák. Ale neměl jsem strach. Aminokyseliny v mém těle začaly působit. Dal jsem se na vražedné tempo. Do zad mě dýchalo chlapské trio. Ne, nepustím je! Mezitím nás míjejí cérky. No, to snad ne. Poprvé sahám do kapsy mého trikotu a hltám do sebe Red Bulla. Plechovku zahazuji úmyslně za sebe a škodolibě sleduji pád Dazula, kterému se plechovka zamotala do špic. Než ho posbírali, tak jsem už seděl na Cábu a cucal džus. Sabča s Anitou mě vnucovali kafe. Musel jsem odmítnou, protože by se mi to bilo s L-karnitinem. Bylo mi to hned jasné. Zkušená farmakoložka a ještě více proradnější sestra. Chtěli mě vyšachovat.
Dávám si pár kliků, skáču do pedálů a doháním Raďocha s Milanem, kterým jsem dal fóra. Cestou ještě míjím asi 15 kolistů v trikotu. Jejich vedoucí cosik na ně jekl a už se mě drželi za zády. Byla to zývačka. Sklepal jsem je za prvním javorem...zelenáči!
Sjíždíme poslední kopec a dostáváme se do finále. Držím se Raďocha jako stín. Kličkuje po cestě jako zajíc a nechce mě pustit...syčák! Je fakt, že nejsem taky férový. Vím, že je našláplý jak želva a chce mě vytavit, ale neví, že mám náskok a vím o jeho slabině. A to díky videokazetě, kterou jsem si potají sehnal. Jeho styl jsem sledoval s studoval celý rok.

(Dazul) Po relativním loňském úspěchu dámské části našeho útočného družstva – pro nezasvěcené připomínám, že jsme dorazili o pouhé 2 vteřiny později než Trpka s Cecilem a skončili jsme na 3. místě – bylo jasné, že další ročník nebude jen tak. A taky, že ano. Irča, povzbuzena svým výkonem z podzimu 2005, zahájila ihned přípravu na letošní podzim. Začalo to tím, že si vynutila splnění mého neuváženého slibu – a sice, že když Cross Country zvládne, koupím jí její vlastní horské kolo. Sotva se horák zableskl svojí novotou u našeho domu, najela Irča na tvrdý trénink. Ráno 80 dřepů,

30 kliků a misku ovesných vloček. Na oběd zeleninový salát a neslazený čaj. V práci pod svým pracovním stolem měla dvě pětikilové činky, které dokázala nadzdvihovat nártem nohy v době, kdy kreslila na počítači návrhy koupelen. Ve chvílích, kdy provázela zákazníky po koupelnovém studiu, dokázala využít i tento čas k posílení těla – mačkala gumové kroužky. Po příjezdu z práce rychle vyrazila na svou pravidelnou trasu Ojíčná – Bludný – Troják a zpět. Nepodařilo-li se jí těch 20 km v terénu urazit pod 60 minut, byla nevrlá a po zbytek dne s ní nic nebylo. Každý víkend pak vyrážela na delší a delší jízdy. Občas mne s pohrdavým úsměvem vzala s sebou, ale fakt je ten, že jsem se jí už daleko před Hostýnem ztrácel a zpátky domů jsem dorážel několik hodin po ní, vyčerpán a bez sebevědomí. Není se tedy čemu divit, že jsem záhy i já – vybičován Irčiným příkladem – najel na zostřený trénink. Jestliže Irča ráno dělala 30 kliků, musel jsem jich udělat 31 i kdybych měl při tom zemřít. Jestliže snědla Irča misku ovesných vloček, musel jsem sníst dvě, ... Podvečerní vyjížďka na Troják mi za chvíli nestačila a tak jsem to z dlouhé chvíle bral přes Rajnochovice na Lazy a Prženské paseky. Na problémy jsem nedbal a vyrážel na kolo i při čtyřicítkových teplotách, pochvalujíc si jak studený déšť dokáže chladit mou horkou hlavu. Snad netřeba dodávat, že jsme náš trénink dokonale utajovali – nejen před konkurencí z řad ŠESTKY ale i před vlastními dětmi. Bylo nám totiž jasné, že vychytralí mágové lstivých slov dokáží nevinně vypadajícími otázkami vytáhnout z bezelstné dětské duše cokoliv. V sobotu ráno 7. října 2006 byla Irča na nohou už před pátou ranní. Dala dvojitou dávku dřepů, kliků a ovesných vloček, silikonovým olejem promazala řetěz a převodovku své Meridy, nabalila cyklistický batoh glukózou, vitamíny, vakem na vodu a vzbudila mne, abych se také připravil. Naučenými pohyby jsem pro jistotu dvakrát rozebral a složil kolo, překontroloval lepení a pumpičku, promazal hydraulickou vidlici předního kola a šel se nadlábnout vloček. Když jsem do sebe soukal devátou lžíci poridge, zatroubil Miris a my museli naložit kola i sebe na cestu ke slovenské hranici. Na startu ve Velkých Karlovicích jsme byli dokonale připraveni. Dav čumilů i fanoušků obdivně zamručel vždy, když jsme dali na obdiv naše dokonale vytrénovaná těla. A protože ani konkurence nelenila, nahodilý divák mohl nabýt dojmu, že se na letošním Cross Country sešla republiková špička kulturistů a kulturistek. Několik minut před startovním výstřelem se vypjatá atmosféra dala krájet. V očích našich konkurentů bylo vidět cosi, co mělo k ušlechtilosti daleko jako já Arnoldu Schwarcenegerovi. Kam se poděla ta kamarádská pohoda a k pomoci vždy natažená ruka - pomyslel jsem si. Podívali jsme se s Irčou na sebe a pochopili, že tady není na nic takového prostor. Bylo nám jasné, že naše mirkovskodušínovské lepší já musíme

zanechat tady, jinak nemáme šanci. V tom zazněl výstřel. Všichni šlápli do pedálů a během několika setin sekundy vyrazili směr Třeštík. Zmateně jsem zůstal stát, stejně jako Irča. Takový start jsme nečekali. Záhy se nám ale po tváři rozlil úsměv, protože výstřel pocházel z myslivecké brokovnice člena karlovického mysliveckého sdružení a ne ze startovní pistole. Pochopitelně bylo nutno start opakovat, což způsobilo jednak zmatení čela pelotonu a taky časové zpoždění. To naskočilo ještě tím, že další výstřel nikdo ze závodníků nezaregistroval, protože Miris z klubovny omylem vzal airsoftovou pistoli (fakt vypadala jako opravdická). Když už se vědělo, že normální pistole opravdu nikde není a pokáraný myslivec se svou brokovnicí zmizel neznámo kam, odstartoval Miris letošní Cross Country povelem „Včil!“. Tentokrát nebyl start tak překvapivě divoký, takže jsme se z ničeho nic octli s Irčou a Milanem na špici. Evidentně to nepovzbudilo jenom mne a tak jsme ze sebe dávali vše, co jsme za dobu poctivého celoročního tréninku nasbírali. Třeštík jsme minuli bez zastávky a zvolňovali pouze při největším stoupáku na Vysokou. Ale i tady Irča odmítla slézt s kola a na pomalý převod to dala. Teprve na Soláni jsme dali velmi krátký odpočinek, abychom se napili. Bohužel toho využily dva konkurenční týmy a přilepily se na nás jako muchy na čerstvé kravské lejno. Toto krátké soláňské zaváhání, jak se později ukázalo, bylo pro nás osudným. Tým Radek, Anita a tým Tutíno, Brumla se nás už nepustili. Zkoušeli jsme různé finty a triky, ale nic nezabíralo. Nutno podotknout, že ani konkurence se neštítila ničeho. Například mi vhodili (tak aby to vypadalo jako náhoda) pětikilovým kamenem do přehazovačky a navíc pod záminkou, že mi to pomůžou spravit ji zlomili ... Ale náš tým ve složení Irča, Milan a já, jsme jim to stejnou měrou opláceli. Například, když nad Jablůnkou Tutíno proradně Irči píchnul přední kolo, použil jsem veškerého umu, abych zařídil zbloudění Brumly. Ovšem za svůj majstrštych považuju to, že jsem vybudil v Raďochovi poslední zbytky mirkodušinovského syndromu a on se vydal Brumlu hledat. Tím pádem jsme oba konkurenční týmy načas roztrhli a zaměstnali je. No a my sami mohli v klidu píchlé kolo opravit. Nebudu vás dlouho napínat – nejdramatičtější okamžiky se dostavily až na samotný závěr Cross Country. Jestliže celých šedesát kilometrů vedly tři týmy v čele pelotonu litý boj, pak posledních tři sta metrů to nebyl boj ale sestrovražedná vendeta. Taktika všech týmů byla průhledně stejná – mužská část vyrazila dopředu a ženská část týmů se držela trochu zpátky. Jejich úkolem bylo se navzájem plést pod kola, šněrovat kamenitou cestu a zajistit tak mužům důstojný dojezd ke srubu v Březinách. Jakmile ale měly jistotu, že slabší část týmu už je v cíli, vyrazily ďábelským tempem bikerů šíleným padákem k Březinám. Něco jako povolená rychlost jim bylo cizí. Děvčata se neštítily ničeho a tak záhy odpadla Brumla. Vylodění na pláži Omaha bylo proti posledním 150 metrům Irči a Anity nevinnou hrou dětí v mateřské školce. My, co jsme už lapali dech v cíli, jsme sice měli připravené klacky, které se měly jakoby náhodou potencionální vítězce před cílovou páskou vplést do špic, ale překazil nám to zoufalý Tutíno. Ten nevydržel zklamání z toho, že Brumla se neudržela v čele a s pokřikem „příští rok zvýšíme tréninkové dávky“ nás začal ohrožovat služební pistolí. I když jeho zneškodnění zabralo Radkovi jen chvíli (i můj klacík si přišel na své), prošvihli jsme klíčový dojezd do cíle. Anita dorazila dřív - doslova a do písmene o půl předního kola. Také zvýšíme tréninkové dávky - suše rozhodla Irča. A já se už nyní těším na 6. října 2007, kdy bude další ročník Cross Country. Už si odškrtávám zbývající dny ...

(Zub) SEČIN – to je taková velká středisková rada, která netrvá 3-4h, ale od pátečního večera až do nedělního poledne. Řeší se tam mraky věcí a řekl bych věcí vesměs důležitých pro chod oddílu či střediska. Tím, že je dostatek času je tam skvělý prostor pro prezentaci všech oddílů a je už na vůdci jak se k tomu postaví. A to nejen v samostatném bloku o činnosti jednotlivých oddílů, ale také během celého jednání tím, jak reaguje na jednotlivé otázky a problémy. Vím, že je to akce dost neatraktivní, vzhledem k celodennímu sezení a neustálé pozornosti. Ale vzpomenu-li Sečin 2 roky zpět, kdy bylo ovzduší na Bařince tak nabité a výbušné, že stačilo škrtnůt sirků a Bařinka by letěla na Mars, tak letos i vloni to byla velmi příjemná debata s možností a časem na vlastní projev. Říkám to proto, aby to neodrazovalo ty, co někdy aspoň na moment uvažovali o tom, že by se tam jeli podívat. A jen tak mimochodem. Celý SEČIN se výborně jí, a večer aj leccos dobrého vypije a zahraje..

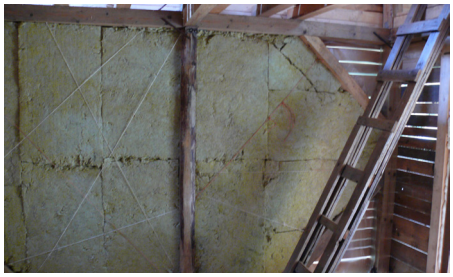

(Dazul) V sobotu pomáháme hlavnímu staviteli Fantovi s pokládáním šindele na oddílový srub ŠESTKY v Dinoticích. Stavbu prvně navštívila a poctivě pracovala i naše magistra Anita :-)
Před devátou jsme už makali na plný výkon - někteří začali strhávat ochrannou igelitovou pásku z plechů a přitloukat z obou stran "srubu" okapničky, někteří se stíhali se muckat, Raďoch dokončoval drobnosti na zakončení komínu, Očko s Medvědem makali na stavbě latriny, Vápno odkůroval smrkové klády, Martin dodělával podlahu kolem komínu, ...
Odjížděli jsme, kydž byla latrina nahrubo zatřešená, dvě řady šindele od cesty položené a kůra z klád popálená. Zvládli jsme toho dost, oddílový "srub" hezky poporostl : -)

Anitino čtvrtstoletí 28.-29.10.2006

(Dazul) Někteří z nás stihli v sobotu dopoledne dodělat střechu v Dinoticách, odpoledne Counter-strike, kterou pořádal Marin a Pavůk ze ŠESTKY a pak ještě oslavu Anitiných narozenin na Hawai. Anitě totiž bude za třičtvrtě století rovných 100 let !!! Posledně jmenovaná akce byla obzvláště veselá : -)

Dorazili jsme s Irčou na osadní chatu T.O. Hawai až za setmění, když už byla zábava v plném proudu. Byli jsme rádi, že na nás s hromadnou gratulací a předáním darů naší nejmilejší Anitě počkali. V půl osmé venku pod skalami Fanta zapálil 25 dortových svíček nastrkaných do vánočky (ta prý měla větší šanci přežít transport na Půlčinské skály než nějaký tuctový dort). O minutu později jsme už Anitě přáli a předávali hodnotný dar : -) A pak se už jen hrálo a zpívalo. Spontální bloky písniček byly prokládány humornými společnými vzpomínkami a přípitky. "Pí čo nepiješ?". Hudebních nástrojů se neochvějně chápali i ti, kteří je do té chvíle nikdy v ruce nedrželi a jejich muzikantské a pěvecké kreace byly obdivuhodné. Sborově jsme z plna hrdla pěli *"... Tak žijem jako v pohádce, když nechcem nejdem do práce, a to nechcem nikdy venku se pasou krávy. Šeptáš co tě láká a to je pro čmeláka co broukal v klidu svůj part malá louka a Start! .. pro všechny první třídu... Start! .. pro všechny první třídu..."* Kolem druhé ráno už slabší povahy podřimovaly. Není divu.

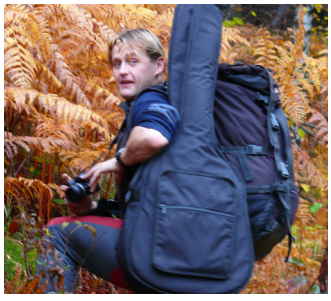
Nedělní snídaně vrcholila až kolem 10:30, uklizenou chatu T.O. Hawai jsme opouštěli o hodinu později a v poledne už jsme seděli ve vozech a ujížděli k domovu, respektive do Březin, kde Zub pořádal "Kurs ovládání biče" atd.

(Dazul) Radek, Brumla, Anita a Dazul, spolu s Martinem a Fantou pracovali na stavbě kolně - hospodářské budovy v DBCB. Začínalo se v 8:30 za romantického prvního sněžení letošní sezony. Dvě motorové pily udělaly pořádný kus práce. Cvičně jsme udělali do megaklády, kterou jsme dovezli z Dinotic zářezy a proměnili jí v přírodní stojan na kola. K srubu DBDB bude skvěle ladit. Za hodinku dorazil traktor s deskama a začali jsme je natloukat na dřevěnou kostru kolně. Současně

s tím jsme přidávali trámky na zpevnění podlahy, aby byla maximálně pevná. Pak jsme načisto řezali a přibíjeli fošny na podlahu. Do toho nám pořád sněžilo a místy to nemělo s romantikou nic společného. Po půl čtvrté nás přišla zkontrolovat Irča, ale to už jsme měli natlučené desky skoro po celém obvodě, podlahu, trámky na podlahu podkroví kolně, a vykládané desky jako provizorní rovnou střechu. Mákli jsme si, ale je to na kolni poznat.

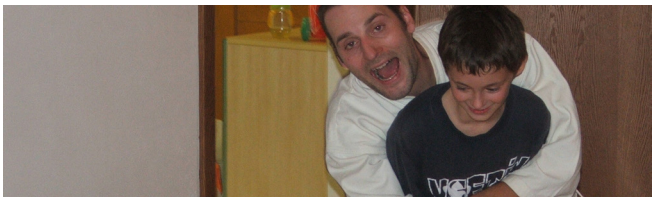

Radek pomáhal Zubovi zajišťovat kurs sebeobrany v Dětském bezbariérovém centru Březiny. Krbovna je na aktivity tohoto druhu jako svořená : -)

Stavíme kolňu 11.-12.11.2006

(Dazul) Kecka, Klíště a Dazul makají spolu s ostatními členy ŠESTKY na stavbě kůlny v DBCB - dělala se střecha. Mezitím jsme stíhali zajet na oddílový srub v Dinoticách, odkud jsme přivezli nějaký materiál, který tam zbyl a upotřebíme jej při stavě kolně. Oddílový srub i kolňa v DBCB jsou rozměrově i konstrukčně identické a oběma stavbám velí Fanta. Srub je ale už v podstatě

obyvatelný, takže nyní musíme máknout i na jeho kateřinickém dvojčeti. Cílem tohoto víkendu je udělat nahrubo střechu. Práce se protahují do noci a Očko baví přítomné svým pádem ze střechy. V neděli pokračujeme. V DBCB se koná víkendová akce pro RS celého střediska - z ŠESTKY se jí účastní Medvěd, Cipísek a Máta. Pozitvní je, že nám jde většina RS v neděli dopoledne pomoc. Když kolem 16:30 končíme je střecha pobitá deskami s okraji zařízntutými načisto.

Stavíme kolňu 16.11.2006

Klíště spolu s Martinem a Fantou Kulišákem mají za svitu výkonného reflektoru noční směnu na střeše kůlny v DBCB. Natahují lepenku na kterou se pak budou natloukat šindele.

Tento víkend byl opravdu napráskaný a rozmanitý. Dazul po tři dny makal (střídavě spolu s Martinem, Pavukem, Zdendášem a Mátou ze ŠESTKY) na dodělání střechy kůlny v DBCB.
Další členové našeho OS klubu - Klíště, Radek a Anita - pomáhali tento víkend zajištovat výpravu ŠESTKY na Dynčák. A poslední část 6.OS - Kecka - se účastnila akce Elixír vPardubicích.
A mimo to se konala v DBCBV Lanpárty, kterou spoluorganizoval Pavuk.

Finále kolně 9.12.2006

Dneska se nás sešlo šest - Fanta, Martin, Pavuk, Luky, Zdendáš a Dazul. Historicky jsme téměř dokončili stavbu kůlny v DBCB - natřením dostala kůlna úplně skvělý vzhled. Teď už nás čeká jen nastěhování střediskové plachetnice třídy vaurien do kolně : -)

Na střediskové Vánoční akademii v zaplněném kině Vatra měl premiéru tříminutový videoklip s Radkovou písničkou "Až uvidíš nebe v jednom plameni" se záběry z naší letošní OS expedice (oldskautské originální PF2007). Střediskovou Vánoční akademii letos organizoval 1. dívčí oddíl Ještěrky a fakt se jim to povedlo.

(Martin) Jak už bývá dobrým zvykem tak i letos jsme se účastnili Vánoční Akademie. Ráno jsme doputovali na Vsetín k Vatře, kde chvílu po nás dorazil i Zub s kulisama. Potom následovala zkouška. Ta proběhla celkem úspěšně, až na to že nám tak trochu selhávalo rádio, ale to se nějak vyřešilo a my jsme mohli v klidu usednout a začít se oddávat prezentacím jiných oddílů. Před vystoupením každého oddílu vystoupil sbor zpívajících učitelek, ten měl zřejmě za úkol to, aby každému připadal následující program naprosto úžasný. Jednotlivé prezentace ubíhaly, stejně jako písně učitelek. Něco bylo úžasné, něco trochu horší... A potom to přišlo. Byli jsme na řadě. Naházeli jsme na sebe kostýmy, pobrali kulisy a rychle zpátky do sálu aby nám neutekla naše prezentace. Po ní už na pódiu

stála televize a chrápal dědek. Celá scénka začala slovy: „Dědku vztávaj, začínajů zprávy“. Pípla televiza a hlasatelka už lomila rukama nad gangem výtržníků, který likviduje město. Po krátké ukázce babka televizu radči vypla. A v tu chvíli se jako lusknutím prstů diváci ocitli na vlakovém nádraží, kde se ozývají první tóny nějakého songu... Na scénu přichází parta mladých hiphoperů se kterými se doslova roztančí celé nádraží. Všeci trsajů co jim dech stačí. V tom čase kolem prochází dědek s babinů a ta mu říká: „vidíš jich? To sů ti z té televize“. Dědek enom zahrozí čaganem a zařve: „pakáž jedna“, a rači ide dál. Ozve sa hlas který oznamuje příjezd karlovické střely. Hiphopeři ze sebe shodí svůj šat a oblečů si kroje. Rychle naskáčů do vlaku. Průvočí odmávává vlak a ten za sebou nese poselství: „ne každá vypadá, že je skaut“. Opět následoval sbor učitelek. Akademie byla tradičně zakončena filmem. Tentokrát to byla Doba ledová 2.

(Kikina) Snad poprvé jsem jela na Vánoční akademii s tím, že jsem se ani trošku nepodílela na přípravě naší scénky. Což mě docela potěšilo, protože je fajn vědět, že už to zvládnou jiní, mladší :-)). A líp! Akademie se konala jako každý rok ve vsetínském kině, sál byl skoro plný, i když jsem si všimla, že tu není tolik rodičů jako obvykle. Musím říct, že letos bylo všechno zorganizované do nejmenšího detailu, hlavně díky Tlampě a Eli, které taky celou akademii moderovaly. Kromě scének, které si připravily jednotlivé oddíly, nás několikrát pobavil Sbor valašských učitelek. Pobavil proto, že Tlampa skoro pokaždé pojmenovala sbor nějak jinak, třeba Sbor učitelských zpěvaček, Sbor zpívajících učitelek... Samotné scénky letos byly hodně povedené, ale nejvíc se mi opravdu líbila ta naše. A myslím, že ostatním taky. Karlovická střela byla naprosto krásná a přesná kopie a výkon rapujícího Matesa neměl chybu:-). Co mi ale chybělo, bylo společné zpívání koled a společné rozbalování dárečků. Bez toho byla akademie taková trochu neosobní a zbavená vánoční nálady... Ale kdo chtěl, bavil se, hlavně u filmu Doba ledová, který se promítal na konci akademie...

Vánoční vzpomínání 23.12.2006

Už po druhé jsme uspořádali VÁNOČNÍ VZPOMÍNÁNÍ - tentokráte v DBCB. Končilo se těžce po druhé hodině ranní - tedy vlastně až na Štědrý den ráno ...
Někteří z nás stihli před tím ještě tradiční ŠESTKAŘSKÉ Vánoce, které byly letos ve znamení velké pyžamové párty.

(Kikina) Letošní oddílové Vánoce byly jiné. Za prvé tím, že jsme poprvé byli v Březinách a nemuseli se mačkat v naší staré mini klubovně a za druhé tím, jak parádně a netradičně je Fialka s Keckou zorganizovaly. Když jsem viděla zvadlo, na kterém stálo, že Vánoce budou v duchu pyžamové párty, přišlo mi, že to nebude vůbec vánoční, že to nebude jako vždycky. Ale byla jsem hrozně mile překvapená... Nejdřív jsme se vydali do lesa nasypat zvířatům do krmelce nadílku a pak už jsme se

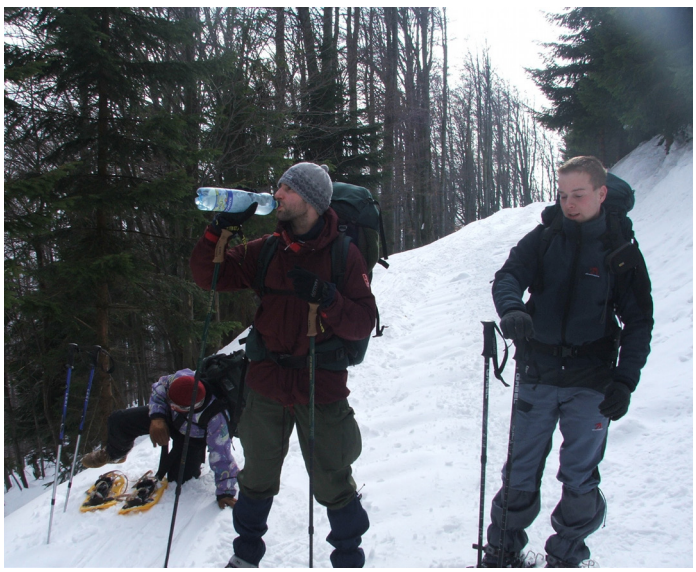
převlékli do nočních košilek a pyžamek. Kupodivu si nikdo nic nezapomněl, a tak jsme se všichni mohli se zavázanýma očima přesunout do velké klubovny ke krbu, kolem kterého byl udělaný kruh ze svíček. Každý tak mohl vzít jednu z nich, popřát ostatním do nového roku a položit svíčku na tvar šestky, nalepený na zemi. Když jsme se vystřídali všichni, hořela na zemi malá šestka složená z plamínků přání každého z nás. Pak už se střídala jedna hra a aktivita za druhou. Tančili jsme, vázali kravaty, líčili krásné modelky. A mezitím každý mohl napsat na lísteček jméno majitele nejkrásnějšího nočního oblečku - ten potom dostal diplom. Taky jsme posílali papírové pusy s přáním a spoustu dalších věcí. Strašně rychle to uběhlo a už se rozbalovaly dárečky... Pak už se ti mladší rozešli domů, zatímco starší zůstali na roverskou vánoční pařbu...Vánoce byly jedním slovem krásné a to hlavně díky Fialce a Kecce, které nad jejich přípravou určitě strávily pěknou dobu, takže si zaslouží poděkování. Aspoň moje určitě jo.

SILVESTR na Bařince se teda vyvedl. Tolik lidí ze ŠESTKY dohromady na Silvestru ještě nebylo - 19 (+2 partneři). Byla potní chýše i jízdy na pytli, hraní a zpívání a hodně srandy ...

(Kikina) Když jsme v sobotu odpoledne odjížděli s děckama z Bařinky, právě se tam začali sjíždět ti, se kterýma každý rok vítáme nový rok, a tak se mi dom vůbec nechtělo. Večer před Silvestrem totiž kolikrát bývá veselejší než samotný poslední den v roce. Ale nedalo se nic dělat, už jsem nebyla moc dlouho doma ... V nedělu ráno jsme teda vyrazili ve složení Peťa, Janina, Budulínek, já a Čeči, s báglama narvanýma jídlem a s radostnou náladou. Stavili jsme se eště u Románků na tradiční kyselicu a pak už jsme se vyplahočili nahoru za ostatníma. Kupodivu už byli vzhůru:-). Po stole byly rozložené různé hry, od šachů, přes karty, až po focusing, takže jsme se hnedka přidali. Hrálo se až

do odpoledne, mezitím někteří chystali zimní saunu a někteří si jako obvykle šli něco naspat. Barča s Janinou pak nachystaly žranicu (jinak se tomu říct nedá), protože nikdo z nás se v životě nepoučí a každý rok táhneme hory jídla. Ne, že by se to nesnědlo, ale je toho vždycky tak pro třikrát víc lidí ... Když se dohrabal Dazul, který si nemohl nechat ujít běžky (i když většinu cesty se asi spíš brodil ňahněm), začalo se hrát. Radek měl s sebou novou kytaru, Tucek bongo a spoustu chrastítek, takže to dohromady znělo dost solidně a přezpívaly se skoro všechny písničky, na které si kdo vzpomněl. Mezitím se popíjelo, teda spíš nehorázně prolévalo víno, taky jsme chvilku venku jezdili na pytli na různé způsoby. Tucek se pokoušel zprovoznit velký lavór, ale jaksi se to nepovedlo:-). O půlnoci jsme jako každý rok vylezli na kopeček, místo rachejtlí zapálili ohník, zazpívali „Něco o lásce“ a každý každému popřáli do nového roku. Musím říct, že letos byla právě tahle chvilka fakt veselá, ale na druhou stranu tak krásně dojemná. Mně bylo trochu smutno, protože jsem byla daleko od svojí druhé půlky, taky jsem si vzpomněla na Jéňu, který to ale všechno určitě pozoroval shora, a přála jsem si, aby se vyplnilo aspoň některé z těch přání, kterých se mi dostalo od nejlepších přátel...

Capp

(Kecka) Minulý rok jsem chodila na Tři krále v Ratiboři a tento rok konečně v Kateřinicích. Semnou chodila Lenka, Ferda a Ráša. V 8.00 vycházíme od nás a jdeme směrem dolů. Začalo nám pršet a to není moc dobré. Kasička se pomalu začíná plnit a hlasivky už taky na tom nejsou dobře, nohy začínajů bolet a záda z batůžku taky. V některých domech nám neotevřeli, ale většinou ano. Každý dával co mohl 20, 50, 100 a dokonce jsme ulovili i myslím 2x 200 Kč. Za to jsme jásali. Dostávali jsme i peníze pro nás, ale drobáky jsme dali do kasičky a 300 Kč, které jsme dostali jsme darovali na oddílovů chatu v Dinoticách. Docela rychle nám to ubíhalo, Ráši furt padala koruna, která ne a ne držet, Ferda začal zakopávat na schodech o svůj hábit a už nám kručelo v břiše. Poslední dům a poslední písnička, smůla nikdo neotevřel. Jdeme k nám jupí, konečně si sedáme a dáváme si dobrou hovězí polévku. Pouštíme si pohádku „Za plotem“ a přitom jíme hranolky na které jsem lákala děcka, když už nemohly - tož taková malá odměna. Doufám, že jsme vybrali nejvíc a že to pomůže těm, kteří to potřebují.

Takový malý countrybál 13.1.2007

Klíště s Fantou organizovali „10.Takový malý countrybál“, pak jsme společně poseděli u Dazulů doma a oslavili Fantovy narozeniny.

Fanta, Dazul. Miris a Martin byli zateplovat „srub“ v Dinoticách . Dořešili jsme zateplení podlahy v podkroví, natáhli jsme skoro celá parozábrana a obili jsme čtvrtinu stěny palubkama. A Miris zkazil Dazulovi stahování okna na autě a otevřel si u něj speciální konto :-)

Srubostavění a Irčiny narozeniny 20.1.2007

K2 se letos prvně nejela - k vůli sněhu :-(Proto Fanta, Martin, Radek, Anita a Dazul byli na „srubu“ zateplovat. A večer jsme se sešli v DBCB, abychom společně oslavili Irčiny „osmnácté“ narozeniny :-) Na spodní fotografii není společnost zmožena alkoholem, jak by se snad homlo na první pohled jevit, ale plně zaujata do společenské kontaktní hry Twister.

Nejen srubostavěním, adrenalinovými aktivitami, prací pro oddíl, pomocí ostatním atd. jsme „živi“ :-) Každoročně vyrážíme na Skautský ples na vsetínském zámku. Letos se konal už X.skautský ples a nutno dodat, že byl opět lepší než ten loňský ...
Na letošním plese nás ze ŠESTKY bylo minimálně 16 (9 ze 6.OS a 7 6.K). Neformálně jsme tak oslavili 1.rok činnosti 6.OS - před rokem se zde totiž konala zakládající schůze 6.OS :-)

(Dazul) Letošní K2 provázely zprvu samé nezdary. Například jsme prvně v historii museli konání K2 přesunout z ledna na únor kvůli nedostatku sněhu. Ze stejného důvodu jsme museli trasu prvně zkrátit a nejelo se až do Kateřinic. A nikdy dříve neodřeklo svoji účast tolik lidí - kvůli chřipkové epidemii. Nicméně ti, kteří vyrazili byli maximálně spokojeni. Já jsem jel ve skupině s Romanem a Hanýskem. Už cestou ke startu se v autě Roman prokecl, že byl letos odhodlán jet až do Kateřinic. Že se cítí fyzicky mnohem lépe než loni. A fakt nekecal. Vyrazili jsme vesle a v pohodovém tempu. Ale už za Soláněm nasadil Romitů se slovy „chytám druhou mízu“ děsivé tempo, takže se náš tým roztrhal. Zprvu na mne měl tak minutu, pak dvě a pak mi zmizel z dohledu. Pochopil jsem, že i ode mne se očekává větší nasazení a tak jsem podstatně přidal. Zrychlil se mi tep, přestaly stíhat plíce a začala odcházet levá ledvina. Než mi začala odcházet i pravá, dorazil jsem na Tanečnicu, kde už na mne Romitů 5 minut čekal. Nechal mne chvíli odpočinout a když se za námi začali objevovat postavičky dalších běžkařů, zařval: „Už nás majů“ a rychlostí, kterou bych po 30 km (které jsme v tu chvíli měli za sebou) nečekal, vyrazil k Cábu. Na Ptáčnici jsme dorazili spolu a na Cábu jsme počkali na Hanýska, který závěr naší sportovní akce pojal více rekreačně než jsme očekávali - zato udělal moc hezké fotky Ale nutno dodat, že i tak na nás nikdo neměl. Takže překvapením tohoto ročníku bylo, že jako první do cíle dorazila nejstarší skupina vsetínských oldskautů ve složení Roman Pavlica (Tůlavé papuče), Pavel Drábek (6.OS) a Ing.Petr Hanák (Tůlavé papuče).

Zimní pochod a bivak na Malé Fatře 17.-18.2.2007

(Dazul) Zimní akce na Malou Fatru se stala v ŠESTCE každoroční tradicí. Pamětníci jistě vzpomenou na VRRV (vůdcovsko-roversko-rádcovská výprava) v roce 1999. O dva roky později se objevila fotografie z této výpravy na titulní stránce celostátního časopisu Junák. To jen ta na úvod na pro osvěžení paměti. Dlouhodobým odpozorovaným trendem je, že čím jsou členové oddílu mladší, tím méně jsou línější na náročnější akce vyrazit : -) A vznikem 6.OS přešla organizace „Malé Fatry“ na oldskauty. Letos jsme v rámci připravovaného programu („OS pro RS“) pozvali i všechny starší 14,5 let ze ŠESTKY. Všichni jsme byli kvalitně vyzbrojeni – Cipísek, Tutíno, Zub a Radek se sněžnicemi a já s běžkami a tuleními pásy. Samozřejmě karimatky, zimní spacáky, celty, sněhové lopatky, vařič a slabší jedinci měli i stan. Za Šútovským vodopádem jsme nasadili sněžnice, běžky a těšili se na několikametrový skok v soutěsce potoka. Všichni jsme si skočili, ale žádný zážitek to letos nebyl, protože v korytu potoka bylo a nějaký metr sněhu víc než obvykle a tak se skákalo ani ne ze dvou metrů. Zato když jsme po kilometru vylezli ze soutěsky, čekalo nás překvapení. Medvědí stopy. A nebyly moc staré. Směřovaly na boční hřeben, k místu, kde obvykle spíme. Medvědí stopy jsem naživo viděl už mockrát, ale tyhle byly fakt hodně velké. Vlastně byly největší, jaké jsem zatím viděl. Před 3 lety jsme pár kiláků odsud také viděli medvědí stopy a taky směřovaly k našemu zimnímu tábořišti. Počasí bylo nádherné – viditelnost úžasná, sníh zmrzlý, takže se příliš nebořil a sluníčko hřálo tak, že jsme šli velmi lehce oděni. Hned za soutěskou jsme zamířili podél bočního hřebene nahoru, abychom nastoupali aspoň 300 výškových metrů. Cipísek mezitím přestal litovat, že dneska nepůjdeme až na hřeben a doba mezi jeho jednotlivými odpočinky se s odšlapanými hodinami zkracovala. Každopádně si u všech přítomných oldskautů získal respekt tím, že nedržkoval, zatnul zuby a šlapal, i když stál na sněžnicích prvně v životě. Cipísek je totiž tvrďák. Na místě, kde obvykle nocujeme jsme vyházeli ve sněhu velký kruh na ohniště (sněhu zde bylo přes metr), nanosili četiny, udělali zásobu dřeva na celý večer a ráno, rozdělali oheň a začali vyvařovat. Mezitím Cipísek makal přes 2 hodiny na sněhovém záhrabu. Před osmou večer byla v lese tma jako v pytli, ale vyšli jsme se podívat na holý hřebe, abychom se pokochali supr hvězdnou oblohou. Pak jsme s Cipískem zalezli do záhrabu a popřáli těm, kteří spali ve stanu nebo ve větrném přístřešku ať si jich medvěd nevšimne a zalehli. Zatímco venku bylo pod nulou, v záhrabu bylo příjemné teplo. A to takové, že jsem se po půlnoci probudil a zjistil, že mi kape do spacáku voda. Udělali jsme zajímavou zkušenost – napříč stropem záhrabu byl velký smrkový kmen a ten začal teplo, které jsme vydávali akumulovat. No a po čtyřech hodinách byl tak naakumulovaný, že sníh kolem něj začal tát a kapat do našich spacáků.

Takže – nikdy nedělejte záhrab u spadlého stromu! Pře půl jednou ráno jsme se tedy ze záhrabu evakuovali a ustlali si kousek od ohniště na hromadě chvojí. Byla zde citelnější zima, ale zase na nás nekapala voda. Na zdravém vzduchu se opravdu dobře spí - ráno jsme vstávali až po osmé hodině. Samotné vstávání na zimním táboření není nic suprového, protože se člověk musí donutit, aby vylez z vyhřátého spacáku do pořádné kosy. Nicméně se zde hodila stará dobrá finta – hodit si do spacáku na půl hoďky vyhřát kalhoty, mikinu, boty a rukavice. Pak je to vstávání o hodně příjemnější.
Rozdělat oheň, udělat horkou polévku a mezitím zabalit spacák, karimatku a celý bágl. Většinou se to nepodaří na jeden zátah a tak si člověk vždycky na chvilku odběhne zahřát promrzlé prsty k ohni. Když jsme uklidili tábořiště, nasadili jsme sněžnice a vydali se na hřeben. Počasí ovšem bylo oproti včerejšku o poznání horší a tak jsme tušili (mimo Cipíska) co nás čeká. S větrem jsme pochopitelně počítali a tak jsme na sebe oblékli vše co se dalo. Nepříjemná ale byla mizerná viditelnost. Jen jako by za odměnu vítr roztrhl mraky a my viděli kolik výškových metrů nám zbývá nahoru. Už po půlhodince stoupání jsem cítil, že si budu muset vyměnit rukavice, protože jsem přestával mít cit v prstech. O co víc se mi nechtělo absolvovat zastavení, shození báglu, sundání slabých rukavic, vytažení silných rukavic, ... O to víc jsem byl během další čtvrthodinky spokojenější, protože se mi cit do prstů vrátil a dokonce jsem cítil příjemné teplo. Držel jsem se od kluků trochu stranou, protože na běžkách, byť s tuleními pásy, je problém stoupat rovně do pětapadesátistupňového svahu. Takže jsem traverzoval. Jak si to tak mašíruji tentokrát na stranu k Rozsutci, vidím, že se asi 10 metrů ode mne pohybuje sníh. Pochopil jsem vcelku rychle, že je to lavina a zastavil jsem. Nikdy dřív jsem neviděl lavinu z takové blízkosti. Měla tak do metru na výšku, 70 metrů na šířku a jela dolů asi půl kiláku. Volal jsem na Radka ať se jde rychle podívat, že tohle už možná neuvidí, ale pro vítr mne neslyšel a když ke mne za pár minut dorazil, lavina se už zastavila. Když jsem mu líčil jaký to byl skvělý pohled, všimnul jsem si, že ve sněhu asi 2 metry přede mnou objevila trhlina a začíná postupovat v půlkruhu kolem mne. Samozřejmě, že mi došlo, že se začíná trhat další lavina a tak jsem okamžitě vystartoval pryč. Hnal jsem kluky do boku a vysvětloval jsem co a jak. Kluci byli naštěstí asi 50 metrů ode mne, takže i když mne pořádně neslyšeli, jasně viděli mé posunky a

můj pohyb. Zastavil jsem se asi po 20 metrech a ta mrcha trhlina postupovala za mnou. Po dalších 10 metrech jsem už byl u malého smrčku a věděl jsem, že tady jsem v pohodě. Chvilku jsem čekal, abych viděl jak se lavinka utrhne, ale k ničemu se neměla. A mně začínala být větší a větší kosa. Tak jsem pokračoval ve stoupání. Cipísek vypadal docela unaveně ale bylo jasné, že se nesmí moc zastavovat, že musí být pořád v pohybu, aby nezmrzl. A tak když párkrát projevil přání, aby si tu mohl lehnout, byli všichni kolem něj dost tvrdí. Na vrcholu hřebene už Cipíska nic nemrzlo a vypadalo to, že máme nejhorší za sebou. To se poznalo i podle toho, že jsme zase začali fotit. Chatu pod Chlebom jsme trefili a dali si tam kofolu a polévku. Pak už nás čekal jen 2-3 hodinový sestup k autu. Akce to byla i letos velmi vydařená a mohu ji vřele doporučit všem, kteří by si chtěli vyzkoušet nefalšované zimní táboření v horách - děvčatům i klukům. Tak co, pojedete v únoru 2008 s náma?

(Cipísek) Vše začalo v sobotu v 9 hodin. Stavil se pro mě Zub a šli jsme ke kinu V Ratiboři, kde jsme čekali na ostatní, ve složení Zub, Radek, Tucek, Dazul a já - Aleš. Dohromady nás bylo celkem 5. Dazul přijel osobním autem, tak že jsme se tam tak tak vešli. Jeli jsme zhruba 3 hodiny. Jak jsme dorazili do Šútova na jedno malé parkoviště tak jsme s připravili a za nedlouho jsme vyrazili plní energie. Šli jsme hodinu k Šútovskému vodopádu. Tam jsme také poobědvali a vyrazili jsme na obtížnější cestu, kde jsme si nasadili sněžnice. Kolem třetí hodiny se nám podařilo dojít pod horu, která měřila 1572m. Naše největší obavy se vyplnily. Našli jsme stopy medvěda a né zrovna malé. Asi v polovině hory nás Dazul dovedl na tábořiště, kde tradičně trávili noc. Když jsme došli připravili jsme si lopaty, kterými jsme si přichystali ohniště, záhraby a díru pro stan. Než jsme všechno dodělali byla už tma. Nachystali jsme si večeři, popovídali si a šli spát. O půlnoci jsem se vzbudil já a Dazul, že na nás kape a jsme mokří, protože jsme dýchali a bylo tam teplo. Museli jsme s ihned vystěhovat a spát pod širým nebem. Pod sebou jsme měli jen četinu a karimatky, spacáky a na sobě celtu. Dazul usnul velmi rychle, ale já jsem se hned tak brzy neusnul. Neustále jsem slyšel podezřelé praskání větví a divné zvuky, ale nakonec jsem i já podlehl spánku. Když jsme s e vzbudili všichni se divili že já a Dazul spíme venku. Rozdělali jsme oheň a udělali snídani. S Dazulem jsme vyrazili jako první. Říkal jsem si kdo ví jaká to bude sranda. Ale ouvej po 500 metrech

byl už takový vítr, že to semnou mávalo tak tak že mě to málem odfouklo. Ostatní nás za chvíli dohnali. Velmi jsem se spletl, když jsem si myslel, že to bude snadné. Před vrcholem, kde jsem se za pomocí ostatních tak „Hurá, už jsem konečně tady“. Už mi nebyl ani zima, ale byl jsem na pokraji svých sil. Chvíli jsme se fotili a já jsem načerpal aspoň trochu sil a říkal jsi proč jsme raději nezůstal doma, nedíval se na televizi a neležel ve své posteli, ale brzy jsem změnil názor, když jsme došli do jedné hospůdky u které končil vlek. Dal jsme si polévku, já kofolu, ogaři pivo a šli jsme dál. No lépe řečeno jeli dál. Zub dostal nápad využít igelitových pytlů. Tohle vození jsme prováděli asi 1 km. Pak jsme si nasadili sněžnice a šli směrem k autu. Šlo se mi líp, když jsem věděl, že sranda ještě bude. Dazul jako jediný z nás zradil, protože měl běžky a ostatní sněžnice. Za hodinu nám zavolal, že už je u auta a máme sestoupit ze svahu a jít po proudu potoka až k autu. Svah byl prudký a zhruba 300 m dlouhý a byl v lese. Chlapci jezdili po zadku, protože pěšky by to nešlo a na pytlech by to byla sebevražda. Raději sjížděli po kouskách zastavili a čekali na ostatní. Co by to byl za kopec, kdyby někdo nemohl zastavit. Dotyčný kličkoval mezi stromy, snažil se využít každého stromu, větve k zastavení té pekelné jízdy. Kdo byl ten dotyčný? No přece já! Na poslední chvíli jsem zastavil a čekal na opozdilce. Až jsme se shromáždili, šli jsme po potoku směrem k autu. Byl jsem rád, že jsem s nimi jel. PS: Kdo si myslí, že to nic není, tak ať si to příští rok s náma zkusí, velmi rychle změní názor.

(Zub) Bylo nás pět: já, Dazul, Radek, Tucek a Cipís. A myslím, že všichni natěšení, ba možná i nadržení na ty hory. U některých to byla určitě taky zvědavost, u zbytku ta sladká chuť vzrušení a adrenalinu. Už jezdím pár let a nebojím se říct, že letos to bylo nejlepší. Jako by se smíchaly všechny moje Fatry dohromady. Sobota byl nádherný prosluněný den. Místama se krásně šlo po zmrzlém sněhu až k Šútovskému vodopádu. Pak nastal čas pro sněžnice, ten geniální vynález, který dělá z úmorného brodění sněhem slastný požitek z chůze (naše oddílové sněžnice jsou zatím ty nejlepší, co jsem měl na nohou). Zdolali jsme údolí Šútovského potoka a vyšli na lavinové pole, kde už byla lavina spadlá. Vzpomněl jsem si na svou první Fatru, kdy jsem asi zažíval stejné pocity jako teď Cipísek. Taky jsem se tehdá pro sebe ptal, jestli tudy neprojel nějaký obrovský buldozer. Pak to začalo. „Hoši, šel tady.“ Tucek zbledl hrůzou a už nechtěl nic slyšet. To nevěděl, co nás ještě čeká. To už na nás volal Dazul, ať

jdeme za ním. „Panebože, ty jsou raz takové jak ty dole. Drápy jak můj prst.“ Začal jsem se rozhlížet kolem sebe. Pokračovalo se dál po sjeté lavině, kde jsme pořád a pořád nacházeli jejich stopy. Když jsme vyšlapali nad úroveň lesa, slunko už vrcholky okolních hor zbarvovalo růžově. Byla to nádhera. Čekalo nás ale hodně práce. Nachystat spaní, rozdělat oheň a hlavně pojest. Ani nevíte, kolik jsme toho sežrali :-) Noc byla zvláštní, nedobrá. Pořád jsme se budili a poslouchali, jestli nejde... Zato ráno bylo drsné a neskutečně větrné. Pojedli jsme, sbalili a vyrazili k vrcholu. Byli jsme jak Eskymáci, ale jinak to nešlo. Vítr byl tak silný, že jakmile jsem změnil těžiště, bralo mě to dolů. Někteří si tam prožili svoje krize, ale bylo to krásné. Když se roztrhaly mraky a svahy pod náma osvítilo slunko, byl jsem skoro naměkko. Už za těch pár vteřin té nádhery to stálo. Vrchol skoro 3 metry před náma a my už nemohli. Byli jsme tam, podání ruky, fotka a hurá po hřebenu na šošovicovů do chaty Pod Chlebom. Z chaty nás čekal malý sjezd na pytli a pak - po jiné cestě než minule - dolů do Šútova. Mezitím nám ještě Dazul ukazoval stopy a ty byly čerstvé. A taky jsme zmákli sešup bukovým lesem k potoku - Dazulova zkratka, v létě neslezitelné. Na asfaltce k autu už to byla pohoda a všichni byli „hrdinové“, jak kdyby to zvládli s prstem v nose. Zkrátka kdo nezažil, nikdy nepochopí. Jo, a až někdy polezete přes takovů tu úzků lanovů lávku, jak majů někde v Indii, tak si rači připněte sněžnice na bágl a nedělejte blbiny. Je to lepší...

Srubostavění 25.2.2007

Fanta, Klíště, Dazul, Bára, Honza, Vápno a Očko makali na oddílovém „srubu“ v Dinoticách... Kecka se v tom samém čase podílela na vedení jarního tábora ŠESTKY.
Lachímáckým Tranzitem se po desáté hodině přivezl Dazulův koberec, který bude po dokončení podkroví položen na podlahu. Na ohništi se grilovaly klobásy, odkůrovaly smrkové kůly na sloupy střechy k potoku, palubkama se obkládaly šikminy a pracovalo se se skelnou vatou. Agregát poháněl přímočarou ruční pilku, takže zakracování palubek probíhalo svižně, téměř bezpracně a beze ztráty drahoceného času. Končili jsme po 17:30 s pocitem kusu odvedené práce.

Zimní přejezd Velké Fatry

3.-4.3.2007

(Radek) Ten rok utekl jako voda. Člověk se pořádně ani nenadál a už tu byl opět čas na nenáročnou akičku a to na přejezd Velké Fatry. Bylo to čtrnáct dní zpátky, co se úderné komando vrátilo z Malé Fatry a hold někomu to nedalo a musel jed ještě na tu Velkou. Po dlouhém a náročném přemlouvání některých jedinců nakonec vyrazili jen dva blázni a to já s Dazulem. Už začátek se nám vyvíjel slibně. Vyrazilo se ve dvě ráno a kvůli náročnosti a délce cesty jsme počítali tak pět hodin na cestu, do Ružomberoku to je totiž pěkně daleko a v sedm hodin slovenského času nám jel autobus do Starých Hor, ale na místo naše autíčko dorazilo už ve čtyři ráno. Oou, asi chyba ve výpočtech. Do sedmi daleko, a tak ještě chvilku spánku nám přišlo vhod. Budíček, nabalit věci a jídlo no a hajdy na autobus. Další zrada. Dazul nemá rukavice a já v záchvatu škodolibého smíchu přicházím na to, že nemám návleky. Dazulík měl štěstí, protože jsem počítal s jeho nepřipraveností na tak náročný podnik a vzal rukavice troje. Ale háček byl v tom, že on nepočítal s mojí nepřipraveností, protože, co si budeme namlouvat, pořád ke mně vzhlíží s obdivem a úctou, měl návleky jen jedny a to ještě takové divoké. No nic. Sedáme do busu a tradá. Po hodině jízdy vystupujeme a nabíráme směr na Turecků (místní pochybná víska pod Križnou). Kupujeme lísky na vlek a čekáme do devíti, až ho spustí. Po zkušenosti z loňska si už doma lepím na skluznice běžek kobercovou pásku na místo tuleních pásů. Jaké utrpení na mně čeká jsem se měl dozvědět za malou chvilku. Nasedám na vlek, chystám se na krásnou jízdu nahoru sjezdovkou, a když tu najednou se moje skvělé „tulení pásy“ zakusují do sněhu, odmítají jed a já je přemlouvám třemi až pěti dlouhými skoky směrem k

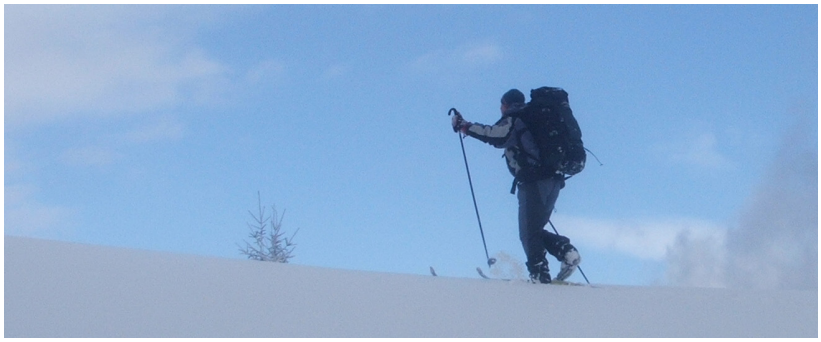

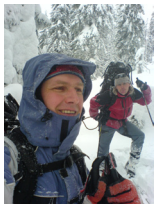

vrcholu sjezdovky. Po doskoku jsem se zapřel a s napnutýma nohama se snažil o něco podobného jako předváděl Dazul. Ten si v klidu jel a mé problémy snad ani nezaznamenal. Jenže ten dlouhý vlek se skládal asi tak ze čtyř malých vleků. Dokážete si živě představit, jak jsem byl za tu dobu, než se mi ukázal konec sjezdovky, naskákaný. Třešínka na dortu byl poslední vlek. Už jak se napínala POMA, tak mé modlitby se upínaly k místnímu božstvu. Mé skvělé běžky stále stávkovaly věrně jako pes přilepeny k měkkému podkladu, poma se zvolna rychlým tempem napínala a já pořád modlicí se zrazu vyletěl jako střela vstříc novým dobrodružstvím. Přátelé, letěl jsem jako slavný Baron Prášil, ale na místo dělové koule mým dopravním prostředkem byla poma v kombinaci s běžkami. Podle údajů chlapců z horské služby, podložené očitým svědectvím obsluhy vleku, mám zatím nepřekonaný rekord ve skoku dalekém proti sjezdovce. Po měkkém dopadu na již tvrdý povrch ještě následovaly již zmiňované v rychlém sledu po sobě jdoucí vyrovnávací skoky, zapření se do běžek a vroucí přání, abych nehodil skobu. Protože pak už bych byl v ... Tak nadřený a vysílený jsem už po celý zbytek výpravy nebyl.

Dočkal jsem se. Konec sjezdovky. Hurá, juchchuchů. Jaké však bylo mé překvapení, když mé oči spočinuly na skluznici mých běžek. Po tuleňovi ani slech, ani vidu. Zůstal někde po cestě volně přilepený ke sjezdovce. Teď mně opustil, když ho budu nejvíc potřebovat. Dalším cílem byla Križná. Počasí bylo zatím super. Ale jen zatím. Dazul se pořád chválil, že je to jeho zásluha a že mu mám projevit svůj dík tím, že ho můžu nést, protože už nemůže. To tak. Třikrát jsem zapráskal svým bičem a už zase jel jak fretka. A i s mým baťohem. Jenže s postupujícím časem začalo foukat a počasí nám začalo připomínat to loňské. Silný vítr nás bičoval ze všech stran a několikrát s námi pořádně zamával ... K tomu už se ale Dazul nehlásil. Následovalo několik sjezdů, moře pádů a nadávek. Minuli jsme Ploskou, Rakytov a za Dazulového vydatného pláče se dorazilo až za Smrkovicu, kde Dazul padl jako podťatý a o víc se nezajímal. Postavit stan, nakrmit už tak nemohoucího kamaráda a pak hurá do spacáku. Ráno byl Dazul jako vyměněný. Vidina dnešního návratu domů mu vlila krev do žil a už od časného rána panáčkoval okolo stanu. Po krátké snídani a sbalení stanu na nás ještě čekal kus cesty do Ružomberoku. Cesta uběhla jak voda a ani se jeden nenadál a už jsme sjížděli Malino Brdem. Sjezdík to byl vskutku náročný, ale byl absolvován bez jediného pádu. K autu to byl potom už jen kousek a cesta domů už byla jen rutinní záležitost. Velice mě překvapilo, že se Dazul nechtěl stavit do Mekáča na nějaký ten blaf. No nic, snad příště.

Kolmo na Troják 11.3.2007

Irča, Dazul, Radek + malý Zdendáš (6.K) vyrazil v nedělní poledne na spontální první „jarní“ sedmihodinovou vyjížku na kolech po trase: Kateřinice - Troják - Prženské paseky - Kateřinice. Na zamrzlých kalužíh lesních cest byly si patrné poslední náprašky sněhu, ale jinak bylo nádherné jarní počasí s fantastickými a nezvykle dalekými výhledy, Skvělá neděle : -)

Na srubu jsou parohy 17.3.2007

... a ne ledajaké. Na první RS expedici vsetínského střediska v roce 1993 je našel za polárním kruhem na pomezí hranic Norska a Švédska Milošek (4.Ch) a tahal je přes 50 km na báglu až k autobusu. Pak byly sobí parohy za dramatických okolností dovezeny na Vsetín a několik let visely na chodbě skautského domu. A protože po posledním malování už tam ideově nepasovaly, přechovával je Dazul doma a dnes společně s Fantou pověsili na čelo srubu .... Takže - od dnešního dne jsou v Dinoticách parohy ...

Letošní první raft na Bečvě

25.3.2007

Tak jsme dnes letos prvně vyjeli na vodu - byla to naše první jarní plavba po Bečvě .... I když Fanta prvně v životě dělal zadáka na pálavě, musím jej pochválit, protože mně totálně zlil až na druhém splávku .... :-)
A taky jsme měli poradit (Radek, Dazul, Irča, Anita, Fanta) o naší oldskautské aktivitě pro šestkařské RS. Porada byla zakončena nočním odvozem „pramičky“ z Hošťálkové do Březin :-)

Porada o Parawesterniádě
1.4.2007

Anita, jako hlavní organizátor letošní Parawesterniády, svolala na dnešní nedělní večer poradu všech, kteří se chtějí do organizace této tradiční akce zapojit. Úkoly byly rozděleny a vše zatím běží podle plánu...

Planina patří k tradičním akcím ŠESTKY už od jejího založení. Někteří z nás si ty správné Velikonoce bez Planiny nedokáží ani představit.

(Dazul) Když řeknu, že se mi po Planine celý rok stýská, nebudu přehánět. Mám k tomu místu zvláštní vztah. Zamiloval jsem si jej ještě dříve, než jsem věděl jak se oficiálně jmenuje, kde vlastně leží a 7 let před tím, než jsem jej prvně navštívil. Když mi bylo 15, přečetl jsem si ve starých časopisech Junák (v úplně posledním čísle ze srpna 1970 - str.4-6) povídku „Tajemství zakletého ostrova (Z Kagajevovy zprávy pro roveřskou kroniku)“. Povídku napsal Miloslav Nevrlý (Karpatské hry, Kniha o Jizerských horách, ...) a trochu zavádějícími ilustracemi vyobrazil Herbert Kisza. Tehdá jsem si umínil, že ten tajemný Macskalyuk s jediným zdrojem vody v onom kraji musím najít. Opsal jsem si tehdá i souřadnice - 20 26´ 55´´ východní délky a 48 36´ 66´´ severní šířky.
Vrátil jsem se k nim ihned po návratu z vojny. A za pár měsíců jsem se i s Pazinem vydal skoro 400 km na východ, abych se tam za dramatických okolností ve Zvonivé díře „podruhé“ narodil. Od toho osudného roku, jezdím na Planinu každoročně - příští rok tomu bude 20 let ...

Ukázka z oné osudné povídky (Náčelník - Miloslav Nevrlý):

„MACSKALYUK. 1.srpna. Táhneme již několik hodin po zakletém ostrově. Stařec nelhal: tak podivnou krajinu jsme dosud ještě nikdy neviděli. Držíme se při pochodu všichni spolu jako kuřata: zdá se nám, že kdybychom se tady ztratili, tak bychom se už víckrát nesešli. Dokonce i Hadrář ztratil svou obvyklou jistotu. Od to doby, co jsme přešli Slanou řeku a prodrali se zarostlými skalami vzhůru na planinu, jdeme stále se sluncem v zádech a přesto bych přísahal, že stejnou houštinou procházíme již podruhé či potřetí a že týrnž závrtem se trimácíme již popáté. Jako na měsíční krajině se před námi objevují ty podivné krátery, jeden za druhým, patnáctý, dvacátý, konce jim není. Obcházíme ty hluboké kruhoé díry do země a ztrácíme při tom čas i směr. Jít přirno je mnohem horší: houštiny na dnech závrtů jsou takřka nepropustné. Cítíme, že v tomto kraji by dovedly zmizet bete stopy i jiné věci, než starcova stříbrná dýka. Trpime velkou žíní, kraj je zcela bez vody, ale Pulda nedovoluje pit ze železné zásoby: vždyť nikdo z nás neví, kde se skrývá tajemná Kočičí dira s vodou a jak dlouho ji budeme hledat. V žáru slunce je slyšet jenom bzukot hmyzu, jinak je veliké ticho. Brzy bychom již měli vyjit z těch ukrutných křovin: středni a severni část planiny má být holá a pustá. Divoké ptačí třešně, které objevujeme ve spoustach v houštinách, jsou naší spásou. Jejich malé, nesmírně sladké a šťavnaté plody zahánějí žízeň. Nejsme sami, komu krásné stromy slouží: vyletují z pod nich hejna jeřábů. Na padlém kmeni louskají třešňové pecky pestří dlaskové tlustými zobáky. Pod kmenem leží závěje dužin a skořápek, zdá se, že dlaskové jedí jen sladké jádro. Táhneme houštinami dál přímo k severu.

2.srpna. Noc byla nádherná a hvězdnatá a spali jsme bez stanů, ale také bez vody. Z houštin jsme vyšli až dnes dopoledne. Před námi se donedohledna rozevřel kraj bílých útesů, škrapů a závrtů. Šedesát čtverečních kilometrů krasu! I tady jsou desítky, snad stovky okrouhlých závrtů, ale jsou již skoro holé, jen na jejich úbočích dodnes rostou ojedinělé obrovské břízy, jalovce a řídké keře. Jsme ve středu ostrova. Hadrář s Puldou prohlížejí mapu: přes celou planinu se táhne hrozivý nápis BEZ VODY. Ta slova mi připomínají rány na buben ze starcova dopisu. Ostatně, každou další hodinou, strávenou na ostrově, se přesvědčujeme, že jeho dopis nelhal: když včera večer přikládal Pulda na oheň suché větve dřínů, svídy a jalovce, které tu všude rostou, oheň skutečně nádherně voněl! Usínali jsme sice se žízní, ale zato s nadějí, že i Kočičí díru šťastně objevíme.

A právě proto teď sundává Hadrář batoh a obchází s mapou krajem. Chodi stále v širších kruzích, je stále menší a menší. Jako zvíře prolézá neúnavně všemi závrty, vidím, jak v nich mizí, po dlouhých minutách se vynoří na opačném okraji a ztratí se pak v další prohlubni. Slunce obchází krajem, vzduch nad plání se chvěje vedrem. Teď všude kolem nás pískají o překot sysli: nad nimi krouží dravý pták s nezvykle hluboko vystřiženým ocasem. Stavím pomalu, s lenivou důkladností stany. Rád bych věděl, co uděláme, nenajde li Hadrář tu podivnou díru do země, kterou domorodci nazývají Macskalyuk. Ale presto: na tak nádherném místě jsme ještě nikdy netábořili!

Mnozí z nás byli u toho, když byl před 10.lety založen 6.koedukovaný oddíl v Kateřinicích a všichni byli u toho, když se dnes slavilo 10.výročí ...

(Dazul) 10 let je čtvrtina mého života. Za 10 let se nám doma nestihl prošlapat koberec, který jsme pořídili při našem přistěhování do Kateřinic. Nevím jestli je 10 let v životě jednoho oddílu hodně nebo málo, ale každopádně je to velmi dobrý počin k tomu, aby tady fungoval minimálně dalších 10 let.
Přemýšlel jsem, co bylo pro mne osobně za těch 10 let zásadní a zlomové. Myslím, že klíčových okamžikem pro mne i budoucnost ŠESTKY bylo zjištění, že jsem člověkem málo kreativním a originálním. To ale v době, kdy už téměř vše bylo v tomto oboru objeveno a popsáno není samo

o sobě neštěstím. Ta „zlomovost“ spočívá v tom, že jsem poznal a pochopil, že stačí, abych dobře „opisoval“ odjinud - abych se poučil od těch, kteří byli a jsou ve vedení oddílů skutečně dobří. Přenesl jsem se tedy přes to, že nejsem génius, neplýtval jsem čas vymýšlením nové hry či motivace. A tak jsme jen přebírali stoletím odzkoušené a osvědčené triky, principy, zákonistosti a pravdy – snad jsme je jen navlékli do trochu modernějšího kabátku. Ano - musím přiznat - a nestydím se za to, že jsme v ŠESTCE velmi drze opisovali – od Foglara, Zapletala, Břicháčka, B.P., Setona, bible, ...
Možná by stálo za to vypíchnout ty pilíře na kterých se před 10 lety ŠESTKA stavěla. Na prvním místě to je zcela bezdiskuse „Družinový systém“ – věc na kterém stojí a padá dobrý skautský oddíl. Trvalo 3 roky než se v ŠESTCE podařilo vychovat 3 nejlepší rádce, které jsem za dvě desetiletí práce s oddíly zažil. Jsem přesvědčen, že se to vyplatilo. A odzkoušel jsem si, že stačí trochu polevit a roky práce jsou pryč, nutno začínat nanovo.
Tak jako je v družinovém systému přirozená parta nutností, připravovali jsme ihned po zaběhnutí družinového systému podhoubí pro přirozený vznik RS. To byla další nezbytnost proto, aby kolem oddílu vzniklo neformální prostředí starších členů, kteří ŠESTCE nedají zahynouti :-)
Před rokem nastal čas na vyplnění další přirozené mezery - OS. Tak vnikl náš 6.OS, který dočasně trochu supluje činnost RS a hlavně je posledním krůčkem k uzavření pomyslného kruhu - od vlčate (světlušky) po oldskauta.
Stejně jako ostatní – několik let jsem nechyběl na žádné oddílové schůzce či výpravě. Udržel jsem si tím přehled a „pil jsem s nimi z jednoho hrnku, jedl ze stejného ešusu a spal pod jednou celtou“. Stejně jako ostatní vůdci - co jsem říkal, jsem také prakticky žil. Snažil jsme se společně o to, abychom byli pravdiví v tom co děláme, aby nám věřili, že věříme v to co děláme. Bez víry by to prostě nefungovalo.
Co napsat na závěr? Snad jen poznání, že šanci na skutečně čestné přežití v tomto světě mají především ti silní a samostatní, kteří nezapomínají na to, že vedle nich žijí ti méně silní a méně samostatní. ŠESTKA se ctí v tomto světě „přežívá“ a troufám si tvrdit, že ještě velmi dlouho „přežívat“ bude :-)

(Dazul) ŠPACÍR - je skutečně náročnou akcí na kterou se sjíždí každoročně přes stovka nadšenců z celé ČR. V minulých letech jsem jej absolvoval 3x klasicky -pěšky (jednou s osobním rekordem 19 hodin 15 minut). A protože změna je život, tak to letos jsem se rozhodl absolvovat trasu na horském kole...

Původně jsme měli vyrazit společně s Radkem, kterému jsem věřil, že by mï na horském kole mohl stíhat. Ale bohužel, Radek nevěřil sám sobě a účast v mém týmu zbaběle odmítl - trapně to maskoval jakousi banální operací meniskusu a křížového svalu, kterou mu provedl nějaký žabař v nemocnici na chodbě. „Nevadí, nevadí - Dazule si poradí“ - notoval jsem si svůj oblíbený song a hodil lano svému lachimáckému parťákovi Milanovi. To byla jistota - ten tutéž operaci prodělal před lety.

Zájem o účast v týmu projevil také Tempo s Kemílkem a Hadžimem, ale tam bylo jisté riziko projevení syndromu vyměknutí, takže na nich strategie letošního cyklo Špacíru nemohla být postavena. Později se ukázalo, že mé pochybnosti byly částečně oprávněné.

Zatímco Kecka a spol už řádili na ObRoku , my jsme hodinu před půlnocí vyložili naše horská kola před střediskem a omrkli „konkurenci“. Ve skautském domě bylo přes sto magorů, ale nikdo to na kole nezkoušel. Takže jsme v klidu mohli konstatovat dopředu, že jsme prostě bezkonkurenční :-)

Úderem půlnoci jsme měli rozžaty čelovky, na hlavách přilby a v lýtkách příjemné chvění. Věděli jsme, že ty první 2 km na rovince musíme být bezkonkurenčně v čele svítícího hada čelovek. Taky

že jo. Ale v prudkém stoupání, kdy nešlo jinak než kolo tlačit, či dokonce nést, jsme na dravce o generaci mladší tvrdě ztráceli. Naše heslo znělo „hlavně v klidu - v našem věku už to není o rychlosti ale o výdrži“ a tak nás příliš nerozhodilo, když nás míjela asi desítka nažhavených mladočhů, kteří „jeli na rekord“ (rekord Špacíru je 18 hodin). Nutno ale přiznat, že nás trochu zaskočilo kufrování po druhé hodinně ranní, kdy jsme nějakým nedopatření sjeli ze značky a nemohli najít kudy dál. Uklidnilo nás především to, že v tom nejsme sami a i první desítka zmateně pobíhá tmavým lesem a pokřikuje na sebe „Máš značku?“, „Nemám!“ ... Pro pořádek je potřeba uvést, že jsme zde ztratili dobrou hodinku - i díky tomu, že jsem nemohl v té tmě najít kolo, které jsem si mezi popadanými stromy odložil :-(

Na Makytě jsme byli kolem čtrvrté ráno - poctivě jsme si kola vynesli na vrchol, pojedli a druhou stranou Makyty zase snesli. To už začalo pomaličku svítat. Kolem páté ráno jsme čelovky zhasli a kolem půl šesté byli na Kohůtce.

Tady už nám začala ta lepší část trasy - téměř pořád po hřebeni, nádherný rozhled a žádní turisti. Držíme se v čele a nyní bychom měli teoreticky svůj náskok před ostatními pěšími účastníky Špacíru jen zvětšovat. Ale Špacír je Špacír a o překvapení zde není nouze. To ale až později. Mezitím se občasné kapky, které nás provázely od svítání, změnily v regulerní déšť. Na Velkém Javorníku (1071 mnm) jsme v 7:22 - v tuto chvíli pořád s mírným náskokem nad „pěšáky“.

V 9:00 jsme u Tabulí, totálně mokří, s prvními překonanými příznaky krize a podlomeným sebevědomím, když nás míjel pěší účastník Špacíru, který „jede na rekord“. Vůbec mne nepřekvapovalo, že jedl za chůze, jen jsem si říkal, že už prostě musí brzo odpadnout, protože tohle tempo (přes 6km/h v hodně náročném terénu s dábelským převýšením) přece nemůže vydržet. Naposled jsme jej míjeli na Třeštíku :-)

K dokreslení všech stránek této akce se sluší nezamlčet i osobní krizi - ta moje se projevovala průběžně v cca 2 hodinových intervalech a jejím symptomem byl mikrospánek. Pro mne něco nového. Stalo se mi, že jsem na vojně usnul za chůze (kdo nezažil, neuvěří), dokonce jsem zažil mikrospánek za volantem a sjel do pole, ale usnutí na kole v tak náročném terénu jako byla první třetina Špacíru, mne překvapilo. Ale, Bůh mne má fakticky rád a ti tři strážní andělé, kteří se u mne nonstop střídají odvedli i dnes dobrou práci. I když jsem několikrát dost dobře opustil nedobrovolně kolo, neutrpěl jsem ani škrábnutí.

Na středisko - do cíle Špacíru - jsme s Milanem dorazili totálně zaprasení a mírně vysílení přesně za 13 hodin a 30 minut. Naše průměrná rychlost na trati byla cca 7,5 km - tedy skutečně nic moc, ale účastníci Špacíru jistě ocení :-) Až v cíli, při prohlížení grafu převýšení trasy jsem zjistil, že ti vykutálenci organizátoři měří oněch 100 km pouze horizontálně a převýšení cca +1500 m a -1500 m ignorují. Pro zasvěcence - každých 100 metrů převýšení se počítá jako 1 km trasy. Takže k těm 100 km by bylo správé připočíst dalších 30 km! Pak i průměrná rychlost na trati vypadá trochu jinak :-) Negativní zpráva z této akce je, že ať chceme nebo ne, fyzička jde s léty do háje. Přírodě prostě neporučíš :-(Potěšitelná zpráva je, že jsme s Milanem nebyli „kolmo“ na Špacíru sami. Za světla v cca 6:00 ráno vyrazili na trať i Tempo s Hadžimem (Kemílek vyměkl) - v době kdy píšu tyto řádky jsou chlapci ještě na cestě :-) Podařilo se nám nastavit zajímavý cyklo „rekord“ trati Špacíru, v praxi jsme si opět dokázali, že se umíme vzájemně doplňovat nejen v byznysu, ale i v „přírodních podmínkách“ a dobře řešit nenadálé problémy.
Navíc - Špacír je vždy silný společný zážitek, na který se v životě nezapomíná :-)

Jako nadějní a mladí RS :-) jsme se zůčastnili (a organizovali) úplně první ObRok 2000. Byli jsme anonymně na dalších ročnících - a i na tom letošním byl jeden zástupce našeho 6.OS - Kecka.

(wikipedie) V roce 2007 se konal Obrok již po čtvrté a uskutečnil se na tábořišti Bílá skála nedaleko Jindřichova Hradce. Na Obrok se jelo dobytkáčem (vlak s vagony pro dobytek pro úzkokolejce). Symbolem je ruka (každý prst má vlastní barvu a něco symbolizuje). Přijelo více než 1 100 roverů a různorodé programové aktivity střídaly ještě různorodější (třeba fotografický workshop bez fotoaparátů, diskuse o atomové energii nebo hry ze slumu, prezentace roverských kmenů a jejich originálních aktivit v Inspiru). Účastníci akce vzpomínají na speciální skautský vlak, který jel po jindřichohradecké úzkokolejce. Obrok 2007 navštívil také americký spisovatel Robert Fulghum nebo tehdejší ministr životního prostředí Martin Bursík. Závěrečný galavečer se nesl ve velkém stylu a to hlavně vzhledem k oslavám sta let od založení světové skautské organizace.

Prase 15.5.2007

(Dazul) Dopoledne bylo do Dinotic svoláno střediskové Camporee - s účastí především světlušek, vlčat, ještěrek a lvíčat - ostatní tuto akci nepovažovali za důležitou, ale to je především škoda těch, kteří nepřijeli. Akci organizovali RS a i když jí k dokonalosti ještě kus chyběl, musím mírně uznale pokyvovat hlavou :-)
Na večerní PRASE (před kterým se nepracovalo, protože Fanta neměl zájem, aby se na srubu a okolí něco dělalo :-( ) dorazilo díky ještě menší propagaci a osobnímu přístupu ke zvaným ještě méně lidí :-) V podstatě zůstala většina RS, odjela Kecka s Fialkou, přijela Irča s Anitou a Fantík s Džírou, Bax s Poborem a s Hanýskem dorazila i Klamerka. Taky přijel Krtek (Veve už tam byl od rána) a protáhl se i Muler.
Fantík, Džíra, Anita a Irča se velmi brzy diplomaticky vytratili a já byl před půlnocí taky doma :-) Přiznám se, že jsem cestou domů přemítal, zda jsem se neměl zachovat jako většina stařochů (a starých mlaďochů) a akci taky bulnout - protože jejich neúčast zde citelně chyběla (proto ty předčasné odjezdy domů), ale vyhodnotil jsem si to pro sebe jako převažující plus nad mínusy. A protože stejnou chybu podruhé udělá jen trouba, věřím, že příští PRASE bude skutečně tím, čím by mělo být (pracovním setkáním) i s osobními pozváními všem zvaným.

Promítání 19.5.2007

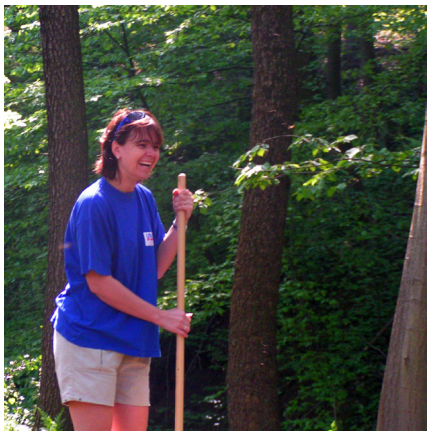
V sobotu večer u Dazulů se promítaly a distribuovaly fotky z letošní velikonoční Planiny. Chyběla Brumla, která se učí na zkoušky a Dazul, který je na praglidingovém kursu ....

Tato akce byla zcela neplánovaně v režii našeho klubu, protože za pět dnů propukne Parawesterniáda a lesík s přilehlou loukou, které mají být využívány pro nízké lana, lukostřelbu, jízdu na býkovi, jako oáza stínu a další aktivity, jsou brutálně zarostené. Takže nastoupily křoviňáky, motorové pily, hrabě - a hlavně naše ruce.
Sekla a shrabávala se louka u kolně, mezi lesíkem a mezí pod srubem, vyřezávaly a odklízely se náleťáky mezi vzrostlými javory, ztrouchnivělé kmeny, suché haluze, křoviňákem se plocha mezi stromy dočišťovala, vysbírávala a zarovnávala.
Lesík konečně pořádně prohlédl a po dnešní akci je na Parawesterniádu připraven.

(Dazul) Téměř všichni členové našeho OS klubu jsme se aktivně zapojili do letošní Parawesterniády. Na mne letos vybyla doprava plachetnice LaVor a ostatních věcí velkým autem, příprava vystřelovací lodě a nachystání nějakých CD pro podmalování nálady na Parawesterniádě.
S přípravou se jako vždy začalo už v pátek odpoledne. Do Březin jsem dorazil v 17:30 a až do 21:15 jsem se nezastavil. Nejprve jsem jenom nakládal, vozil a vykládal věci, pak jsem s Medvědem a Mátou dělal přenosné dřevěné molo a pak teprve jsem se dostal k tomu hlavnímu - přípravě „vystřelovací lodě". Hned na začátku mého ušlechtilého snažení jsem se nechal vytočit neznámými hajzlíky, kteří nám v minulých dnech z dlouhé chvíle a zlomyslnosti prorazili dno motorového člunu - pochopitelně jsem na to přišel až ve chvíli, kdy jsme jej dosmýkali na vodu a začalo do něj téct. Asi 15 minut jsem dost drsně nadával a sesílal na ně kletby a pak jsem hledal náhradní řešení. Vždyť jen gumové lano nás stálo 4000 Kč a přece si ne necháme takovou atrakci zkazit k vůli pár kateřinickým buranům. Tonoucí se i stébla chytá - a tak jsem šáhl po laminátovém „letmanovi" ze kterého jsme společně s Mirisem asi před devíti lety udělali otevřenou keňu. Nyní se hodil. Úchyty se zdály pevné a tak jsem jedno lano (napínací) přivázal na záď a jedno lano (gumové) přivázal

na příď. Cipísek (a po něm pořádně Očko) zatloukl napínací kolíky a mohlo se začít experimentovat :-) Lano jsme napínali dlouho a mockrát, vás ale napínat nebudu - dopadlo to dobře.

V sobotu ráno jsem s pocitem, že mám vše připraveno začal s Očkem a Marou dělat za kolňou venkovní stojan na šest laminátových lodí. Pak jsem provedl generální zkoušku, nastrojil Cipískovi plachetnici a šel se podívat jak jsou na tom ostatní. Vypadalo to dobře. Čilý ruch, ale veselá nálada a pohodička. Alespoň tak jsem to vnímal já. Viděl jsem po roce zase známé tváře a i když si nepamatuju přesně jména, vždy se mi ke konkrétní tváři vybaví konkrétní okamžik - ahá - potkali jsme se na koncertě, viděli jsme se minulý měsíc před poštou, a tebe jsem spatřil naposledy na fotce ....

I já zažíval pohodičku - do té doby než Cipísek (mamlas jeden) převrátil plachetnici na bok. Ze zvyku jsem zanadával, ale v duchu jej obdivoval, protože taková kravina na klidné vodě se doposud nepovedla ani mně. Ale vyhodnotil jsem to, že nechat Cipíska samostatně vozit naše handicapované kamarády by bylo příliš silné kafe. A tak jsem „vystřelovací loď“ (moji pýchu) přenechal Marovi a sám se jal trpělivě učit Cipíska na plachetnici. Těžko říct, zda bylo mé snažení korunováno úspěchem. Je fakt je, že několik účastníků Parawesterniády Cipísek povozil. Když jsem jej vystřídal, bylo mi divné, že už na plachetnici nechce nikdo jezdit a pochopil jsem to až když mi jedna maminka naznačila, že ji kormidelník moc nepřesvědčil - předpokládám, že mluvila o Cipískovi :-) A tak mi na plachetničce hezky uběhla celá letošní Parawesterniáda.

Tak jako již několik let zpět vždy po ukončení parawesternariády uvažuji o tom, v čem je tento ročník tak jiný. Vždyť existuje mnoho dalších organizací a zařízení, který tvrdí, že podporují integraci dětí se zdravotním postižením. Proč se ale nikde necítíme tak uvolněně a dobře jako mezi vámi.

Asi jsem na to přišla. Většina zařízení a organizací pustí děti se zdravotním postižením mezi sebe, snaží se však o to, aby se děti změnily, aby se přizpůsobily, aby přijaly způsob života, který považuje za běžné většina jejich vrstevníků a dospělé společnosti.

Vy však po nás nechcete nic. Naopak měníte sebe, učíte se nás znát, učíte se nám pomáhat. Vy sami měníte svět kolem nás tak, abychom v něm mohli žít tak, jak je pro nás přirozené a možné. Radujete se z věcí, které dělají radost nám, pozorujete svět našima očima jste vždy tam, kde potřebujeme podpořit a pomoci.

Děkujeme za úžasný den, na který se budeme vzpomínat po celý následující rok. Ještě více však děkujeme za to, že jste nám dali místo ve svém životě, že nás přijímáte takové, jací jsme a tak nás máte i rádi.

Za děti a mládež se zdravotním postižením

Božena Mikulíková

(Dazul) Pouštění vody z přehrady Bystřička vychází téměř vždy na dobu, kdy pořádáme Parawesterniádu. Ještě, že se pouští i v neděli. A tak jsme i letos (z OS pouze Anita a já) vyrazili na nejlepší vodácký zážitek v roce v našem regionu. Posíleni o dvě plavčice z 1.roje (Mája a Cinda), jednu plavčici z 6.K (Delfínek), dva rodiče (Brůča a Ľuďa) a Patrika s Broňou (Valmez) jsme to v jednom raftu a jedné pálavě stihli sjet 3x. To se nám snad nikdy v neděli nepodařilo. Jinak se mi zdálo, že letos opět ubylo pálav a o trochu víc přibylo raftů.
Bystřička se jezdí od hráze přehrady k soutoku s Bečvou - to je úsek asi 4-5 km dlouhý, který se při vypouštění sjede -bez cvaknutí - asi tak za půl hoďky. Splávky, které za normálních okolností vypadají fádně se při průtoku 6-7 m3/s rázem změní na hezké úseky obtížnosti 4. Ty chvilky, kdy se háček podívá shora dolů pod vařící se jez, stojí opravdu za to. Kdo tvrdí, že v takovéto chvíli alespoň na chvilinku nepocítí obavu z toho aby se necvaknul - jede pod vlivem návykových látek, a nebo jenom lže :-) A takovýchto drobných okamžiků si lze při sjezdu vychutnat určitě kolem desíti. A dva z nich jsou skutečně ukázkové - vždycky si vzpomenu jak jsem tam před lety vlastními zády počítal vyčuhující hřebíky z dřevěného dna splavu.

Přičteme-li k tomu fantastické počasí, mé pády na hlavy osádky raftu, natlačenou kompletní osádku s raftem a dvěma pálavami v autě, Májinu a Anitinu jízdu na pálavě, Patrikovu uplavanou žabku, několik mantáků na okolních raftech, Delfínkův peercing, spálená ramena některých členů osádky, pár kapiček adrenalinu ... nemůže nikdo říct, že by se tahle akce nevyvedla. Prostě - pohoda jazz :-)

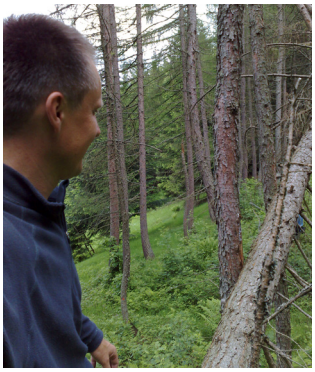

(Dazul) Lešek je můj vůdce z předrevolučních dob TOM Lvíčata (dnes 4. chlapecký oddíl Lvíčata). Je promovaný RNDr. hydrogeolog a živí se hydrogeologickými průzkumy, výběry nejvhodnějších míst pro situování zdrojů podzemní vody, zpracováním projektové dokumentace hydrogeologického průzkumu ... Slíbil nám, že ověří zda by se na skautské chalupě Bařinka dal provést vrt jako trvalý zdroj pitné vody + pomoc s projektem, abychom mohli požádat o dotaci (cca 200 000 Kč) na vrt.
A v pátek 1.6.2007 jsem byl s Leškem nahoře na Bařince, abych byl přítomen hledání zdroje vody pro studnu-vrt. Tytam jsou doby, kdy vše řešil proutkař svojí virgulí a senzitivitou. Dnes se tak děje pomocí přenosných počítačů. Ten, kterým se hledala voda na naší skautské chalupě ve Velkých Karlovicích, dokonce využíval signálů pro ponorky. V nadmořské výšce cca 700 m se to může zdát trochu ujeté, ale je to tak! Ale i tady se vyskytují problémy - signál z ruského vysílače prý občas zmizí - vysílač z ničeho nic přeruší vysílání (patrně obědová přestávka nebo čas na stakan vodky). A taky že ano - asi v půlce pobíhání po lese se Lešek zastavil a neutrálním hlasem pronesl něco jako „musím přeladit, Rusové šli na oběd“...

(Dazul) Dneska to bylo 3+3 :-). Tři lidi z našeho OS a tři RS ze ŠESTKY. Vyrazili jsme už v 7:00 a za deset hodin práce jsme náš srub podstatně zkrášlili. Bylo dokončeno obložení palubkama tkzv. Dazulova okna (tkzv. Fantovo okno je obloženo blbě - ale to dokáže čas :-)), mladoši lakovali první vrstvu na palubkách v podkroví a pak dodělávali latrínu - tu z jedné strany i perfektně obili šindelem (z Vápna jednou i něco bude). OS (Fanta, Anita, Dazul) se vrhli na vstupní roštovanou podlahu. Nebýt toho, že došly hranolky, bylo by vše hotovo.

Dneska jsme zjistili prokazatelné rozdíly mezi OS a RS. Tak například: RS jsou mladší než OS. Za stejnou dobu OS vykonají řádově více práce než RS. Při práci jsou OS v pohodě, kdežto pubertální RS svými nekoordinovanými zvuky děsí srnky v okolí 15 km. OS při zadaném úkolu spolupracují, RS se při zadaném úkolu hádají. Rozdíl mezi OS a RS neexistuje pouze v tom, kdo si dneska užil více srandy :-)

Počasí při dnešním srubostavění bylo jako stvořené pro práci - žádný hic, spíše pod mrakem a občas i spadla nějaká ta kapka. Potůček vychladil všechny kofoly i ondrášovky a salám nestačil během dne zezelenat. Prostě - totální pohoda. Plánovali jsme, jak se bude krásně na vstupní roštované podlaze spát, kde uděláme každé ze tří plánovaných oken, neustále jsme se kochali naším dílem a chválili se (protože nikdo nás nepochválí tak dobře a zaslouženě, jako my sami).

Zkuste si triatlon 9.6.2007

(Dazul) Tak jako se pravidelně střídají roční období a každé z nich má své osobité kouzlo, vytvořil jsem si svůj roční cyklus rituálů (s falešnou gloriolou extrému), které mne nenechají totálně zlenivět. Na podzim jedu Cross Country na horském kole, v zimě vyrážím na běžkách zdolávat trasu K2, a na sklonku jara zpravidla prubnu stokilometrový Špacír a Triatlon. Znám své meze a dobře vím, že neoslním hodnotným sportovním výkonem - ostatně při své vrozené averzi vůči sportu toho ani nemám zapotřebí. Ale rituál je rituál a tak jsem ani letos nechtěl na Triatlonu chybět.
Zatímco všechny ostatní rituální akce mne už nechávají klidnými, cítil jsem před Triatlonem po ránu velmi lehké chvění uvnitř těla - a nebyla to z radosti :-) Trať triatlonu v nejnáročnější kategorii je pořád stejná a rekord je 1 hodina 46 minut (Radek). Můj osobní rekord je 1:58, takže vím, že když se mi trať podaří zvládnout kolem 2 hodin, zažiju zasloužený pocit štěstí.
Letos jsem to zvládl v rekreačním a zdechlém tempu za 2:05. Naopak - ve velmi svižném tempu to za 1:54 překvapivě suverejně zvládl Tempo. Dobří holubi se vracejí :-)
PS: Připouštím, že moje tréningová metoda „nevysilovat tělo tréningem, aby mohlo podat v pravý čas správný výkon“ se nezakládá na těch správných vědeckých metodách a špitám „Lomikare, Lomikare - do roka a do dne ... „ :-)

(Dazul) Po včerejším Triatlonu + nakládání a vykládání podsad na Dynčáku jsem se šel na dopoledne odreagovat, spolu s Irčou a Zdendášem, něčím užitečným - výrobou podsad pro vsetínské vlčata a světlušky. Fungoval jsem v duu s Klamerkou - vyráběli jsme postranice. Když se hodně dařilo, sešroubovali jsme jednu stranu podsady za 12 minut. Ale většinou to trvalo déle :-)

VÝROBA PODSAD II.

9.- 10. června 2007

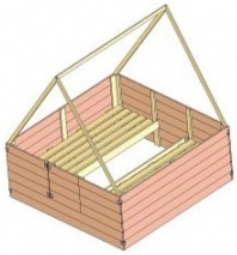
O tomto víkendu provede **skupina B** (Březiny) další etapu výroby podsad.

Prosím Pomozte !

Začátek: v 8 hodin na Březinách v Kateřinicích. Autobus do Kateřinic odjíždí ze Vsetína z BUS nádraží v 6,20 hodin (s přestupem v Ratiboři)

Podle stavu práce ukončíme buď v sobotu večer, nebo budeme v neděli pokračovat. Přespání na Březinách je pro tento případ zajištěno (s vlastním spacákem).

Vybavení: Svačinu do sobotního večera, vítány jsou vrtačky a šroubováky (aku i do zásuvky) včetně hrotů na šroubování, kotoučové pily, metry.

Ochotné ruce, hlaste se prosím Hanýskovi
tel: 736 770 132
E-mai: hanysek1@centrum.cz

Narozeninová párty DBCB

15.6.2007

(Dazul) Nejsem zrovna typ, který by vymetal rozličné párty a větší počet cizích lidí se kterými bych se měl bavit mne spíše děsí - takže jsem byl připraven splnit společenskou povinnost, která se ode mne žádá a brzy se vypařit.

Každopádně jsem už asi o půl deváté poznal, že tahle akce bude mít do společenské povinnosti daleko a velmi příjemně jsem se bavil. Především jsem měl možnost v klidu pohovořit se spoustou známých a kamarádů, kteří dorazili. Taky jsem se seznámil s dalšími lidmi, poslechl si Beatu Bocek a Veselou bídu.

Byl jsem velmi mile překvapen, že na tuhle párty dorazilo kolem sta lidí - od paní starostky Vsetína, místostarosty Vsetína, kateřinických zastupitelů, přijeli i ze Zlínského kraje, dárek poslal pan ministr Nečas, ... Potěšilo mne taky, že jsem si mohl po delší době popovídat se Scampem - autorem architektonického návrhu Březin. Na své zdarma odvedené dílo při vyměřování pozemku pro DBCB se přišel podívat i Kato, který hraje s Beatou v „Ležérně v leže".

Muzikanti vydrželi hrát skoro do půlnoci (hezky to Franta Segrádo zakončil svým hapkovsko-horáčkovským hitem „Strážce plamene") a pak se začali lidi vytrácet, ale poslední vytrvalci hráli a povídali při Beatině kytaře do páté ráno.

(Dazul) Drtivá většina našeho OS klubu se aktivně zapojí do organizace tábora ŠESTKY a tak bylo jasné, že budeme pomáhat i na předtáborové výpravě do VVP Libavá. Vyrazilo nás celkem 14 a z toho 3 lidi byli z našeho OS (Kecka, Fanta a Dazul).

Po komunikačních nedorozuměních a extempore se zajištěním firemní dodávky (což by vydalo, když ne na román, tak aspoň na pár kapitol :-)) jsme vyrazili v pátek po 18:00 směr vojenský prostor Libavá. Zub a spol už byli na místě a tak jsme jenom popravili plachtu a za vytrvalé buřiny se uložili k spánku. Vyslechli jsme si od Máty, že se mu vzrušují svaly a ještě další kecy ... :-)

Ráno už nepršelo a tak jsme spustili už po sedmé obvyklý rituál - sečení louky a navážení podsad uskladněných u Huťů. Letos byla ŠESTÁ ŽACÍ PERUŤ * zastoupena pouze Fantou (žačka) a jako „brkoš“ čekatel mu sekundoval se střediskovým křoviňákem Medvěd. Toho později vystřídal Očko a Máta. Do oběda byla žačka zničená (Fantovi se podařilo lištu zlomit na tři kousky) a premával pouze křoviňák. I tak se posekla podstatná část louky. Podsady byly taktéž navezeny. Dopolední úkol byl splněn :-)

Odpoledne jsme dokončovali šroubování podsad a jejich vyrovnávání. Letos prvně stavíme o 2 podsady méně - jen 18 :-(Taky jsme ještě před večeří stihli mezi několika frontami deště přetáhnout klády na most k latríně. Samozřejmě se spravoval golem - ujala se toho Kecka s Bárou. Při dolování jílu z Odry narazili na raky - dobrá zpráva. Jednoho raka jsme vytáhli na světlo a podrobili jej důkladné fotodokumentaci :-)

Vaření večeře se díky dešti trochu protáhlo, ale tradiční gulášovka byla dost dobrá. Po večeři jsme ještě stačili vztyčit na táborovém náměstíčku stožár. Ale to už byla skoro tma a na práci už nebylo vidět a tak jsme byli svědky TV představení v podání Zuba a Fanty. To se později zvrhlo v to, že učinkoval skoro každý :-)

Málem bych zapomněl - Máta a Očko si prodělali křest v řízení velké dodávky Iveca. V katastru VVP si velmi zručně odřídili svůj kilometr :-)

Nedělní ráno už bylo „takové to domácí žvýkání“ :-) Zušlechtili jsme něco málo kolem mostku a postavili táborovou bránu. Pak se jen jedlo, lenošilo a uklízelo. Kolem oběda jsme vyrazili 3 vozy zpět k domovu :-)

** ŠESTÁ ŽACÍ PERUŤ - pro neznalce: hodnost „nebeského maršála“ Šesté žací perutě byla in memoriam udělena Spídímu*

(Kecka) Vyjíždíme v šest hodin večer nastává první problém. Cérky nejely s Dazulem autem a čekaly na nás. Tak nás jede 6 v autě. Dazul silně zvyšuje v telefonu hlas a já si říkám to bude den. Kdesi v Jablůnce sa čenžujem a vyrážíme v počtu 13 lidiček. Jedeme ještě nakoupit a s Barčou se vrháme do kauflandu, v tom spěchu nic nemůžeme najít. S plným vozíkem jdeme k autům a Dazul už vysmátý. Mates a jeho bratránek sa nějak zapomněli. Cestou se nám nad hlavami blýska jako kdybychom neměli nikam jezdit. Začíná pršet - „super". Přijíždíme, natahujem plachty, leháme a spíme. Já spím kdesi nad hlavami a všeci si ze mě dělají polštář. Čeči do mě pořád rýpe, že jí ležím na batohu a že se nemám natahovat, ale že mám spát ve skrčmo. To se dá? Tak se tam nějak uvrtám a už spím. Ráno nás probouzí krásné sluníčko. Snídáme marmeládu s chlebem a jdeme pracovat. Ogaři sečů s pomocí Barče, a zbytek jedeme na podsady k Huťom. Zajímavé tento rok nosí podsady samé baby, kromě pár ogarů. Když jedeme druhou várku sedá za volant Iveka Očko, Máta a nakonec já. Naložíme poslední podsady a já s Fial stahujeme z vrchu Focusa. Probíhá express kurz řízení a Fial sedá za volant. Na to že řídí poprvé jí to šlo! Dazul by si měl napsat na auta LACHIM AUTOŠKOLA ROVERŮ... Zatímco zbytek vykládá podsady my s Barčou jdeme chystat oběd. Po obědě máme hoďku čas a odpočíváme a blbneme. My se vrháme na golema a začínáme ho restaurovat naším jílem z Odry. Hned jak vlezeme do Odry, potkáváme dva raky. Postupně začínáme uplácávat vše, co se dá. Tolik jílu jsme na golemovi eště neměli, je úplně celý pokrytý jílem. Super, bomba, špica. Ještě podpisy a začíná pršet. Když už prší jdeme se nasvačit. Konec dešťě všem pookřálo a začínají se dělat blbiny. Zub a spol. dodělávají stany, nosí se klády na most, Máta seče, stavíme přístřešek na večeřu a spousta dalších věcí. S Barčou začínáme vařit večeřu. Nejprve nám to zdechá, ale oheň se chytl a můžeme vařit. Naházeme zemáky, vylejeme polévku a vaříme. Už se nám sbíhají sliny. Radim se nám směje našemu provizornímu sedátku u ohňa, ale my s Barčou jsme spokojené, lepší

než sedět na zemi. Jdeme jíst. Místo práce se dělají kraviny. Zub a Fantů nám zahráli zabijácké divadlo. Každý měl asi tak 100 životu a pokaždé stanul z mrtvých, házali po sobě granáty, no prostě jak dva banditi. Všeci sů v dobré náladě a začínají sa prát. Mě Medvěd s Mátou zabavili všecky moje věci na koupání a nechtěli mi je dát. Jdeme se koupat. Fialka mi oznamuje, že je voda teplá. Po pár vteřinách se jí chvěje hlásek „zas tak teplá není“. Naši drazí lesáci nám začali srovnávat břeh u tůňky, je možné že se tam nebudeme moct koupat. Jestli tam udělají nějaký brod nebo most na stahování dřeva, tak kdo ví kde se budeme koupat! Fanta s Barčů dělajů akrobatické kůsky a Zub nacvičuje šerm či co. Večer je velká lechtanica ve spacákách. Fialka nám povídá pohádky o mravenečku, o nůžkách a flekaté kočce, anebo o prasátku na drátku. Ráno se probouzím s kručícím žaludkem. Zub a cérky nám chystají snídani. Dojídáme a jdeme dodělávat poslední věci. Balíme a vyjíždíme. Cestou se ještě zastavujeme na benzínku a frčíme dál. Vracíme se a jedeme k Zubovi, cérkám pro batohy. Jdeme do březin nařezat dřeva na stojany na podsady. Stěhujeme hangár na kolečkách a jdeme domů.

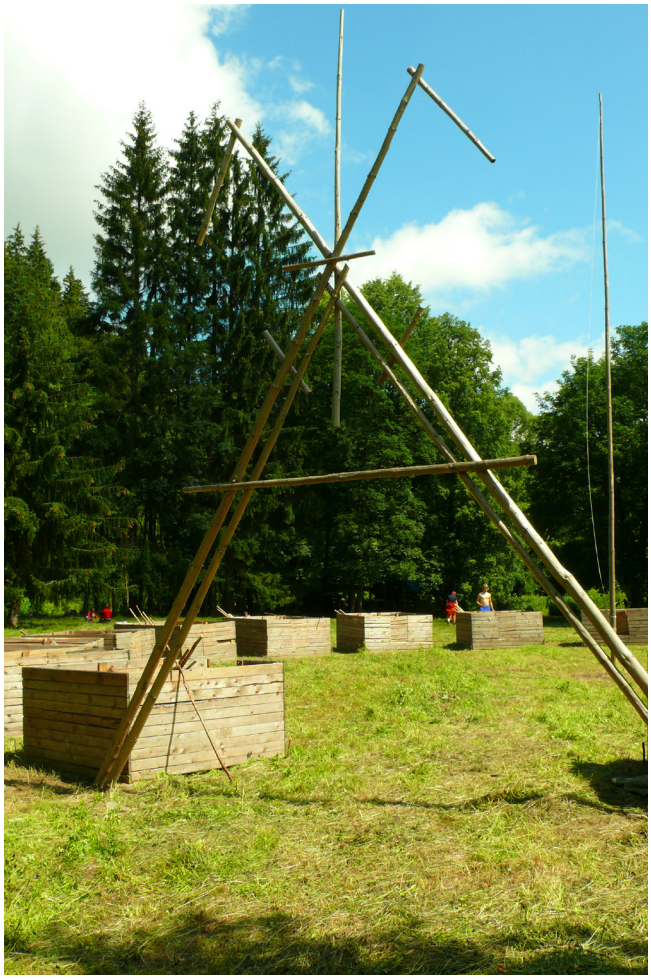

(Dazul) Tradičně zajišťujeme pro ŠESTKU první část tábora - velké táborové putování. Je určeno pro skauty a RS, ale letos se jej účastnili výhradně RS. Z našeho OS klubu jsme se puťáku zúčastnili já a Fanta. Na nedělní dopoledne nám byl pomoct Miris - při zajištění lození na Čertových skalách.
Letošní puťák byl zvláštní především tím, že jsme mimo klasického pěšího putování lozili nenáročné terény na cvičných horolezeckých skalách a hlavně - strávili i 3 dny u koní - včetně dvoudenní vyjížďky na Slovensko. Prostě - byla to paráda :-)

A jak viděli puťák účastníci?

30.6.2007 (Tlampa) Milované tatošku, je toho mnoho, co máme na srdci. Zajisté tušíš, že tohle ti dlouho nezapomeneme. Ta Makyta! No co mně zajímá, žes tam táhl kolo na zádech? Tys to dělal dobrovolně. My, nebohé duše, odkázané na mapu .... Nemáme slov.
Nicméně navzdory všemu jsme si užili srandy kopec. A chceš vědět, jak to celé bylo? Přestože už sis asi udělal obrázek, je třeba to celé shrnout do dárkového balení.
Takže tedy – sotva za Irčou zaklapla závora, jsme se celí nedočkaví vrhli na tajemnou obálku. Obsah nás vskutku zdrtil. Nevím kolik kilometrů a ono magické slovo „Makyta“ bohatě stačilo k infarktu. Ale protože jsme silní a skrýváme v sobě netušené schopnosti, hrdě jsme se vydali na cestu.
Po dvaceti minutách nás zastavila průtrž mračen, kterou Denis využil k tomu, aby sežral hned 3 řízky naráz. Nutno podotknout, že po zbytek cesty jsme pekelně strádali.
Svítilo, svítilo slunce nad hlavou, až háj se zelenal a 3 odvážlivci jeli po zadku do Papajského sedla. Blbých keců milion a srandy kopec. Dole asi hodinová pauza, při které jsem si pěkně schrupla. Víš jak – bylo potřeba dospat tu třídní akci. Co tě ale asi zklame je to, že se mi vůbec nezdálo o tobě. Je to pech!
Následný výstup a schvácení máš dopodrobna zachycený na svém foťáku. Mimochodem – tvůj foťák za to může. Tvůj foťák může za všechno.
Asi v půlce cesty začaly Fialce natékat kotníky. No – strach veliký, jak bude asi v takých podmínkách rodit. Pod Makytou už byla vidět hlavička. A pod Makytou se taky začaly objevovat první peprné výrazy, které snad není nutné vypisovat. Snad jen, že tvůj „foťák za to může“ a „sere pes“. Na Makytě už to nebyl pes, nýbrž Dazul. Hmmm... jsi pes. Výhodou je, že pes je nejlepší přítel člověka, takže jsi to ještě chytil celkem dobře.
Teď už ani nebylo co říkat. Jen jsme tiše šli a v duchu nadávali na maliňáčí, od kterého máme do

včil rozedrané nohy. Další zastávka byla plná mravenců a skvělá zpráva byla, že dítěti už byla vidět hlavička. Několik následujících kilometrů jsme běželi jako o závod. Rudí a vzteklí. Teklo z nás a na žádném z rozcestníků nebylo patrné nějaké významné přiblížení k cíli. No - k pláču.
Úsek z Radošova na Půlčiny jsme chtěli hecnout a dát ho pod 25 minut. Byly to snad 3 kiláky. Leč nohy se nám plandaly, stáli jsme i pod sebemenším kopcem a ty maliny všude kolem! Zhruba po 40 minutách jsme začali slaňovat z Půlčin. Sado maso, ale dole jsme se sešli ve zdraví. Už aj to bříško vylezlo.
Do Lidečka 3 kilometry. 3 kiláky, které jsme lezli s jazykama na vestě, s dítětem visícím za jednu nohu a takřka po čtyřech. Šli jsme jen za fatamorgánou dobré večeře v motorestu, který nám byl čím dál blíž. A šli jsme s myšlenkou, že už kvůli tvoji smrti to musíme dolézt.
Večeře nebyla, tys taky nezahynul mučednickou smrtí a celé přemáhání bylo k ničemu.
Ale trip to byl pěkný – to zas jo.
Tvá Tlampa
PS: A je to holčička. Jméno ještě nemá, ale to jí na kráse neubírá. Jo a Denisovo dítě lezlo nohama napřed!

(Budulínek) Takže jak to všechno začalo. Začalo to tak, že jakýsi blíže neurčený inteligent nakukal našemu milovanému Bosovi teorii o silném začátku. Jestli je zapamatovatelný začátek, zapamatuješ si celou akci. Přitom to začalo tak nevině. Čekala jsem přesně o poledni na Dazula, načež přijelo auto, odvezli mé spolučekatelky – Tlampu a Elišku pryč. Mírně udivena jsem čekala dál. Po deseti minutách přijelo další auto. Ve voze jeli Medvěd, Fanta, Barča a sám velký šéf Dazul – a jeli jsme. Ale moc daleko jsme nedojeli. Šéf naši skupinu vyhodil se slovy umíte s tím zacházet a odjel. Do mého obličeje se vloudila grimasa překvapení. Co všechno zůstalo s námi: naše skupina plus GPS (džípíes) plus mapy plus úžasný papír začínající slovy „Moji milí....“ S tímto úžasným vybavením jsme vyrazili směr Čertovy skály v Lidečku. Měli jsme jít na Syrákov, ale nějak jsme zabloudili a skončili jsme v Liptále. Po destrukci místní lavičky jsme vyfuněli Vartovnu. Během našeho pochodu probíhala zdvořilá konverzace o kolíku. Za pochodu jsme se učili se slavnou GPS. Díky ní jsme nezabloudili v Pozděchově. Trochu nám zapršelo, tak jsme se schovali kde se dalo – míchačka, altánek. S ubíhajícími kilometry nám klesala nálada a jak se stmívalo, propadli jsme panice. Potkali jsme i jiný tábor. K večeru jsem dorazili na Čertovky, pokochali jsme se výhledem a podělili se o zážitky a usnuli.

1.7.2007 *(Fanta)* Ráno nás vzbudil sluneční svit se zpíváním Dazulového historického songu „Ej už je ráno“. Potom jsme posnídali rohlíky se salámem, umyli se v blízké studánce a šli vybalit cajky na lezení pod skály. Než přijel Mira s lanama, šli jsme na ledňáčky na benzinku. Až přijel, natáhli jsme dvě cesty, rozdělili se na dvě skupiny, Dazul nám řekl na co slouží karabiny, osmy atd. a mohli jsme začít. Jedna cesta byla jednodušší, šlo tam o to se vyplazit komínem. Druhá byla těžší – obtížnost zhruba 4plus. Lozili jsme zhruba do jedné hodiny a potom jsme s autama odjeli do Francovy Lhoty, kde nás čekali koníci značky Hucul. Hodili jsme si bágly do cimry, která vypadala jak po opuštěných vojákoch a šli jsme se podívat po okolí najít nějaké pěkné místo na spaní. V 15:00 pro nás přišla Alča, že máme jít do stájí. Tam jsme si vybrali každá dvojce jednoho koně. Já s Barčou jsme si vybrali Pedra. Ten se strašně rád mazlil a to tak, že položil svou hlavu na rameno a nechal se hladit za uchem a pod hlavou. Alča nás naučila koně kartáčovat a sedlat. Strašně se nám to líbilo, že jsme tam byli přes hodinu a pak nás museli vyhánět. Šli jsme do výběhu a zkoušeli jsme si jízdu na osedlaném i neosedlaném koni, povely zastavení apod. Až to měli všichni za sebou osedlali jsme své koníky a šli na procházku po Francově Lhotě. Jeden z dvojice vedl koně a druhý seděl. To sa mě moc nelíbilo, že mě někdo musí vodit. Ale když jsme na konci procházky dostali rozkaz od největší průvodkyně Alči, že máme jít do potoka i koňmi – tak to byla fakt síla. Voda stříkala, koně pili, prostě zážitek. Pak jsme Pedra ustájili, šli povečeřať, někteří okůpať a spať na kopeček k lesíku nad koňské pastviny.

(Pavůk) „Ej už je ráno.....“ křičí Dazul přibližně v sedm ráno. Všeci se stejným ohlasem vylézajů ze spacáků po nějakém tom rohlíku nastupujem do akce. S Mirisem vytahujem lana a začínáme lozit na Čertových skalách. Po poledni jedeme autem do Francovy Lhoty- zde máme domluvené koně. Jakmile přijedeme jdeme se porozhlédnou po nějakém místě na spaní bo místo, které nám ukázali nebylo zas až tak podle normy. No máme vybrané místo – tudíž můžeme jít na ty koně. Nejprve si každý nějakého najdeme a hnedle se naučíme jejich jména. Já si vybírám koně jménem Paline. Je to ten nejzdechlejší kůň, kterého znám a to už jich znám sedm. Nejprve se přetvařovala, takže když jste ji chtěli popohnat museli jste ji kopnout do ... zadní části těla. Ale později ji to přestalo bavit a mohli jste dělat, co jste chtěli a ona se ani nehla. Poté co jsme se seznámili s koňama, vyrážíme si vyzkoušet jak sa na těch koních vůbec jezdí. Zkoušíme to přibližně hodinu. Za tu dobu si stihneme i naučit jak se koně vodí a jak se na ně nasedá. Po té době se koně unavili a my je odvedeme zpátky do stájí. Tam je nakrmíme – hodili jsme jim do žlabu nějaký ten kůsek chleba. Blíží se večer a proto jdeme postavit přístřešek na předem vyhlídlé místo a ukládáme se ke spánku. Jo a ještě sem zapomněl..... Radim si večer zahrál na „Doktora z hor“ když propichoval Barči puchýř na noze. 2.7.2007 (Máta) Po neděli jsme se všichni vzbudili v dobré náladě a Dazul byl až v tak dobré náladě, že nás vzbudil svojí písničkou „HEJ UŽ JE RÁNO“ sbalili jsme si věci a sešli jsme dolů z kopce do stáje ke koním. Každý se hned rozběhl ke svému koni a začal ho hřebelcovat. Jak jsme koně očistili, vyhnali jsme je na louku, kde se pásli. Dazul se domluvil s tou dámou, která to tam vedla, že vyjedeme až odpoledne. Tak proto jsme se šli projít po městě (vesnici) Jak jsme se vrátili, koně už byli nažraní a čekali na osedlání a vyjeli do zarostlé prérie. Jak jsme vyjeli, byla to paráda, prostě ten, kdo tam nebyl, může jen závidět. Byl jsem ve dvojici s Vápnem a pravidelně jsme se střídali, jednou se vezl on a jednou já, prostě paráda. Přejeli jsme kopec a byli jsme ve Slovensku, kde jsme se zastavili do hospody na kofolu. Jak jsme tam tak seděli, začalo pršet a lilo opravdu moc. Všichni jsme zmokli až na kost. Schovali jsme se v takovém lesíku i s koňma. Jenže začalo se blýskat a hřmět a koně to začalo plašit. Jak jsme odcházeli, přestávalo pršet, ale furt se blýskalo a najednou se mi splašil kůň. Udržel jsem ho, ale letěl jsem po zemi za nim dobrých 20 metrů, ale jinak všechno v poho. Došli jsme do nedalekého města a tam jsme spali v jedné stodole na seně. To byla noc.

5.7.2007 *(Vápno)* Ráno jsme vstávali kolem 8:30, protože nám selhala technika. Radim říkal že máme půl hodiny na to, ať se sbalíme a najíme, ale nakonec jsme vyrazili o hoďku později (detail). Ale hlavně, že jsme vyšli. Náš směr byl Pustevny - zhruba 8,5 km – kde jsme spali. Na ty Pustevny jsme dorazili kolem 12:00 - sláva konečně jsme tu, radujeme se, Ale radost nevydržela dlůho, protože začalo pršať!!! L Ale co už. Vyfukovalo tak, že Tlampa musela vytáhnut deku pod kterů jsem sa s ňů a s Elí schovali, aby nám nebyla zima. Tak po půl hoďce jsme sa vydali směr socha Radegast, kde jsme vybleskli pár fotek a pokračovali jsme směr Frenštát pod Radhoštěm - kde jsme šli na vlak. Elí s Tlampů si kůpili lístky zvlášť, bo valili už domů. A my, co jsme zbyli, jsme jeli vlakem do Ostravy na hl. nádraží – kde jsme vystupovali a čekali půl hoďky na další vlak, který nám málem ujel, ale jak píšu – málem : -). Vysvětlovat nemá cenu, bo by to bylo na dlůho. A pak jsme valili do Suchdolu, kde jsme čekali necelů hoďku na vlak, který nás vezl směr Budišov nad Budišovkou. Někteří ve vlaku spali, někteří hráli Bang (karetní hru). Konečně jsme v Budišově, kde nás čeká Dazul a veze na naše tábořiště, kde strávíme ještě 16 dnů.

Expediční jednotka 5.-6.7.2007

(Dazul) Puťák plynule navázal na Expediční jednotku a ta zase navázala stejně tak plynule na Tábor. Na Expediční jednotce (čtvrtek a pátek 5.+6.7.2007) se nás sešla z našeho OS klubu víc jak polovina (Fanta, Dazul, Irča, Anita, Radek, Brumla). Na odvedené práci to taky bylo poznat - i když pracovní tempo bylo velmi vlažné - dá se říci přímo pohodové :-)
Na sobotní poledne, kdy byl zahájen stálý tábor ŠESTKY, nás už bylo na táboře 9 (se světluškama a vlčatama dorazila Kecka a Klíště). Takže na sobotním zahajovacím nástupu jsme tvořili 1/4 přítomných :-) Anita, Irča a Dazul v neděli odjíždějí do práce, ale zbytek zůstává - někteří na týden, jiní na zbytek tábora.

7.7.2017 - 1. DEN - SOBOTA *(Gabča)* S řinčením mého skvostného budíku se probouzím v 6:00. Plná energie se pouštím do posledních úprav mého „malého“ batohu. Zabalit poslední ponožku a jedu do Jablůnky s taťků, jelikož odvoz od Čeči není vždy jistý kvůli jejímu posunutému časovému harmonogramu. J Na vlakovém nádraží už na mě čeká Janina a četa rozjařených táborníků. V počtu nevím kolik vyrážíme! Ši, ši, ši, ši hůůů. S minimálním zpožděním přichází první přesedání. A to v Hranicích. S veselými tvářemi čekáme hodinu. Každý si svůj čas krátí, jak umí. Čtením, jezením nebo blbýma kecama : -) Pak se opět po zdařilém nástupu do vlaku vyráží. Druhý přestup je v Suchdol n. Odrou. Velmi nás rozveselí mašinka, která na nás posléze čeká. Dokodrcáme se do Budišova n. Bud. Tam se setkáváme s našim drahým Dazulem a ještě dražším lachimem, který nás odveze na tábořiště. Pak začalo shánění a občasné kradení budoucího komfortu do našich stanů. Družinka Žížal měla letos pech. Hned první dostala službu. Prostě říkám PECH!!! Při večerním táboráku byly do družin přezvání někteří členi a zvesela se a nahlas zpívalo.
(Zuzka) Ráno asi kolem 6:00 hodiny mi zazvonil budík. Zaklapla jsem ho a šla jsem si zkontrolovat, jestli mám věci na tábor v batohu. Posnídala jsem, umyla se, rozloučila jsem se a taťka mě doprovodil na bus. Na zastávce jsem chvilku čekala než se připlahočí Janina s Čitou. Pak už se na nic nečekalo a vyrazilo se. Od rozcestí se chvíli šlapalo pěšky. Vlak nás dovezl do Hranic, kde jsme víc jak hodinu čekali na příští vlak. Potom jsme přestupovali zas, ale to už si nevzpomenu kde. Úplná stopka nás čekala v Budišově n.B. Tam nás vyzvedl Dazul a jeli jsme na tábořiště. Na nás Žížalky čekalo překvapení: hned jsme měly službu ... Večer, když k nám přestoupila Opica, posadili jsme se k ohni a dlouho do noci jsme zpívali : -)

8.7.2017 - 2. DEN - NEDĚLE *(Beruška)* V neděli ráno jsme vstali a šli na vanaře, pak byla snídaně a nástup. Potom jsme měly (Žaby) za úkol udělat v týpku ohniště, potom byl oběd a byl velmi, velmi dobrý, měli jsme : kedlubnovů polévku a brambory s masem. Hráli jsme také Baseball a pak byla svačina a byla čajovna, a pak se šlo spať. O půl druhé nás vzbudili kvůli etapovce a byli první Žaboštíři. A dobrou !!!
(Opica) Ráno jsem vstávala o půl šesté, protože jsme měly službu. Když jsme šly do kuchyně, Čita už rozdělávala oheň. Nakonec ho rozdělala Čeči, protože nikomu se to nepovedlo. Stihly jsme udělat snídani jen, protože se budíček posunul o hodinu později, protože byla neděle. Po snídani byla prohlídka stanů. Potom byl nástup, rojnice a nakonec měla každá družinka svou práci. S obědem nám pomáhala Janina a Irča. Po poledním klidu byl baseball. Trochu víc jsme se pohádali, a pak se v klidu hrálo. Večer byla čajovna zároveň s vanařama. Po večerce byla sauna. Po sauně jsme museli naskákat do vody. Jak jsme vylezli z vody Čita spadla do blata a nemohla se zvednout. Když jsme si šly lehnout, tak jsme rychle usnuly.

9.7.2017 - 3. DEN - PONDĚLÍ *(Flegy)* Ráno vstanu a idu do kuchyně, tam se nasnídám a je nástup. Na nástupu jsme se dozvěděli, že Šneci máme jet do Břidlicového dolu. Tam sme asi hodinu, poté jedem do Budišova, tam potkáme Žížaly. Dojeli jsme do tábora a hrozně lilo. Večer byla zdravověda, a pak sme šli spát. (the konec)
(Mája) Ráno jsem se vzbudila, a proto že jsem měla službu jsem začala dělat snídani. Fialka mi řekla, abych začala dělat svačinu. Marně jsem se pokoušela zjistit na co chystáme ty svačiny. Později na nástupu jsem se to dozvěděla. Dozvěděla jsem se, že pojedeme na kola. Každá družinka jela jinam. Šneci + Štíři jeli hledat sopku, Světlušky + Vlčata + Žaby jeli do Starých Oldřůvek a Žížaly do Budišova. Kolem 10:00 jsem odjeli a do 16:00 jsme museli přijet. Ale my jsme přišli o hodně dřív. I když jsme to natahovali jak se dalo, přesto jsem přijeli dřív. Byli jsme se podívat na skále a

borůvkách a jeli jsme do tábora. Cestou začalo mírně pršet, a když jsme se vrátili v pořádku, byli jsme moc rádi.

10.7.2017 - 4. DEN - ÚTERÝ *(Anonym)*
Tož jsme vstali a šli do kuchyně udělat snídani. Tak sme sa do toho dali. Namazali jsem vánočku. Pak sme šli udělat budíček a dali sme si snídani potom byl nástup. Potom, teda před nástupem byla prohlídka stanů. No až jsem vše udělali tak jsme hráli hry a to do 10:00 pak sme šli hrát s vedlejším táborem „barely". Vyhráli oni což je škoda! Nakonec následoval oběd...

11.7.2017 - 5. DEN - STŘEDA *(Čeči)*
Probudila jsem se do krásného rána, jako stvořeného pro plnění nějakého drsňáka. A tak jsme se s Gabčou domluvily na siamských dvojčatech. Hned po nástupu jsme zjistily, že to nebude tak snadné jak se zdálo. Když jedna chtěla někam jít, druhá musela samozřejmě za ní a naopak. Snad x-krát jsme si přišláply šňůru nebo jsme s ní o něco zavadily. Do oběda probíhaly miniškoly – drátování, vyrábění náušnic z korálků a ti co měli bílé tričko tak si ho připravovali na batikování. Když jsme si naplnili své břicha chutným obědem a po odpoledním klidu, který strávil každý podle svého, jsme se vydali po dalších stopách na cestě za obeliskem. Tentokrát na nás čekala hromádka špalků, kterou jsme museli přenést na určité místo, ale nemohli jsme jít přes most. Tak jsme to střihli přes tu skoro nejhlubší vodu – no však proč ne ? :o) K večeru se konalo další baseballové klání. Do večerky se ještě hrály nějaké drobné hříčky a pak se šlo už do hajan :o)

12.7.2017 - 6. DEN - ČTVRTEK *(Fialka)*
Ráno začínalo jako vždycky budíčkem, vanařama, hygienou, snídaní, prohlídkou stanů a nástupem. Na nástupu jsme si já a Mája daly drsňáka dvojčata. Po nástupu jsme se tak jako nemžili po tábořišti. A konečně Radek jede pro chlapy s paintballem. Sotva

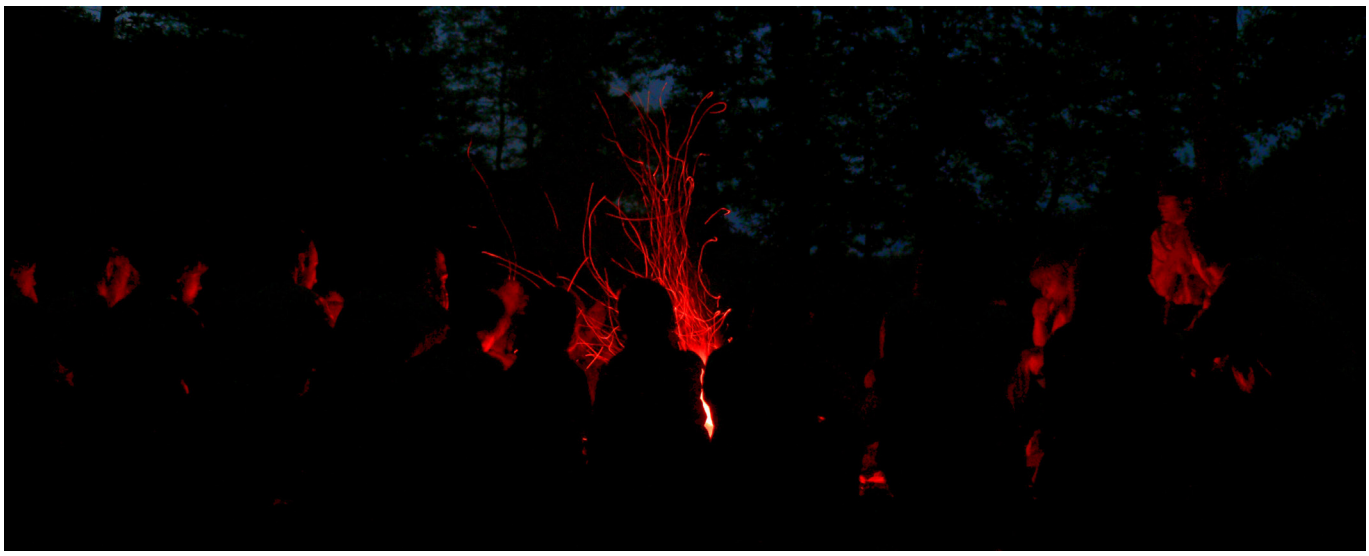

dorazí na tábořiště, zaparkují před hangárem a už je kolem nich spousta dětí a každé pozoruje, co dělají. Hrálo se po dvou částech a to sv + vl zvlášť a pak ti starší. Světlušky a vlčata měli 2 hry, prali to do sebe hlava, nehlava. Pak sme šli hrát my starší, ze začátku sme byly s Májů v klidu, ale pak „au ucho," „ au ruka," jdem se dobít. A tak sme dohráli a šly hrát další dvě skupiny. Další hru sme zalehly, ale ogárci se na nás spikli, a tak sme slyšely jen to jak nad námi létají kuličky obrovskou rychlostí. Pak už se hrálo na vystřílení kuliček. Po paintballu sme se vrátili do tábora a čekali sme až Žížalky s Janinou a dalšíma dodělají knedlíky s trnkami. Byly výborné. Po obědě byl ještě chvíli klid, a pak byla etapovka. No pro nás moc šťastná nebyla. Etapovka spočívala v tom, že se házelo kostkou a po padnutí určitého čísla se šlo na místo, kde bylo stanoviště toho čísla a tam se dělalo, co nám egyptský patron řekl. Pokud nám číslo padlo víckrát museli sme jít na stanoviště znova a plnit úkol znova. Na to, že sme začali 3X dvojka nebo-li kroket, to vypadalo fakt optimisticky, dokud sme nehodili čtyřku, kde bylo šněrování tkaniček, u čeho sme si taky vyměňovali názory. A tak sme hráli asi třičtvrtě hodiny, že nám padaly stejné čísla a nemohli sme hodit 1 a 5. Pak se nám konečně podařila 1, ale zase asi 15 minut nám padalo dokola tých 5 čísel, i ta jednička nám spadla asi 2x, než sme hodili pětku. Jupíííííííííí a jdeme si odpálit míčky a konečně konec, sme třetí. S májů odvazujem dvojčata a jdeme do vody, a pak vydávat svačinu. Jak sem došla do kuchyně, dostala sem takový menší infarkt, takový nepořádek tam byl. Tak volám Žížaly a´t si to uklidí, ale to už do kuchyně dochází Janina a říká, že na to majů 4 minuty, aby to uklidily ať sa dá vařit krupica. To nebylo nic divného, když ty hrnce nestihly umýt, takže vařily večeřu. Čeči jen dodala : „Historie se

opakuje!“ Zbytek sme šli hrát baseball. Při baseballu mně Radim oznámil, že sme naběhali nejvíc stanovišť, 17, a že zbytek co byl za nama měl o 5 miň a Žížalky, které byly první naběhaly jen 8 nebo 9. Taková smůla to je k vzteku. Baseball se hrál do té doby, než byla večeře. No samotná večeřa byla ještě dobrá story. Krupica trochu víc připálená a dohady dětí jak se to má správně vařit. Čeči po „uvaření“ radilo asi 10 lidí jak se to dělá správně, což mně přišlo opravdu pozdě. Po večeři rada, nástup a večer ještě sauna. Takový byl náš čtvrtek s velkým překvapením.

15.7.2017 - 9. DEN - NEDĚLE *(anonym)* Budíček jsme měli o 30 minut později. Pak přišla na řadu rozcvička a hned po rozcvičce byli vanaři. Po té byla snídaně, buchty. Potom byla prohlídka stanů a nástup. Po nástupu jsme šli práskat bičem a do ringu boxovat.

(Dazul) Amfolkfest – malý festival na konci světa, je takovou tradiční akcí na které se potkává víc jak polovina našeho OS klubu (letos - Radek, Anita, Brumla, Tucek, Irča, Dazul) a ŠESTKY (Zdendáš, Zub, Janina). A není to jen tím, že dva z našich zaměstnavatelů (LACHIM a VaK) jsou sponzoři tohoto komorního festiválku :-)
Co se týká hudebních festivalů, tak se dá říct, že mimo Amfolkfest občas společně vyrazíme už jen na Mohelnický dostavník. K takovýmto akcím zcela určitě patří mimo dobré muziky společné setkávání s dalšími známými, kteří se tak pozvolna stávají i známými nás všech :-)
Letošní hudební pošušňání bylo ve znamení Nezmarů (hlavní hvězda večera) a Celtic cross (nyní populární opium pro diváky). Pro mne osobně to byli samozřejmě ŽAMBOŠI, které jsem prvně naživo slyšel s Jurou Nedavaškou a můj osobní nový objev - kapela NESTÍHÁME. Navíc jsem přišel na chuť i dobře zrajícímu ŠANTRÉ s fakt skvělou Inkou Tognerovou (na jejich CD mi fakt nezbyly penízky). Z dua Sova a Slamák jsem slyšel pouze jejich klasiku Erazima Hauera a marně jsem hledal nějaké jejich demo CD :-(Ale jsem rád, že brašule si koupil demo HLUBOKÉHO NEDOROZUMĚNÍ a doufám, že mi jej vysmahne (já mu na oplátku vysmahnu VRKOČ) :-)
Za zmínku stoí ještě trapná epizoda s deštěm, přivolaná akordem Fismol a Žamboši bez mikrofonu oblbující dav písněmi Honzy Nedvěda.

Úsvit nového století skautingu

1.8.2007

(Dazul) Kecka a já jsme se zúčastnili spolu s více jak třiceti lidmi od nás ze střediska akce „Úsvit nového století skautingu“ na Jabloňové. Dnes totiž uplynulo přesně sto let od chvíle, kdy byl zahájen první skautský tábor na světě. Skautské století a příchod druhého přivítalo na 40 milionů skautů na celém světě a mezi nimi také tisíce skautů na cca 120 horách a kopcích v Čechách a na Moravě. Některé skupinky skautů a skautek vyrazily na kopce brzy ráno, jiné na kopci strávily noc, aby jako jedni z prvních spatřili úsvit dalšího století, ve kterém bude skauty na celém světě spojovat nejen symbolický šátek, ale především životní hodnoty a postoje a přístup k přírodě a k druhým lidem....

(Dazul) Plachtit na Lipno jsme měli vyrazit „z našeho OS“ ve čtyřech, ale Anita měla nějaké zdravotní problémy a Radek tudíž nevyrazil taky. Takže jsme vyjeli jako rodina a přibrali do auta i Křečka (Zajíc vyje na měsíc). Vyrazili jsme už v pátek 19:00. Ač cesta na Lipno trvá obvykle 6 hodin, my to zvládli za 9. Fakt jsme dorazili až ve 4:00 sobotního rána. Příčinou toho všeho byl LAVOR (středisková plachetnice), kterou jsme s sebou táhli na vozíku. Tedy - 95% cesty řídila Irča a tak jen ona může zasvěceně popovídat, jaké to je, když se ve 100 km rychlosti rozvibruje vozík se čtyřmetrovou lodí a šestimetrovým stěžněm. Každopádně jsme dorazili (po několika excesech s blouděním a otáčením vozíku na polní cestě) bez úhony. Byli jsme tak šťastní a hluční, že jsme probudili i správce loděnice Želvu - ten nás neposlal někam, ale ochotně vpustil na zbytek noci do loděnice.
Ráno jsme nastrojili našeho LAVORa a vyrazili z Kovářovské zátoky za přívoz v Dolní Vltavici. Část Zajíců měla nějaké drobné problémy, které ovšem rychle zvládli :-) Naše odnož výpravy si vedla standartně - Irča se naučila bravurně ovládat kormidlo, hlavní plachtu i kosatku. Cestu tam jsme tři hodiny křižovali, zpátky jsme byli po větru za hodinku.

Večer jsme se Zdendášem neodolali a šli si zajezdit na kolečkových bruslích. Když jsme dorazili zpět na základnu budějických skautů v Kovářově, už se grilovalo. No a grilování pozvolna přešlo v příjemný sedánek na kterém nás v jednu chvíli bylo dost přes dvacet - byli tu lidičky z Tůlavých papučí, Zajíce, našeho OS i budějičáci. Padaly historky jedna za druhou (například Želva bodoval povídáním o tom co je to „Den lopata“) a ani se nechtělo jít spát. Ale i na spánek došlo :-)
V neděli jeli Zajíci na kolečkové brusle na horní konec přehrady a my jsme si zapádlovali na pramičce do Dolní Vltavice. Já jsem ještě provedl několik pokusů ohledně nepotopitelnosti střediskové plachetnice a pak jsem mohl prohlásit tuto „výpravu“ za povedenou. Prostě paráda ....

(Dazul) V předvečer svých 32. narozenin nás pozval vůdce našeho klubu, abychom přišli zagrilovat a zabékať. Tak jsme tedy přišli - docházka byla (mimo Klíštěte) 100%. Třeba já jsem k vůli tomu spěchal z Lipna jako blázen, abych se mohl účastnit této vpravdě výběrové akce. A tak jsem spolu s ostatními ochutnal naloženého masa i uzeného kabanosu, okoštoval vína a jiných lahodných moků a taky si společně zazpíval a zahrál.
Radek rád prohlašuje, že mne už - co se týká věku - nedožene. Ale já fakt nevím. Před cca 10 lety jsem byl o polovinu starší než on a dneska jsem od něj starší už jen o třetinu. Za dalších 10 let už to bude jen čtvrtina ... Já bych řekl, že možná nedožene, ale sakra rychle ten náskok stahuje :-)

(Dazul) **Co se to děje?** Už něco vnímám. Kolem je nějak bílo a divně. Po těle mám jakési fáče a hadičky. A nemůžu se pohnout. Nohy nechtějí poslouchat, ale ruce a hlava se zdají být bezproblémové.... Že jsem v nemocnici mi došlo poměrně rychle a taky mi došlo proč. Půlku dovolené si nepamatuju, ale mohu zodpovědně prohlásit, že jsem jí prvně v životě proležel. Bohužel nedobrovolně.

Co se mi stalo? Z rozhovoru s lékařem jsem pochopil, že si se mnou hráli na operačním sále do tří hodin ráno. Základní diagnónza, kterou jsem si později přečetl z jakési složky, kterou po vizitě zapomněli na mojí posteli :

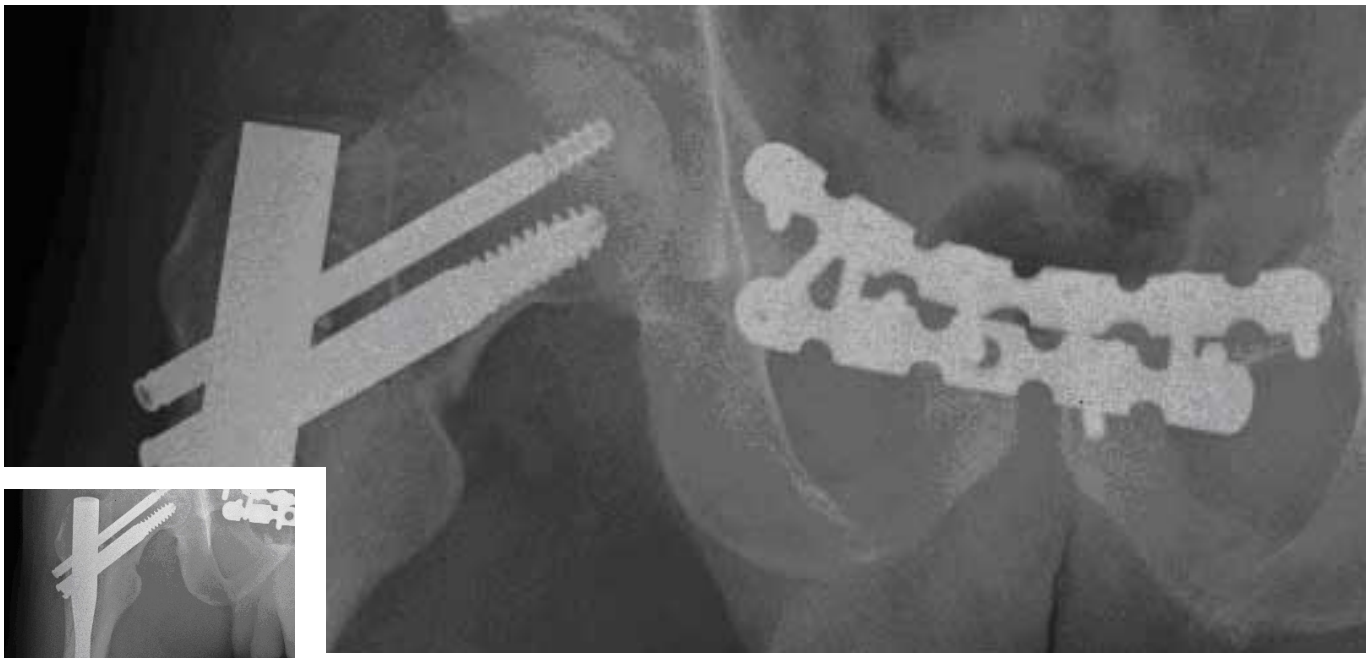
- Otevřená zlomenina diafýzy stehen.kosti l.dx.
- Zlomenina krčku femuru l.dx. basicervic.
- Stp.oper.řešení stehen.kosti- FFN
- Tříštivá zlomenina kostí stydkých oboustranně
- Stp.stabilizace st.kosti – dlaha
- Zlom.přední hrany a dna acetabula l.dx.
- Zlom.přední hrany acetabula l.sin.
- Zlom.kosti křížové oboustranně bez dislokace
- Zlom.kosti kostč.s úhlov.dislokací – stp.repozici
- Drobný fluidothorax oboustranně dle CT
- Drobné kontuz.ložisko plic dle CT
- Zlomenina III.žebra l.dx.
- Otřes mozku
- Periferní paranesa n.peronrus l.sin.

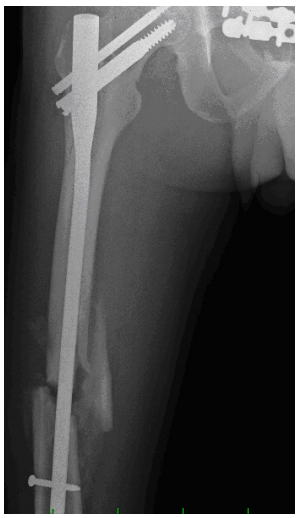
Přeloženo do normální mluvy, zněla ta diagnóza asi takto:

- Otevřená zlomenina pravé stehenní kosti
- Zlomenina krčku pravé kosti stehenní
- Železa, která se staly součástí mého těla - pánve a stehenní kosti
- Tříštivá zlomenina kostí stydkých oboustranně
- Stabilizace stehenní kosti – dlaha
- Zlomenina přední hrany a dna pravé kloubní jamky kloubu kyčelního
- Zlomenina přední hrany levé kloubní jamky kloubu kyčelního
- Zlomenina kosti křížové oboustranně bez posunutí
- Zlomenina kosti kostrční s posunem
- Oboustranný minimální výskyt tekutiny v pohrudniční dutině – dle CT (počítačové tomografie)
- Drobné pohmoždění plic – dle CT
- Zlomenina třetího pravého žebra
- Otřes mozku
- Periferní obrna levého lýtkového nervu

Děkuji profíkům z Krajské nemocnice Tomáše Bati, kteří mne posešívali, sešroubovali a dali celkově dohromady. Moje důvěra k nim je bezmezná a kdyby to mělo šanci na úspěch, tak je navrhnu na státní vyznamenání.
Kamarád lékař, který jezdí u záchranky, komentoval mé zranění slovy: „Žasnu, že držíš pohromadě, protože to skoro odporuje fyzikálním zákonitostem“, „Tříštivá zlomenina kostí stydkých oboustranně - asi jako když kůň kopne do kulí“, „No celkově vzato, líbí se mi, že nejsi žádný troškař. Když už úraz, tak aspoň takový, co nemá každý nýmand, co se rozhodne skočit ze 7. patra. Ale zase je třeba uznat, že sis vybral samé takové zranění, které půjdou rozhýbat abys ještě prošel STK...“

Okno Pamatuju si dost, ale bohužel ne všechno. Pamatuju, že jsem byl létat, pamatuju si dokonce to, že jsem jednou v pohodě letěl a ukázkově přistál. A taky to, že jsem šel zpátky na startovačku, abych to dal ještě jednou. A pak už si na cca 7 dnů nepamatuju ani „Ň“.
Asi po třech týdnech v nemocnici jsem požádal svoji milovanou ženu, aby zašla za pánem, který mne našel a zavolal mi záchranku. Kromě toho, aby mu donesla domácí tekuté trnkové poděkování a poděkování ústní, měla za úkol zjistit jedinou věc. Respektive odpověď na jedinou otázku – ve chvíli kdy mne našel, bylo křídlo k sedačce připnuté nebo ne?
Onen dobrý muž byl na procházce se psem na protějším kopci a pozoroval můj první let. Pak mé ženě líčil, že jsem se pokoušel vzlétnout, ale moc mi to nešlo. A pak jsem prý velmi rychle vzlétl a velmi pomalu letěl. No a pak se mi prý urval jeden popruh a já spadl. Dlouho jsem se nehýbal, ale pak nějaký pohyb zaregistroval, protože se chvílema odráželo a chvílema neodráželo slunko od mojí přilby. Dovedl psa domů, vzal auto a dojel ke mně – když zjistil, že jsem v krvi a mám otevřenou zlomeninu, nehýbal se mnou (i když jsem prý chtěl otočit) a zavolal záchranku. A 100% nebyl padák k sedačce připnutý.
Jakmile jsem měl potvrzeno, že padák nebyl k sedačce připnutý, už jsem dokázal zrekonstruovat, co přesně se stalo. Vše do sebe totiž perfektně zapadalo a i zranění tomu odpovídá.

Jak se to tedy stalo? Protože jsem zatím na popis krizové situace, do které jsem se dostal, nenarazil ani v „Paragliding manuálu" Petra Dvořáka ani v „Paragliding" Richarda Ploce (ale možná jsem byl jen nepozorný čtenář), rozhodl jsem se k sepsání tohoto článku. Potřeba vzniku tohoto „hodnotného" čtiva je umocněna i tím, že si nevzpomínán ani na teoretický popis podobné situace na žádném ze dvou PG kursů, který jsem během posledních desíti let absolvoval.
Bydlím na malé valašské vesnici Kateřinice, kde není 100% ideální terén s přistávačkou na PG, ale při jižním větru mám vyhlédnutou zajímavou lokalitu, kterou už několik let testuji a široko daleko není nic vhodnějšího.
Protože jsem měl druhý den s přáteli oldskauty odjíždět na tradiční expedici (tak přezdíváme našim náročnějším dovoleným), cítil jsem nutkání využít nádherné podvečerní termiky a jižního větříku, abych „provětral krovky". Do Norska jsem padák nechtěl tahat a tak to měl být poslední let před odjezdem na expedici.
Takže - ve čtvrtek 16.srpna 2007 jsem byl aktérem kuriózního úrazu na PG. Standardně jsem se ustrojil, provedl rutinní kontroly a šel do toho. Tři kroky a byl jsem nahoře. Termika hezká – vytáhlo mne to do cca 20 metrů a drželo mne to několik minut takřka na místě. Nahoru už to nešlo, dolů se tomu nechtělo a tak jsem si to vychutnával.
Přistál jsem cca 60 výškových metrů od startu – v pohodě a příjemně naladěn. Tady to nikdy nebylo na nějaké nastoupání či dlouhé lety, ale jen na hezké „provětrání" po absťáku na PG.
Odepl jsem popruhy vrchlíku od sedačky a řekl jsem si, že si nechám nahoru pomoct – rozhodil jsem vrchlík a lehce jej zvedl nad sebe, přičemž jsem využíval tahu, který mi vydatně pomáhal s chůzí do kopce. Prostě paráda.
A najednou ta „zrada". Jak si tak hopkám nahoru ke startovačce, najednou silný „výtah" a během sekundy jsem 5 metrů nad zemí. A za další sekundu jsem nad zemí 10 metrů. A vypadá to, že to dolů nepůjde, spíš to má tendence jít dál nahoru. Právě to přestala být sranda. Horečně přemýšlím a vyhodnocuju situaci. Nejsem připnutý sedačkou k popruhům vrchlíku – jen se popruhů držím (pro pomoc na s chůzí od přistávačky na startovačku to stačilo).
Začínám letět – ovšem držím se popruhů tak, že ač letí vrchlík dopředu, já letím pozpátku
Každým okamžikem se zvětšuje výška mezi mnou a zemí – každá sekunda přemýšlení je několik metrů výšky – musím se rozhodnout a jednat velmi rychle
Ty pako, proč ses nepustil okamžitě, když tě to začalo zvedat? Tak se pusť teď. Ale vždyť to je na zem určitě 25 metrů! Co kdybych ještě počkal (ještě se tak 2-4 minuty můžu udržet) až mne to vynese výš - a pak se pustil a použil záložák? Ale jako naschvál už nestoupám a skoro jsem se přestal pohybovat dolů po svahu. Že bych počkal až to začne pomalu jít k zemi? Ale jestli se to znovu rozpohybuje dopředu, není vyloučeno, že mne to zanese až k elektrickým drátům a plotům dole do dědiny. A řídit křídlo v takové situaci je prakticky nemožné (držím se jen hlavních popruhů, řídičky jsou zacvaknuté na místě).
Zkouším víc tahat za jednu stranu popruhů, abych se pokusil křídlo natočit víc ke svahu a tím se mi zmenšila výška k zemi. Ale to je, zdá se blbá teorie. Když se těch popruhů držím (mých 75 kilo plus na sobě kompletní výzbroj) a mám se přitáhnout víc za jeden popruh, tak to prostě nejde – je to jako se přitáhnout na jedné ruce z vysilujícího visu. Nejsem žádný suchar, mám průměrnou fyzičku, ale tohle se mi nepodařilo.
Hlavně rychle. Rychle a co nejsprávněji se rozhodnout. Síly ubývají, času moc nezbývá. Terén pode mnou je polní tráva. Stromy, ploty a dráty jsou ještě daleko. Do pořádného křoví nebo stromů by se mi psychicky padalo líp, ale tady už není na výběr. Teď se ukáže zda je pravda, že oproti ostatním smrtelníkům mám speciálně já přiděleny 3 strážné anděly. Musím se pustit jednoho popruhu a toho druhého se musím držet jako klíště. To mne musí trochu zbrzdit. Tak do toho. Teď!
Od této chvíle si po dobu cca 7 dalších dnů naprosto nic nepamatuju i když jsem prý bezproblémově komunikoval. ....

Poučení z krizového vývoje :-) Absolvoval jsem jeden kurs před cca 10 lety a druhý letos. Mezitím jsem rekreačně hopkal po místních mezích. S termikou jsem neměl žádné velké zkušenosti – nastoupat

cca 1200 m se mi podařilo až po absolvování druhého kursu, kdy jsem získal několikanásobně větší sebejistotu. Rozhodně o sobě tedy nemohu prohlásit, že jsem zkušeným pilotem, ale nezkušeným pilotem bych se při vši skromnosti také netituloval.
Na paraglidu mne vždy fascinovalo, že člověk musí v mnohdy adrenalinových situacích najít to nejsprávnější řešení a musí jej aplikovat i rozhodnout se hodně rychle. A v mém konkrétním případě byla má fascinace naplněna až po okraj. Ani po (zatím) sedmi týdnech na nemocničním lůžku, kdy jsem si onu situaci přehrával stokrát pořád dokola jsem nenašel lepší řešení. Kdybych se do stejné situace dostal znovu, opět bych se v sedmadvaceti metrech pustil.

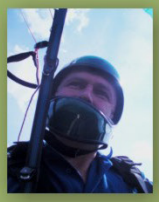
Jakých chyb jsem se dopustil?

- Neměl jsem po prvním přistání a chůzi zpět na startovačku odepínat padák od sedačky. Měl jsem se nechat nahoru do svahu táhnout se zkříženými popruhy.
- Nepustil jsem vrchlík okamžitě potom co mne to zvedlo a nebyl jsem ještě příliš vysoko (vyžadovalo to automatickou reakci během 1 vteřiny)

Dokud ještě žijem, je všechno OK

0.den

16.8.2007 - **0.den**

26.8.2007 - **10.den**

27.8.2007 - **11.den**

6.9.2007 - **21.den**

11.9.2007 - **26.den**

19.9.2007 - **34.den**

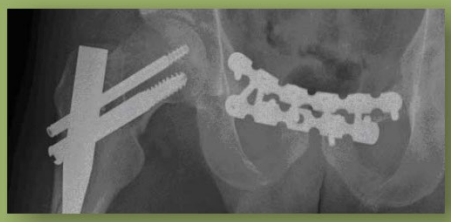
23.9.2007 - **38.den**

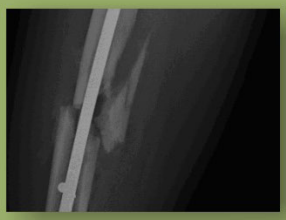
42.den

53.den

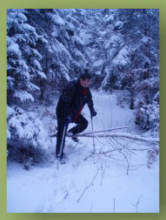
11.10.2007 - **56.den**

11.10.2007 - **56.den**

26.12.2007 - **132.den**

143.den

3.2.2008 - **171.den**

22.3.2008 - **219.den**

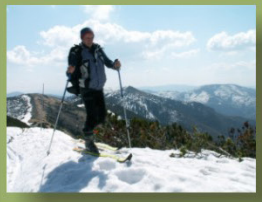
24.3.2008 - **221.den**

5.4.2008 - **233.den**

231.den

26.4.2008 - **254.den**

27.4.2008 - **255.den**

Děkuji

Z této oldskautské expedice byly vydána samostatná EXPEDIČNÍ KNIHA v rozsahu 20 stran, takže zde otiskujeme jen ukázku pro představu - **čtvrtek 23.8.2007, 6. expediční den**:

(Fanta kulišák, Brašule mladší, Radim Zbranek, Kapr Profík, Váš vzor, bejk, borec až na začátek, čerstvý dospělák :-)) Po rozverné noci s Keckou a Májou ve stanu se probouzím do chladivého rána a stEjně jako ostatní jdu snídat. Snídaně byla vydatná, stejně jako každý den. Chleba byl ještě původem z ČR – konkrétně od Karolů. Máslo, sýr, salám, trocha teplého čaje a je po snídani. Zrušíme stany, hodíme bágly na chrbáty a opouštíme našich 5 spolubydlících: sněhovou dráhu, vodopád a 3 průzračné jezérka. Včil nevím jak to bylo daleko, ale uteklo to strašně rychlo a byli jsme u osady, kde jsme zanechali své závaží, hlídací Kecku a vyrazili na náš první vrchol v Norsku a tj. Snohheta (2286 m. n. m.) Cesta měla trvat 3 hoďky, a taky tak trvala. Teplota: 15 stupňů, čas: nezjištěno, datum: 23.8.2007, země: Norland, povrch: stoupání po kamenech připomínajících měsíční krajinu. Nezažil jsem, že příroda a vzdálenost v ní, dokáže úplně dokonale člověka zmást. Když už sa zdá, že ste na vrcholku, vylezete na něj a před vámi je další takový a to se opakuje vícekrát než by to člověka

napadlo. Nebo se rozhodnete jít na vodu k vodopádu, který vypadá, že je blízko a jdete k němu půl hodiny. Pohled totiž v sobě skrývá několik údolíček, kopečků a potůčků, které před tím nevidíte. No ale zpátky ke Snohhetě. Při výstupu jsme asi ve 2/3 zanechali druhou hlídačku Danku, které začalo být trošku krušno. Zbytek výpravy se vyšplhal až na vrcholek. Výhled supr, počasí krásné a kolektiv vynikající. Vyrobila se vrcholová fotografie a protože čas jsou peníze, tak jsme se vydali na zpět. Z kopca se šlo hůř, ale za to pomalej :-) Když jsme se přibližovali k chatám, míjeli jsme rodinku pižmoňů. Miris je točil na kameru, já jsem pouhým pozorovatelem, ale i přesto se ubírám k útěku před rozbíhajícím se strážcem rodiny!!! Naštěstí si z nás dělal asi větší srandu, než měl strach a nechal nás odejít. Vedle osady tekla řeka z horských jezer a jezírek, tam jsme si dali pozdní oběd, náležitou koupel a pokračovali druhou polovinu našeho treku až k autám. Ford tranzit (propůjčen z Lachim spol. s. r. o.) a Ford focus (propůjčen z Lachim spol. s. r. o.) Měli jsme štěstí. Čekalo nás jenom cca 20 km chůze. Rozptylovali nás přespolní křečci a někteří naši kamarádi: Např. někdo se koupal i s batohem a spacákem ve vodě (na to se když tak zeptejte Sabinky tuším, že u toho byla), a někdo si vyšlápl do divočiny na vlastní pěst a koleno..... U toho zas byla tuším Kecka. Po cestě jsme ještě potkali stádo pižmoňů a zatím největšího samce doposud. Naštěstí nás strach vedl v dostatečné vzdálenosti, takže nemusel nikdo utíkat. Úspěšně jsme v plném počtu dorazili k autu, kterým jsme dojeli pro druhé... a tak dál... a pospíchali hledat místo dobré k odpočinku, spánku a vzpomínání na dvoudenní trek v national park Dovrefjel

Navrátivší se účastníci OS expedice do Norska navštívili na traumatologickém oddělení ve zlínské nemocnici Dazula. Ten se z expedice ulil pod průhlednou záminkou havárie na padáku s trapnou výmluvou na nějaké zranění (samozřejmě se vytahoval, že má nyní v těle nějaké tři kousky kovu, asi 38 stehů, cosi roztříštěného, dolámaných asi 10 žeber,...). Ovšem nejtrapnější bylo, když tvrdil, že nemůže jet proto, že mu záchranáři k vůli nějaké otevřené zlomenině rozstříhali jeho expediční gatě. Kontrola Dazulova léčebného pobytu proto byla přísná. Zjistili jsme, že má neskutečný veget. Za tři týdny se mu nechtělo ani jednou vstanou z postele - furt se tam nechal obskakovat, bažanta odnášet, kristýru si užíval, jedl jen v leže .... Dohodli jsme se, že naším návratem mu veget skončil a konečně začne něco dělat :-)

(Dazul) Je to paradox, aby o Helpu psal někdo, kdo tam nebyl, ale vězte, že i já mohu přispět svoji drobnůstkou :-) Zveřejňuji tady sms, které mi chodily na můj mobil do nemocnice:

(00:42, 15.9.2007) Vážený zákazníku, byla Vám aktivována služba Help info. Tato služba je pro stálé zákazníky zasílána zdarma, automaticky a nelze zrušit. Váš Help.

(06:39, 15.9.2007) Help info 6:28 – vrak neobjeven, motorkáři rozráží vozidla, dvojkařky se pohybovaly nebezpečně u vraku již 10 minut po začátku, stopy však nenašly. Někteří hráči očekávají vrak na náměstí a kempují v dědině. Team hasičů je nenápadný v kombinézách s reflexními pásky. Mira spí, Radek vystřeluje petardy u vraku. Fanta veze dalších x nově raněných. Probíhá tipovací soutěž, kdy se najde vrak. Zachráněné životy / beta 0/0. Váš Help team.

(07:53, 15.9.2007) Help info 2. Vrak objeven v 7:15. V tuto chvíli je v jeho okolí 6 nebezpečných skupin. Vojáci jsou v pohotovosti, ranění na místech a název HELP 98 se prolíná obcí. Váš Help team.

(09:30, 15.9.2007) Help Info. Ve dvě hodiny v noci proběhla celým územím znepokojivá zpráva, že dvojkařky objevily letadlo. Naše informační zdroje však tuto fámu nepotvrdily. Letadlo nalezeno týmem z Hustopeč. Momentálně vše probíhá podle plánu (krvelačné boje s vojskem, zbloudilé a zoufalé týmy, ...) Váš Help team.

(17:39, 15.9.2007) Hel info. Kyselica s klobáskami jdou na odbyt, atmosféra se z pohledu bufetu zdá býti příjemnou, poslední minuty hry byly více než napínavé. Někteří hráči neváhali nastavovat vlastní nohy pod kola soupeřových vozidel, aby alespoň na chvíli zdrželi jejich postup. Váš Help team.

(21:29, 15.9.2007) Help info. Atmosféra u prohlížení fotek je srdceryvná, zbývá na 30 vytrvalců. Všichni přežili, někteří zvítězili (o tom Vás již informoval konkurenční operátor). Fantík prohlásila, že konečně ví jak hra vypadá a o co jde a už by se nebála do toho jít znova. Radek řekl, že 7 let už je mnoho a proto další ročník čekají pravidla velké změny, takže se všichni těšíme. Váš Help team.

(21:36, 15.9.2007) Vaše služba Help info vám byla úspěšně deaktivována. Doufáme, že jste byli se službou spokojeni a už nikdy jí nebudete potřebovat a další ročník budete naživo. Navždy Váš team

(Fialka) Akce, kde se seznámíte se spoustou zajímavých lidí z celé republiky, kde člověk usilovně pracuje, někdy celou noc nespí, je z ní unavený, ale je strašně rád, že tam byl. Jo tak nějak bych zhruba popsala Help z mé strany. Letošní Help byl pro mě vcelku jiný než ostatní, byla sem totiž poprvé spolušéf Janiny, se kterou jsme měly všechny velvyslanectví pod palcem, takže Help začal pro mě už tak dva až tři měsíce před ním, ale do poslední chvíle sem měla co dělat. Např.: sehnat lidi na velvyslanectví, vytisknout a nastříhat 1500 ks víz a 600 ks potvrzení, sehnat různý materiál a spousta jiných věci a tímto chci poděkovat všem, že to se mnou vydrželi a pomohli nám vystřihovat víza. No nic, ale už k samotnému pátku nebo-li dnu D. Sraz v DBCB je 16:30 doma běhám, jakoby mňa něco pichlo do nohy. Jedu dolů dědinů na kole a přemýšlám, co sem zapomněla asi nic. Počkám na děvčata, které přijely busem. Dohrčíme sa konečně do DBCB a tam jdem stavit stany, já samozřejmě běhám sem a tam. Tak po hoďce máme velvyslaneckou poradu. Vypadá, že to všichni chápou do té doby než Janina jim názorně vyplnila víza, srazu jakoby jim bylo pět a pomalu ani neuměly psát. Jen Tlampa a spol si v klidu svačily, což je předhelpový stav podivné. Já sem mezitím tiskla a sama nevím, co sem pořád dělala do té osmé hodiny, ale furt sem byla v jednom kole. V osm měla být porada, ale byla později. Na poradě nás zaujali vojáci od Rampy (svým postojem k věci), co se později projevilo jako velký error. No nic a teď už výjimečně nic nedělám a čekám na odjezd v 23:00, ale zrazu ke mně přišly povolení k průjezdu, takže zase nic. No, ale pak už klid trochu mám a bavím se Sněhulou a Ditou a hodně zajímavých věcech J... Jedenáct už se jen čeká na příjezd transitu. Transit dorazil a my se nasáčkovaly do něj a ještě do focusa a Fantového peugeotka. Jedem směr Ratiboř parkoviště u JZD. V klidu sa vykufrujem a postavíme stany. Takový klid, nikde nikdo a to je 23:45. Je to strašně divné. Tak Janina říká nikdo tu není to sa najím, ale jako vždycky něco do toho vpadne. Stojíme a všeci užíráme janině chleby, když sa přiharcuje škovečka a zní povědomý hlas řekne: „ to je to velvyslanectví tady?“ já odvětím: „Mazánku?“ „No?“ „Jo je to velvyslanectví.“ A ta škodovka naraz začne coufat a hned chvilku na to se vrátí a v závěsu má dvě další auta. Vyskládají sa všeci jedničkáři, kteří přijeli na Help a všechny baby z Šestky jen: „Ahoj Tempo!“ „Zdár Mucho!“ „Jé Viky...“ atd. Což byl trochu šok pro ně, ale větší byl, když zjistili, že ani letos jim nedáme víza před 00:05. Pro mňa s Ditů byl šok, že za volantem škodně sedí Staňa nebo jeho bráška a v dalším autě Vekli. Tak sme je odbavili, pak ještě takové ty borce z Hynkova nebo z D2. Další byli z Kroměříže, na které čekal ještě náš dvorní fotograf, kde byl jeho bráška Michal Puna E10 (časem už si člověk jména pamatuje). Po odbavení i zbytku skupin, jsme si myslely, že máme klid, ale jedničkáři nás vyvedli z omylu. Díky smůle některých jejich členů u nás byli skoro, co půl hodiny. Tak zhruba hodinu po odbavení k nám přišel Chytrý + jeho spolek. Velice sme sa pobavili nad vzpomínkou, jak mně Chytrý před 3 rokama polél karimatku kafem, které z nás tehdy vydoloval. Po výbuchu smíchu mně jeden z jeho společníků polél karimatku kafem, asi aby jí to nebylo líto. Noc probíhala asi tak, co půl hodiny u nás byli jedničkáři, kteří to přihasili v té jejich škodni a byla sem ráda, že mám hlavu, když u nás brzdili. V noci byla nejnáročnější situace na náš mozek, když přijela Moravská Třebová jejich jména jako: Jonáš Sekanina, Adolf Němec, (Jaroslav) Waldemar Matuška a další byly velmi složité a k tomu SPZ auta SYC byla taky celkem luxus. Nad ránem sem měla v kompetenci velvyslanectví s Ditů. Jedničkáři z nás museli být velice nadšeni. Nad ránem se u nás chtěli ve dvou autech vyspat, ale my sme zrovna s Ditů neměly, co dělat tak sme jim trochu polepily autíčka, ale nevíme, co na to říkali, protože sme ráno jely dělat ke Gabryšom kafe a ke Karolom na nákup potravin. Ráno k nám ještě přijela Barča na pomoc. Od té chvíle , co našli vrak a hodinu po té se konečně někomu podařilo projet k nám s raněnýma, byl u nás trochu fofr, ale jako každý rok a my sme byly rády, že vidíme i ostatní. Mezi návaly raněných sme si zpívali hity ze včelích medvídků a jiných pohádek. No naše nadšení asi po hodině opadlo,

protože nám Fantík zavolala, že se naše velvyslanectví ruší 11:30. Naším velkým úkolem v tu dobu bylo všem říkat, že 11:30 konec, každý na nás čuměl jak na nějaké UFONY a poté co přijel Tempo s výrazem prosebným a zoufalým zároveň se nám na ty Lazy chtělo míň a míň. 11:30 čekáme na transita, který nás vytáhne na Lazy, ale měl moc raněných, tak sme to v Březinách přesedlaly do Focusa a s Mirů sme jely na Lazy. Po cestě sme sa dověděly, že nějaká skupina prorazila nádrž. Slavnostně sme sa přiharcovaly na Lazy. Tam větrná hůrka jak cip. První, kdo za náma přijel byl Vyži, který nám to ještě slíbil v Raťáku. Pak za náma přijel asi eště jednou. No a potom tam ani noha nebyla teda asi jen dvě. Tak sme s Ditů dostaly menší pěnáč a šly ukecat vojáky před les k Lazom, samozřejmě sme po cestě nepotkaly ani nohu ani kola. Tam nás slušně poslal Zub na hřiby, že oni si přeca chců taky zahrát, proč by tam asi byli. No po těchto slovech sme sa ještě chvilku rozčilovaly, proč sme asi my na velvyslanectví a se slovy: „ šak my tam taky můžem čumět 3 hodiny do nebe, že," sme sa vydaly zpět na velvyslanectví. Radši nechtějte vědět, co zbylo z plechovky, která nám zbyla od kafe : -) ... Můžu jen říct, že byla ve zrecyklovatelném stavu (placka). Tak sme tam ležely, jak mrtvolky a chytaly bronz. Ke konci hry přijela naše oblíbená skupina R. Úplně na konec přijelo L s jejich mega autíčkem, ale měli smůlu my sme si pamatovaly, že nám v noci slíbili projížďku. Během pár minutek sme byly sbalené a Dita, Mája a já sme sa jim namudrovaly do autíčka. Sedíme vysoko nad zemí a jedem, prostě bomba bombová až na to, že nám zamknuli okna, abychom je neotvíraly ... V Březinách sme sa rozhodly, že sa pojedem k Ditě osprchit a půjdem do Březin spát. Zpátky sme přijely akorát na vyhlášení. Bylo dost stylové. Pak sme sa tak posmětaly a bavily sa se známýma novýma. Ráno nás probudila music. Po prvním promluvení sme měly řezbu, jako každý rok sme v nedělu po Helpu nemohly mluvit. Tak sme seděly po umytí ve velké místnosti, jak dvě pichlé duše od kola a bavily sa. V tom přišel Honza Šárka (R4) a začali sme sa bavit, jako co a jak a tak, ale hned po našich prvních slovech chytnul řezbu aj on z našich docela ujetých hlášek a hlavně hlasu poránu. V našem rozhovoru sme zjistily, že je taky gymplák ze septimy, což Dita trochu minula s odhadem 8.třídy základky. Pak sme šly rozdělávat podsady. Pak už sme udělali jen pár nenásilných fotek a rozloučily se se skupinou R. Nasedly na kola a jely domů. Ale tímto Help pro mňa neskončil, ještě sem s Janinou psala v nedělu na radě psala seznam účastníků a ve středu psala cesťáky pro Irču. Help letos byl velmi náročný pro mě, ale hodně zážitkový a poučný (už vím jak vyměnit barvu v tiskárně a jak se vypisuje cesťák ...). Prostě Help je akce, kterou mně nezkazí snad nic.

(Zub) jen malá vsuvka. Letos jsem si HELP zase po letech užíval. Potěšilo mě, že k mým vloni opovrhovaným názorům přibylo víc příznivců. Poznal jsem, že jsou týmy, co umí hrát tvrdě, ale fér. A taky jsem poznal, že pořád platí to, že za některé lidi bych dal ruku do ohně a naopak, že někteří jen moc mluví.

(Tým Brontíků a jiných Cvoků (TBC) zachránil, ale nezvítězil... :) Ale náležitě si celou akci užil až do poslední minuty! Úryvek z jejich webu) Budí mě až Honzův výkřik: „Vstávejte pangejtníci, jdem hledat letadlo!" Michal mi ještě půjčí suché teplé ponožky, takže za chvilku už mi ani není zima a vyrážíme do lesa, kde Honza s Michalem viděli padák a já s Anežkou ten ohňostroj. Víza máme opět celkem netrvanlivá (Michal s Tomášem na hodinu, Hanka na 4 hodiny, Anežka, Honza a já na 2 hodiny), což Tomáš s Michalem řeší bojem s Hankou, takže nakonec máme všichni víza na 2 hodiny, což je, za předpokladu, že nemáme ani ponětí, kde to letadlo přesně je, dost málo. Honza má asi nějaký plán, takže nás nechá sedět pod svahem a sám se s hláškou: „slyším nějaký děti, to bude vojsko!" vrhá do terénu a dlouho se nevrací, Michal za chvíli vyrazí za ním, ze chvíli přijde a volá Honzovi, kde je. Odpověď, že u vraku nás potěší a podle instrukcí od Michala, který viděl Honzu někam běžet, se k vraku dostaneme taky. Tady ošetříme 2 raněné, sebereme 2 bedny s beta

2 materiálem a už kluci vyrážejí na velvyslanectví a do nemocnice, aby předali materiál a raněné do dobrých rukou. Cestou pryč je ještě provází výkřiky jakési slečny, která chce po všech ať si jí vemou, ale nikdo jí nechce, čemuž se nedivím, protože něco tak protivného a uječeného bych opravdu nezachraňovala ani náhodou.

V časopise ROVERSKÝ KMEN č.52 (11. Ročník, prosinec 2007) byly letošním HELPU věnovány 2 strany: *(Veronika Šerá – Veverka Vsetín)* 14. a 15. září, od páteční půlnoci do sobotní čtvrté hodiny odpolední, organizovali vsetínští skauti největší polní hru v ČR zvanou HELP. Sedmi- až čtrnáctičlenné týmy dva dny prohledávaly území, aby našly vrak letadla s cenným materiálem a pomohly raněným pasažérům. Hry se účastnilo tři sta hráčů z celé České republiky. Týmy byly složeny nejen z řad skautských oddílů, ale například i z členů sdružení YMCA a dobrovolných hasičů. Z největší dálky přijela skupina skautů z Příchovic u Plzně. Příznivé zářijové počasí hráčům přálo. Úkol nebyl jednoduchý: najít v terénu střeženém vládními zmocněnci trosky letadla, postarat se o raněnou posádku a důležitý náklad z letounu přemístit do bezpečí. To vše se odehrávalo na rozsáhlém území v okolí Kateřinic. „Hráči museli prokázat mimořádnou fyzickou a hlavně psychickou odolnost. Navíc ošetřit a postarat se o raněné a zorientovat se v nočním terénu, tomu se nevyrovná žádná virtuální hra. Prožít si něco na vlastní kůži hráčům poskytne mnohem intenzivnější zážitek a nenahraditelnou zkušenost," sdělila členka organizačního štábu Lenka Fialová ze vsetínského skautského střediska. Help 2007 vyhrál 2. dívčí oddíl Vsetín, tzv. VSENÍŤAČKI, na druhém místě byl 1. Chlapecký oddíl Vsetín a na třetím místě se umístil skautský tým SEBRANKA z Brna.
„Vyhráli jsme díky dobře složenému týmu, který byl převážně ženský, ale vzali jsme mezi sebe i kluky, proto název VSENÍŤAČKI. Nezapomněli jsme ani na profesionální zdravotnici a taky nám hodně pomohlo naše auto, stará škodovka. Místo, kde jsme našli letadlo, bylo v nedostupném terénu, ale s naší škodovkou jsme se tam dostali," popisuje Soňa Špitálská ze 2. dívčího oddílu ze Vsetína. HELP 2007 je uzavřen, výsledky jsou známy a nutno jen dodat, že organizátoři – skauti ze Vsetína – zvládli vše na výbornou. Nezaznamenali žádné ztráty ani žádný úraz. Díky patří všem organizátorům a také partnerům, kteří hru finančně podpořili, což byli zejména Ministerstvo obrany ČR, Zásobování teplem a. s. a LACHIM s. r. o.

(HELP PODLE ŽVEJKLÁRKY - úryvek z blogu: tjens.blog.cz) Vojáky u nemocnice se snažíme nejprve minout podle taktiky „usmívejte se, pozdravte a ignorujte vojsko" a v podstatě nám to vyjde, takže raněného předáme včas. U letadla ale zůstaly naše věci, takže se tam musí někdo vrátit. Anežka s Michalem jdou, protože tam mají věci, a já jdu, protože mám u sebe nějaké obvazy, takže s sebou vememe ještě nějaké raněné. Cestou potkáme zase nějaké vojáky, kteří si nás nejdřív nevšímají, a potom si nějaký usmrkanec bez pořádného označení vzpomene, že je voják a začne nás tak trochu provokovat. My se v podstatě nemáme čeho bát, protože máme všichni víza na 4 hodiny, což je ještě o hodinu a půl víc, než potřebujeme do konce hry, ale i tak ho ignorujeme, protože prostě ani trochu nevypadá jako voják. A navíc, když na naše upozornění na chybějící označení reaguje slovy: „Mně to upadlo, si myslíte, že to budu řešit?", tak se prostě sebereme a jdeme pryč. U letadla ošetříme dvě děvčata, která se nás snaží přesvědčit, že pěšky tak daleko nepůjdou, a že máme jít do jiné nemocnice, protože cestou jsou koně a v tamté už byly a kdesi cosi, takže nám ani trochu nevadí, že nám je po pár krocích zabaví vojáci s tím, že si na nás tamto neoznačený děcko stěžovalo. My se tedy vrátíme k vraku pro někoho jiného, ošetříme si svoje oblíbené zranění s viditelnýma šlachama na ruce a už si vedeme raněnou do nemocnice. Na rozdíl od předešlých slečen nemá tahle s chozením problém a naprosto v klidu s námi spolupracuje, za což jsou jí naše nervy vděčné. Hned za vrakem se na nás opět vrhá vojsko, kontroluje víza a nechává nás jít, protože s sebou nemáme beta 2 bedny, takže o nás nemají zájem – hurááá. Pokračujeme tedy v cestě a asi v její polovině potkáme další vojáky, kteří se diví, že před nimi neprcháme. Přetlumočíme jim, že jakýsi velitel u vraku říkal, že mají vojáci ignorovat skupinky s raněnými a útočit jen na ty s bednami. Ten chudák voják na nás vytřeští oči a nakonec nás propustí slovy: „Děte už, děte!" a vypadá u toho značně rezignovaně. My se radujeme nad naprostou neorganizovaností vojska a zjišťujeme, že na nás je vojsko opravdu hodné, asi nás považují za děsný loosery.

Léta jsme ještě v (klasickém oddíle) ŠESTCE pořádali každoročně na podzim pro rodiče členů oddílu víkend na střediskové skautské chalupě Bařinka. Nepřijeli všichni, ale vytvořilo se „zdravé jádro“ rodičů, kteří s vedením oddílu velmi dobře komunikovali a dle svých možností i pomohli. Během víkendové akce se s rodiči vytvořily přátelské vztahy a každý rok se utužovaly. Úplně poprvé bylo centrálním bodem společného programu opékání jehněte. Později jsme přešli na prasátko a v dalších letech se zvyk ustálil na živáňské.
Nynější vedení ŠESTKY akci inovovalo a zve rodiče namísto do karlovických kopců k naší klubovně do Březin. Je to blíže a akce není tak časově náročná. Spektrum rodičů se rozšířilo, což je ku prospěchu této tradiční akce. Členové našeho OS klubu jsou na akci vždy zváni - jednak proto, že v počátcích této tradice byli ve vedení ŠESTKY a někteří z nich mají v ŠESTCE své děti : -)

(Brumla) V pátek přes den i na večer nehorázně pršelo, tak jsem si říkala, že moje účast na této skvělé akci bude ohrožena :-) Byla jsem se poradit i s hlavním organizátorem Radkem, jak to bude a zjistit, kolik pojede lidí. S lítostí sem se dozvěděla, že skoro všichni nahlášení účastníci to vzdali :-(Takže jsem byla na vážkách jestli pojedu či ne, rozhodla sem se počkat do rána, na počasí. Počasí v sobotu ráno vypadalo slibně, tak jsem na sebe nahodila cyklistický obleček. Myslím, že všichni odhlášení účastníci nakonec hodně litovali své neúčasti, protože počasí bylo krásné, typicky podzimní, bahno bylo – ale kdy není :-) a dobrá parta lidí taky :-) Co k tomu více dodat. Tak jenom několik mých postřehů :-) :

- Letošního ročníku se účastnilo více dívek.
- Jezdit se sjetým pláštěm se v bahně nevyplatí.
- Když mám kolo s nášlapama, musím si brát sebou i vhodnou obuv.
- Na Cáb do restaurace už nikdy nejdu!
- Jezdit s helmou na kolo se vyplatí.
- Vozit s sebou lékárničku!

Kdo se této akce zúčastnil, chápe : -). A kdo ne, tak se musí účastnit dalšího ročníku : -). Ale kdo by byl moc zvědavý, tak na případné dotazy odpovím :-)

Akca „seno-sláma“ 12.-13.10.2007

(Kecka) Vyrážíme v pátek večer vláčkem. V Hranicích přesedáme a sedíme v kupéčku s takovou zvláštní paní, cosi si furt maluje křížky a kostičky. Radim si myslí, že to je nějaká atomová fyzika či co. Zvědavost mu nedá a ptá se copak to kreslí. Paní s úsměvem řekne: „počítám kolik kachliček se nám vleze do kuchyně“ :o)) opravdový gól.
Kolem deváté večer nás na vlakáči čeká Honza s Lenků, ale nějak sa k nám nemajů :o)) Večer nám ukazují celý domeček, na kterém se musí pořádně máknout. Na ráno si nastavuje Lenka aj Honza budík.
V 7 ráno zvonek, bušení. Traktorista je tu - zaspali jsme. Naštěstí přistavil vlečku a odjel. Posnídáme a jdeme makat. První vlečka je plná za chvilinku, druhá už se vleče, nacházíme vysušené kočičky - chuděrky. Prej starý pan domácí schoval do sena samopal, tak si máme dávat bacha. Uf máme plnou i druhou vlečku. Oči plné sena a zaprášení až za ušama. Okoupeme se, najíme a jedeme domů.
Pokud máte někdo zájem pomoct nebo si udělat pracovní výpravu, Lenka s Honzou budou rádi.

Brigáda na Bařince 13.10.2007

(Anita) Vůbec se mi ráno nechce vstávat, venku je hnusně a zima, nicméně se musím přemoci a v duchu přemýšlím kolik lidí bude na zastávce. K mému překvapení vidím akorát Fialku, takže v Ratiboři nasedáme akorát tři: já, sestra, Fial a v buse sedí Medvěd. Ve vlaku potkáváme pár Lvíčat a tři namakané světlušky od Máji.
Cesta na Bařinku je samé bahno, stahují dřevo. Na obzoru se hemží malé postavičky – a jsou to májiny světlušky – tahájí větve od stromů a Mája je jako šéfová kontroluje přímo z okna Bařinky. Tak přeci nejsme jediní brigádníci. A za 6.OS jsme tu 3.
Miris nám přiděluje práci – dřevo, dřevo... Anfiska a Brumla uklízí vnitřek Bařinky, Miris si vzal na starost studnu a světlušky pokračují v odklízení větví. Kolem 15:30 se pak pomalu většina sbíra a jdeme na vlak. Miris, Mucha, Mája a spol ještě zůstávají a dodělávají dřevo.

Výprava s ŠESTKOU do Dinotic

26.-28.10.2007

(Fanta) DINOTICE, DINOTICE, DINOTICE ! je to co sa mi točí v hlavě na jednom z prvních míst (mam jich víc)! Letos o prázdninách a po nich, když dny byly slunečné a večery teplé, měl sem v plánu toho podělat v Dinoticách mraky a mraky... Se ale nestalo - to sa stává!
A tak sme začali doháňať zpoždění teď na začátku školního roku! Tuším, že už sme tam ze 3x - 4x byli, a taky že sme sa neflakali! Podkroví už bylo hotové před prázdninama (potřebuje jenom olištovat) a tak sa začalo spodní patro obkládat palubkama.
Největší, nejlepší a NEJPRACOVITĚJŠÍ akce (od začátku školy) byla až teďta poslední oddílová výprava do Dinotic! Sestava byla silná a početná. Bylo nás celkem 12 a zahrňovali sme jak malochy, tak větší malochy! Jakmile sme druhý den podzimních prázdnin dorazili na místo činu (já s Vápnem a na 200% plným peugeotkem) sme tam byli první a začali sme provizorně instalovať krbové kamna ze střediskové bývalé krbovny, aby sme večer nezmrzli a vlastně abysme vyzkůšali esli ten náš komín vůbec táhne?! A že táhne, to dosvěčíja všeci, co v noci už nevěděli jak víc otevřiť okno, aby nám nebylo horko!
Ale zpět, něco kolem 9 ráno dorazil zbytek, posnídali a hnedka do práce. Čuměl sem jak ty naše světlušky umíja máknůť - klobuk dolů, cérky, to ani Medvěd s Mátů a Vápnem tak nedřeli! My starší pardáli sme začali dělat palubky, osazovat nové okna, cérky začaly vařit oběd a obkládat chatu kameňama z potoka - jako imitaci starých základů. Ani nevím jak to rychlo uteklo a byl večer. Ohlédnu sa a zadní strana místnosti byla Medvědem a Vápnem dokončená, my s Mátů sme měli osazené dvě okna a půl stěny obložené. Dál už sme nemohli pokračovat nebo tam příjde dodělať obložení na okna (už je zaúkolovaný Zub - náš šikovný truhlář) sice eště chyběly zatepliť dvě stěny, ale i tak tam bylo teplo a hlavně u toho krbu UPLNĚ VÝBORNĚ!
Spať se vúbec nešlo brzo, což sem sa divil, bo sem si myslel, že šeci sú unavení z fachčení, a oni nic! Tak ráno sme nasadili věčí tempo, které kleslo dřív než sem myslel, ale nemožu si stěžovat! Kanálníci Máta a Denis sa vrhli na dodělání kadibooody, já s Medvědem sme pokračovali v palubkování, osazování třetího okna, a cérky řezaly dřevo na večer, zateplovaly zbývající stěny... A to naprosto důkladně... Čas tomu odpovídal. Oběd nás za odměnu neminul a naložené kuřecí maso s rýžů bylo

bez chyby! Kuchařom zdar! Fachčíme, fakčíme, fakcíme, až je dofachčené a všeci čekajů na nás. Já, Janina, Fial douklízáme spodek, ať sa tam dá hnůť a šli sme večeřať do našeho podkrovíčka, kde na nás čekaly chleby s opravdovou živou tváří. Měl sem asi 4 a eště bych si dal, ale na skladě už nebyly. Kdo chtěl si polehal ke krbu, ostatní navrchu hráli nejaké lehké hříčky a kreslili návrhy, jak to bude dole vypadat. Dobru noc!!

NEDĚLE ráno už sa nic nedělá, jenom snídá, balí, uklízá a odchází na vlak! Mimochodem je to cca 6 km od chaty k vlakové zastávce... Teď sem si vzpomněl, že vlastně oni šli na autobus - tak to šli enom asi 2 kiláky! S odvedenu práců a nadšením do ní su velmi spokojen. Dinotice vám za to děkujů a určitě jednou odvděčija! Už sa to tam začíná rýsovať a tak sa budu snažit udělat eště podobné akce, aby to tam Dazul mel na Silvestra pěkné! Mimochodem, zamluvil si to v době, kdy bylo hotové jenom podkroví, nebylo tam v čem topit, byla tam tma, protože nebyly okna, tak nevím esli tam vůbec bude chtět jet, když je to v „takovém stavu“ : -) Tak zatím Oleeeeuraaaaaaaa

Běžky, loď a večeře 18.11.2007

(Radek) Konečně. Napadl první sníh a mé dlouhé běžecké prkna, které ležely od minulé Fatry ve sklepě se konečně dočkaly. Po domluvě s Irčou, jsme vyrazili do bílé stopy a to směr Tesák. Po krátkém čekání v Ratiboři vidím, jak se na kopečku ze zatáčky vynořil černý Irčin šíp a než se stačím rozkoukat tak už brzdí u branky a s výmluvou, že chlapcům doma musela ještě udělat sekanou na oběd nám sama od sebe nakládá do auta naše běžky.

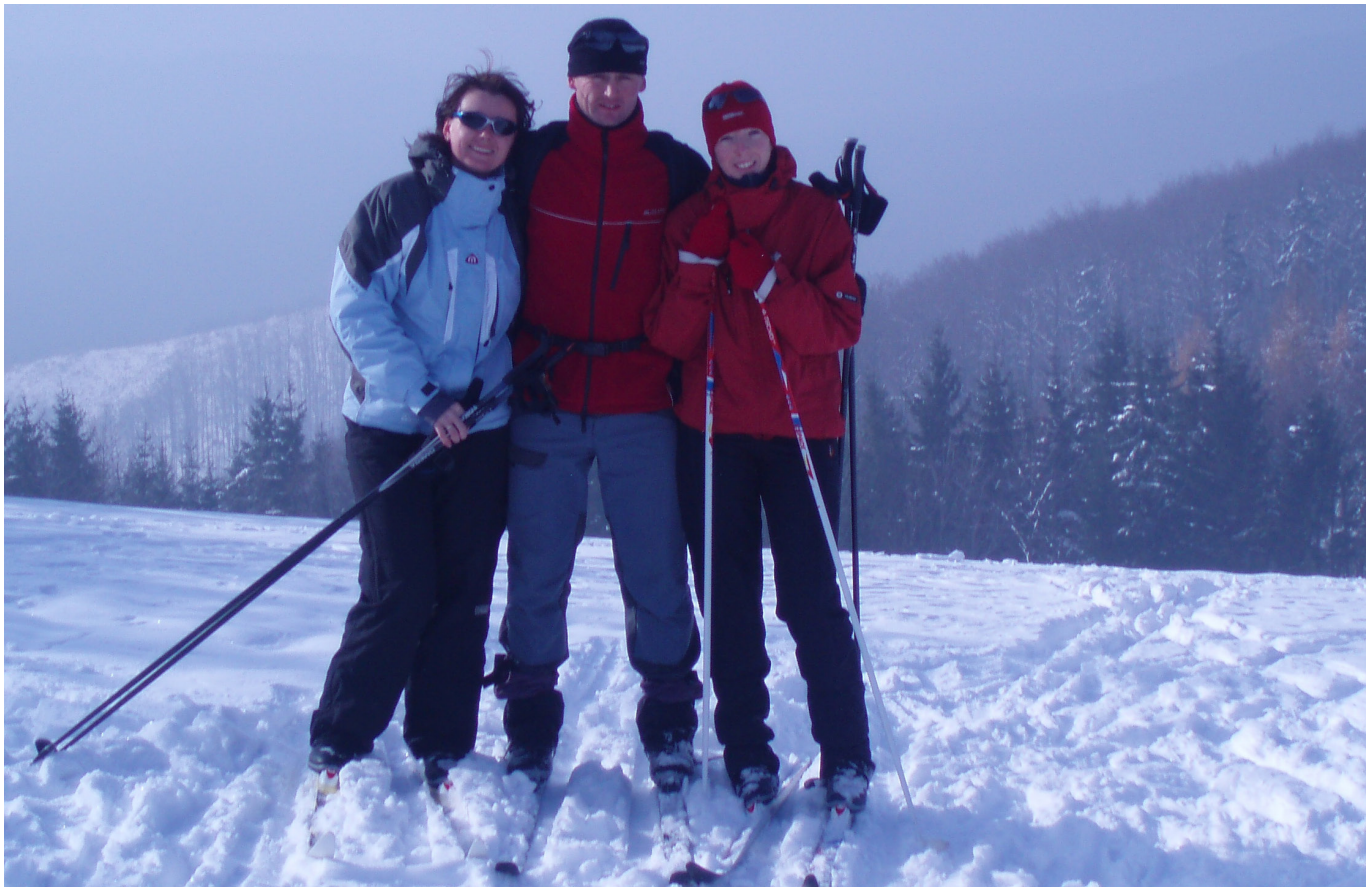
Na Troják nás vyvezla Irčina corsa bez sebe menších problémů. Prostě spolehlivé auto. Natěšeni na první běžecké zážitky se ani nezatěžujeme namazat. Ještě jsem ztrhal poslední zbytky tuleních pásu a pak už hurá do stopy.

Byla celkem mlha a tak se nedalo nějak moc divočit. Cérky mi pořád utíkaly a já vždycky na pokraji sil se je snažil dohonit a tak není divu, že za půl hodiny jsme stáli u hospůdky na Tesáku a hladoví se drali dovnitř. Uvítala nás krásně malebná hospůdečka komunistického ražení, snad poslední svého druhu v okrese. Obsluha příjemná, jídlo úchvatné, akorát mám pocit, že hygiena by se nestačila divit. Ale co už. Dostalo nás, když nám paní servírka donesla čaj v omlácených hrnečcích a se slovy, ať si podáme příbory z radiátoru před nás postavila něco jako jídlo. Dojíst, zaplatit a honem pryč.

Cesta zpátky se nesla v podobném tempu. Anita s Irčou divočily a to mělo za následek můj první pád.

Na Trojáku jsme si spravili chuť kafíčkem a marlenkou a pak se jelo domů Na to, že to byly naše první běžky, tak si myslím, že to nemělo chybu.

(Dazul) To, že se díky mé trapné příhodě na padáku leccos zbrzdilo, je asi pochopitelné. Ale že budeme stěhovat střediskovou plachetnici do jejího zimoviště v Březinách až s prvním sněhem, mne fakt nenapadlo :-)
Původně se mělo jet na Lipno pro plachetnici koncem září s tím, že by se to spojilo s pořádným plachtěním na naší největší přehradě. Jenže koncem září jsem pořád ležel v nemocnici a tak z toho sešlo. Ale skupinka odvážlivých Tůlavých papučí se o tomhle víkendu odhodlala pro loď zajet a přivézt jí zpátky. Vše se jim zdařilo, takže na nás zůstalo pouze to, abychom jim pomohli loď v Březinách složit. Já tam byl taky. Sice jsem nepomáhal, ale fotil jsem to, co mi berly dovolily :-) :-)
Celý den měl ještě pokračování u nás doma, kdy jsem se sešli, abychom se po práci i najedli a zapili to:-) Radek nám nasmažil zemákové placky „chudobky“ - byly fakt dost dobré :-)

(Dazul) Návrat z nemocnice je zpravidla vždy událostí pozitivní a šťastnou. Po skoro šedesáti dnech na nemocničním lůžku jsem domácí léčení přivítal s neskutečnou radostí. A cestu domu jsem si taky náležitě vychutnával. Pozoroval jsem vše, co z nemocničního lůžka pozorovat nešlo, protože tam byl výhled sice hezký, ale jednotvárný. A tak jsem si při cestě domů okamžitě všiml i několika nových věcí, které se v naší dědině změnily či byly nové. Nemohl jsem si nevšimnout nových přechodů pro chodce, které tu nikdy před tím nebyly. Také jsem si všimnul nového ochranného miniplotku u parkoviště v Březinách. I tělocvična získala svojí konečnou podobu za dobu co jsem tu nebyl. Samozřejmě jsem se zvědavě těšil na oddílovou vývěsku před obecním úřadem. A tady se naplnilo mé neradostné očekávání – byla tam. Bohužel v době, kdy jsem se vracel z nemocnice už byla tři měsíce stará (v době, kdy píšu tyto řádky, už je zase o měsíc starší). Vývěska je to hezká – velká, barevná - z puťáku na koních a z tábora. Moc se mi líbí, vždyť jsem jí dělal (na žádost Kecky) s láskou : -) Ale už by fakt chtěla vyměnit – takto stará a neopečovávaná vývěska nám dobré jméno nedělá. Klidně (budu-li osloven) udělám novou. A rád. Doma se po přivítání a rozkoukání musím podívat i na kabelovku. Třeba budu příjemně překvapen. Bohužel. ŠESTKA tam nemá nic. Hmmm. Ale klidně (budu-li osloven) příspěvek do kabelové TV udělám. A rád. Tedy – budou-li k dispozici nějaké fotky nebo videozáznamy, abych to měl z čeho vyrobit. Proč to píšu? Přiměl mne k tomu taky (asi ne špatně myšlený) jeden vzkaz na oldskautském webu – „Děje se u vás něco, nebo jste mrtví jak ŠESTKA? Nějak ten váš web zatvrdl, ne?“. Ten vzkaz totiž krásně demonstruje vedlejší účinky nynějšího zdánlivého mrtvolna a stagnace – tak jak jsem si toho po návratu z nemocnice všimnul. ŠESTKA tím nechtěně vysílá do svého nejbližšího okolí jasný signál – stagnujeme, u nás se nic neděje, nuda, chcípl pes. A nenamlouvejme si, že Dazul maluje čerta na zeď, že zbytečně straší. Skutečnost jak oddíl vnímají lidi zvenčí je, bohužel, ještě trošku horší. A nic tomu nepomůže, že oddílové akce jsou dobře připravené, že na tom vedení stráví spoustu času, ... Dnešní doba není jen o tom umět svou práci dobře udělat, ale taky o tom umět výsledky této práce prodat. Vím o čem mluvím – pracuji v malé firmě a tohle to je náš dennodenní boj. ŠESTKA má v podstatě 5 základních kanálů jimiž o sobě dává v Kateřinicích a Ratiboři vědět, jimiž vytváří o sobě obraz – ať jej vytvářet chce nebo nechce. V případě, že se bude všechny stejnoměrně operovávat, garantuji, že vytvářený obraz bude pozitivní. A to se projeví na nováčcích, účasti na akcích, skutečné podpoře rodičů a dalších ryze praktických a důležitých věcí pro každý skautský oddíl. V případě, že se o těch 5 informačních kanálů starat nebude a nechá je tak – spát, zmrtvit, stagnovat, řešit jen náhodně a pozdě, bude vytvářený obraz spíše špatný. Spolehněte se, funguje to – za léta vedení oddílu jsme to v praxi odzkoušeli. Vím, je to fuška. Ale žádné dobré dílo není bez pořádné práce. Tak už to na světě funguje.

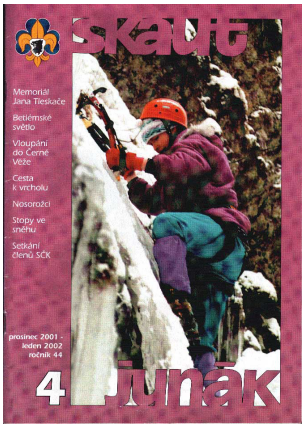
A o kterých 5 informačních kanálů je potřeba se starat?

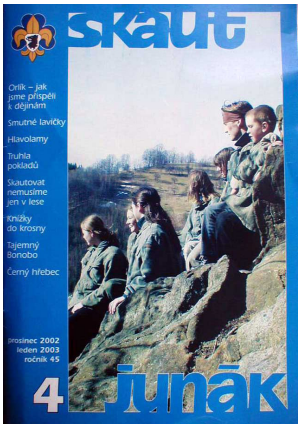
1. oddílový časopis ŠESTÁK – vydávat pravidelně, v dobré grafické úpravě – aby neodrazoval od čtení, nepodcenit distribuci – aby se vždy dostal ke všem rodičům i veřejně činným osobám nám nakloněným (starosta, farář, ředitelka školy, ...)
2. oddílová vývěska v Kateřinicích a Ratiboři – obměňovat alespoň 1x měsíčně – 12x do roka. Neodfláknout – raději kopírovat styl těch nejpovedenějších vývěsek.
3. kateřinická kabelová TV – především pravidelně obměňovat, dávat aktuální věci, neodfláknout přípravu – měli jsme na kabelovce nejlepší styl a graficky nejhodnotnější presentace.
4. oddílový web – vzhledem k tomu, že podle podlesního průzkumu každé dítě zase méně čte tištěná média, ale zase stráví o počítače víc času (průměrně 1,5 hodiny denně !), nabývá dobrý web ještě větší důležitosti i dovnitř oddílu. Musí být ale aktualizován (minimálně 2x týdně nějaká novinka), musí žít vzkazovník, ... Prostě takové věci, aby měl každý několik důvodů na něj každý den alespoň 2x nahlédnout.
5. ústní reference – většina rodičů se doma svých dětí ptá „Co jste dnes na družinovce dělali?“ Jaký obraz o oddíle vytvoří v rodičích znuděná odpověď že „nic“ a jaký obraz vytvoří jiskřičky v očích a odpověď „hráli jsme parádní hru na pašeráky ...“ A takovéto odpovědi vytváří obraz nejen u rodičů, ale hlavně u kamarádů, kteří na základě toho do ŠESTKY přijdou a nebo nepřijdou.

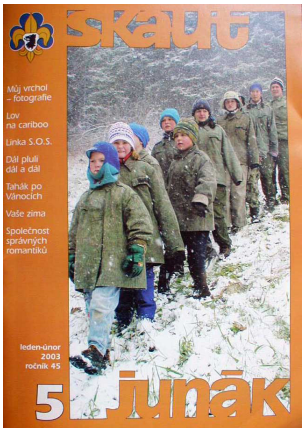
Pro většinu z těch 5 bodů platí klasické pravidlo „5x tolik“ – jestliže jsem tuhle věc zanedbával 3 měsíce, bude trvat minimálně 15 měsíců, abych okolí přesvědčil o opaku – podaří se mi to jedině tehdy, budu-li celou tu dobu dělat vše s největší pravidelností a pečlivostí. A také platí další pravidlo „kde nic není, ani smrt nebere“ – to znamená, že musí být co a čím presentovat. Takže nestačí udělat akci, ale je potřeba z akce pořídit aspoň 20 fotografií (oddílový digitální foťák asi pořád existuje, lze jej taky půjčit z DBDB, leckteré mobily umožňují fotit, ...). Jedině pak lze něco vyvěsit na web, vytisknout na vývěsku, dát na kabelovou TV nebo nasázet do ŠESTÁKU. A když se navíc pořídí i videozáznam, je to úplně ideální případ. Ale o archivních videozáznamech píšu více na jiném místě ŠESTÁKA. Co je na celém mém povídání pozitivní? Že ŠESTKA vůbec nemusí začínat úplně znova. Vše nějak běží – jde jen o to, aby to běželo líp. Stačí jen dotáhnout několik drobností – např. pravidelně obměňovat kabelovku a vývěsky, důsledně distribuovat ŠESTÁKA, ... V tom, jaký kus práce už je hotov, jsou to skutečně jen maličkosti. Ideály jsou mnohdy nedosažitelné, ale to neznamená, že bychom se jim neměli neustále snažit přibližovat. Zdánlivý ideál dokonalosti se skládá z maličkostí, ale dokonalost není maličkost : -)

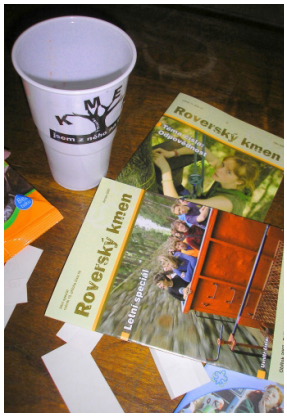

Mikulášský seminář 6.-9.12.2007

(Kecka) Kecka, Fanta, Barča a Sabča se tento víkend zúčastnili Mikulášského semináře. V pátek je čekalo vyhlášení celoročního vyhlášení soutěže polibku Múzy na téma 10. V sobotu Seminář o Ekologii a večer taneční akce.

(Fanta - Kulišák) Barča musí na vyšetření. Proto jedeme až v sobotu ráno do Olomouce do nemocnice! Vyšetřeno. Kupujeme jídlo v albertovi. Nasedáme na vlak směr Praha. Původně to mělo být pendolíno, ale rači šetříme! Praha. Metro. Jedeme jím. Vysedáme na už nevím jaké zastávce a čekáme na Koččin gang, klíče a vysvětlení cesty k naší (pučené klubovně)!! Je asi 16:30 nacházíme klubovnu – hurá! Jíme. Dáme sa do gala a jedem na Polibek Múzy do nějakého divadla. Sedíme, dívem sa, tleskáme, spíme, smějeme sa, jíme a pijem!! To vše od 18:30 do cca 22:00. Konec dobrý všecko dobré. Já, Barča, Sabča a Zdenča jedeme na nějaké náměstí s rožlým stromkem. Fotíme. Dívem sa. Dobré. Jedem do podniku za Kočku a spol. (roveři ze Vsetína) hoďku, sedíme, kecáme. Zavíračka 1:00hod. Jdeme spát. Spíme. Ešte pořád spíme. Barča už stává, já eště spím. Ona už po snídani, já eště spím. Vstávám!! 9:30 snídám, 9:40 čekáme na metro. Vysedáme na Floře. Jdeme do IMAXU 3D kina. Film Santa vs. Sněhulák! Film: délka 40min, vstupné 130 Kč pro osobu, brýle zdarma, popcorn jsme neměli!!! SMS: „Ani neřekneš, že jedeš na rallysprint do Prahy“ ... Jdeme do ulic a ptáme se, kde sa to jede... Nikdo neví! Sedáme na tramvaj a jedeme směr Letná!! Vidím polepenu Fanku CZECH FUN, bezhlavě vystoupíme a oaláááááá jsme na místě činu. Slyším motoru řev, kupředu letí česká krev! Mačkáme sa. Už sme sa domačkali až dopředu! Sledujeme ty krásné

průjezdy, fotíme, fotíme tý jo. 14:00 eště do depa! Rally pomalu končí a my taky odcházíme s úmyslem dorazit na ten seminář : -) ! Nepodařilo se! Hlad zvítězil, a za ním nákup kabelky. Dáváme si pizzu, chodíme po nákupních centrech! Už to nemožem unést, tak jedem do klubovny! Pojíme, osvěžíme kroky z tanečních : -) a GO na taneční večer! Jsme na místě. Omrknem terén. Terén OK! Pařba dolů i nahoře. PAŘÍME! Potkáváme spoustu známých tváří a těl! PAŘÍME! 24:00 jdeme s dvojkařkama do prej úžasné hospůdky! Ujíždí nám poslední metro! Utíkám do protijedoucích schodů... NO COMENT!! Su na hoře. Nemožu! Hledáme autobus na zpět. Máme. Jedem. Přistupujů další skauti. Všeci zpívajů, aj my!! Je to drsnéé! Vystupujem. Ujdem 312 kroků, jsme u klubovny. Jsme v klubovně. Spíme. Spíme. Spíme. Barča vstává, já eště spím. Spím. Spím. MOC hodin, vstávám! Nechce sa mi. Musím!! Su hore a s báglama jdeme na procházku po kráse Prahy. Krásné! MOC! : -) Nakupujem jídlo na cestu domů a jdeme na nádraží. Čekáme na vlak. Pořád. Eště. Jolko eště čekáme, prostě 140 minut. Nooo! Posedáváme na masážních křeslech (předváděcích) koumám pražáky! Náš vlak! Utěkáme... Zas čekáme... Už jede! Nasedáme, máme místa, spokojeně odjížďáme. Jedeme. Spíme, čteme, kecáme, hrajem, střelené Kačice! Vsetín. Barunka si půjčuje od mamky auto a jedem dom! Sme doma! Doma je dobře!
PS: Ema má maso, Máma je milá, My máme máslo, končím KULIŠÁK!! Praze zdar.

(Teekané - 6.K) Byli tam: Zub, Fialka, Čeči, Martin, Mája, Medvěd, Zdenda, Peťa, Barča, Katka, Míša a já (jestli jsem na někoho zapomněla, tak se omlouvám).Já jsem říkala přání, ale dozvěděla jsem se to až tam. Přání jsem řekla blbě a s tahákem v ruce. Promítaly se filmy a loňská akademie. Scénku hráli: Martin, Mája, Čeči, Fialka a oponu nebo závěs držali asi Medvěd s Vápnem. Hrála se ta samá scénka jak na 10. výročí oddílu. Všeci zahráli svoje scénky a všeci šli ke stromu do parku. Tam Radek hrál na kytaru a zpíval koledy. A ještě se tam rozdávaly dárky. Pak jsme šli do kavárny nebo kde a tam jsme si dali čaj nebo kafe nebo něco dobrého. Pak jsme rychle pospíchali na bus, ale jenom já, Fialka, Bára a Peťa, ostatní jeli Zubovým autem. Vystupovali jsme v Ratiboři a pro mně a pro Fialku přijel můj taťka. Akademie byla tento rok dobrá.

(Dazul) Na tradiční střediskovou akci jsme letos dorazili o hodinku později. Pozdní příchody a příjezdy nenávidím - to je o mně všeobecně známo. Pokusím se tedy vysvětlit proč jsme pozdě přijeli my.
V naší širší rodině se už léta plánuje spousta oslav podle nás, protože „furt máme nejaké akce se skautama“. A my vše odsouhlasujeme podle celoročního plánu akcí oddílu a střediska. A tak se i oslava šedesátin Irčina taťky naplánovala týden před střediskovou akademií. Poznačili jsme si to do diáře a tím to bylo hotové. Ovšem dobrá vůle není vždy dostačující. Zákon schválnosti funguje spolehlivě a tak se stalo, že byl (ne naší zásluhou) termín vánoční akademie posunut o týden dopředu - zrovna na ty oslavy, které se díky ní naplánovaly tak, aby se s akademií nebily :-(
Ale to je život - je potřeba vše logisticky dobře naplánovat a musíme to zvládnout. Do Hladkých Životic za dědečkem to je víc než hodinka jízdy autem a tak domlouváme, že na Akademii dorazíme pozdějc, abychom u oslavence chvíli pobyli. Tak se taky stalo.
Na zpáteční cestě Pavuk zjišťuje, že presentaci oddílu, kterou udělal a složitě poslal Jitmelce nefunguje. Po pár telefonátech a odborných dotazech zjišťuju, že to bude patrně tím, že presentaci náš počítačový expert udělal v Power Pointu v nejnovější verzi, kterou asi nemá každý nainstalovanou. Vysvětluji mu, že to byla chyba. Hájí se tím, že to poslal 3 lidem, ale jen jeden mu dal vědět, že to nefunguje. Když se jej ptal, co mu na tom nefunguje, dostal odpověď, že to nemá řešit. Z toho prý pochopil, že to je OK... Myslel jsem si svoje, ale řešení jsme našli. Irča zvýšila rychlost - až na 130 km/h, což bylo na zmrzlé a zasněžené cestě spíše málo bezpečné. Honili jsme čas, protože bylo potřeba zajet ještě domů (což je ztráta dalších 23 minut) vyzvednout notebook, kde jsou MS Office 2007 nainstalovány. Radím Pavukovi ať si pro jistotu vezme i instalační DVD, kdyby vznikl další nepředpokládaný problém. V autě cestou z Kateřinic na Vsetín ještě zkouší, že presentace na notebooku jede.
Snaha byla. Ale presentace ŠESTKY na akademii nebyla. Notebook údajně s dataprojektorem

nespolupracoval a nainstalovat novou verzi Power Pointu na svůj počítač technik odmítl. A přitom stačilo tak málo, aby hodiny práce na presentaci nepřišly vniveč :-(Snad ten zmatek a riskantní cesta nebyly pro nějakou další presentaci zbytečné :-)
Tu zbylou hodinku z vánoční akademie, jsem si užil. Fotil jsem a vychutnával jsem si jednotlivá vystoupení oddílů. Můj obdiv si získaly obě moderátorky - Jitmelka (36.OS) a Karolínka (1.D). Měly to hezky připravené a dokázaly hezky a nenuceně reagovat na drobné technické problémy. Že je mladší z moderátorek dobrá jsem si už několikrát všimnul, ale že je tak dobrá, to mne fakt moc potěšilo. Škoda, že svou šanci nevyužila osůbka ze ŠESTKY, která měla uvádět Akademii původně - je to moc dobrá škola, kterou člověk později zúročí.
Akademie (alespoň to, co jsem viděl) se mi moc líbila a byl jsem rád, že jsme ji stihli :-)

Kurs sebeobrany 16.12.2007

(Tucek) Všichni, co měli chuť cvičit nebo si zdravě zablbnout dorazili. Byl jsem velice rád, když jsem mezi nadšenci uviděl i staré pasty Zuba a Janinu. Málo kdo to ví, ale i oni cvičívali karate, když já byl ještě karatistické batole. Nesmím ani opomenout vzácnou návštěvu Marcela. Skvělý borec, který náš kurz doplňoval Jiu-jitsu a vdechl nám tímto nové poznatky. Na závěr předvedl sestavu s nunchaku (čti nunčaku). Aikido si vzal na starosti Raďoch. Bylo mu šito přímo na míru. Skvělý zápal, jen tak dál. Své místo měl i box, který vedl s velkým nadšením Laďa. Všichni v ten den byli skvělí. Od velkých až po malé děcka. Myslím, že ke konci toho měl každý plné kecky.
Cvičili jsme od 9:00 do 13:30 hodin a každý si vyzkoušel úplně všechno. Od pádů až po páky a bojové techniky. Mojí myšlenkou bylo nejenom se zpotit, ale i ukázat zájemcům jak zdokonalovat svoje tělo, koordinovat pohyb a posouvat mantinely v lidské mysli, které se dají pravidelným cvičením a sebekontrolou posouvat. Nešlo mi jenom o samotný fyzický pohyb, ale i to, aby člověk dokázal sám nad sebou samým přemýšlet a sám nad sebou vyhrávat.
Na konec kurzu jsem zařadil pár cviků z Jógy, kde si každý mohl vyzkoušet své motorické dovednosti a duševní kontrolu nad svým tělem.
Den se vydařil a každý odcházel domů plný dojmů.

(Dazul) Poslední okamžiky roku starého a první okamžiky roku nového už několik let trávíme společně. Je to jedna z hezkých jistot pro celý rok :-) Mimo dobré tradice to je i velmi příjemná záležitost jak se potkat a bez chvatu spolu strávit dostatek času. Naše společenství bezproblémově absorbuje nové partnery a partnerky - jedna z méně šťastných realit života je, když se jeden z partnerů „musí“ (nebo chce) vzdát „svých“ přátel.... Letos jsme prvně testovali náš „srub“ v Dinoticách - 24 lidí se tam vleze i přespí. Fanta Kulišák zaslouží minimálně čestnou fotografii před slavnostně nastoupeným oddílem a praporem :-)

(Mája - 1.roj) Ačkoliv kolotoč startů raketoplánů na mezinárodní kosmickou stanici se opět trochu zadřel a Atlantis v prosinci neodstartoval v Dinoticích práce neustaly v žádném případě a tak ani nedostatek sněhu nemohl zabránit oslavě Silvestra ve zbrusu novém.
V neděli přivezl speciálně upravený stroj přes několik kilogramů nákladu, především: sedací soupravu, zásoby jídla a vody, přístroje a vybavení pro provoz a novoroční obyvatele. Během posledního dne roku se dostavovaly další osadníci nakonec po součtu poloviční a čtvrtečních osob bylo zaznamenáno a uloženo číslo 24 osob. 24 osob a pes, které se bavili, jedli, pili, hodovali, zabékali si u kytary, smáli se a hlavně společně oslavili příchod nového roku.
23:40 zima jak v Rusku a dokonce i nějaká ta vločka sem tam spadla na zem, po úspěšném lovu signálu se tři z nás pokoušeli zapálit oheň, počáteční neúspěch v této činnosti nás neodradil a pomocí speciálního přípravku nakonec vatra slavnostně vzplála, což přilákalo i zbytek osazenstva od tepla dinotického krbu. Naše číše se začali plnit šampaňským, čímž jsme zaplácli poslední minuty starého roku a nezbývalo nic jiného, než připít na rok nový. Novoroční políbení pro každého a taky nějaký ten song u ohníčku. Postupně únava ze slavení zmohla všechny a tak nezbylo nic jiného než si ve spacáku nechat zdát novoroční sen.

